

ДЖЕЙМС ХАДЛИ

ЧЕИС

ЗЛАТНИТЕ РИБКИ

НЯМА КЪДЕ ДА СЕ СКРИЯТ

„ПРЕСТЪПЛЕНИЯ“

Джеймс Хадли Чейс

Златните рибки няма къде
да се скрият

ГЛАВА ПЪРВА

Тъй като този горещ неделен следобед цялата къща беше останала на мое разположение, реших, че случаят е подходящ да се вгледам внимателно в себе си, да размисля имаше ли нещо, което би могло да стесни все по-разширяващата се пропаст между Линда и мене, както и да поогледам финансовата страна на делата си, която далеч не беше блестяща.

Днес Линда бе решила да прекара деня у семейство Митчъл. Аз самият успех някак да се измъкна, като се извиних с многото работа, която ми беше останала да свърша. Линда просто бе свила рамене, бе взела банския си костюм и се бе отправила към дома на Митчъл, а аз загатнах, че е възможно да се присъединя към тях след известно време. Знаех, че ѝ беше все едно дали ще се появя или не.

Басейнът в двора беше нещо повреден, така че явно се очертаваше да бъде една от малкото недели, които щях да прекарам съвсем сам; нямах никакво намерение да пропусна такъв случай.

И така, седях си на слънце и размишлявах за себе си. На тридесет и осем години съм – в добро физическо здраве и, слава Богу, с находчив ум. Допреди три години имах успешна кариера като журналист в „Лос Анджелис Хералд“. Работата наистина беше доста отегчителна за мен, но все пак представляваше някакъв начин да си осигуря прехраната, пък и току-що се бях оженил за Линда, която имаше вкус към по-префинените неща; за мене беше твърде важно да съм в състояние да си осигуря приличен доход.

Една вечер в Сан Франциско се намирах на някакъв кошмарен коктейл. От онези, на които големите риби се срещат и разговарят по работа, докато съпругите им се шегуват наоколо за какво ли не. За мене това събиране представляваше досадно задължение, но ако не бях отишъл, рискувах да изпусна нещо, а по онова време си бях поставил за цел в живота да не изпускам нищо. Така че се бях опрял на една стена, отпивах от уискито си с лед и се чудех дали някога щях да се измъкна, когато при мен дойде Хенри Чандлър.

Хората смятаха, че бизнесът му струва поне двеста милиона долара. Неговата империя обхващаше компютри, кухненски съоръжения и храни в замразено състояние. Между другото беше собственик на „Калифорния таймс“ и на подобно на „Вог“ илюстровано модно списание, от

което богатшите биха могли да си изберат облекло в крак с последните веяния в модата. Чандлър беше най-уважаваният квакер¹ в града, с негови средства бе построена огромната местна квакерска черква, но все пак той беше най-малко популярният, макар и най-щедрият сред заможните жители тук.

– Мансън – обърна се той към мен и ме прикова с тъмните си очи с големи клепащи, – следя редовно рубриката ти. Харесва ми. Ти си талантилив. Ела при мен утре в десет часа сутринта.

Отидох при него на другия ден и изслушах предложението му. Искал да започне да издава месечно списание, което вероятно щяло да се казва „Народен глас“ и щяло да се разпространява в цяла Калифорния, а задачата му щяла да бъде критика, от една страна, и защита, от друга.

– Този щат – продължи той – е прояден от корупция, нечестни отношения и машинации на покварени политици. Изградил съм организация, която ще ти осигурява всички необходими данни, докато ти й даваш полезни идеи. Предлагам именно на тебе длъжността главен редактор, защото вярвам, че ще се справиш. Бях наредил да те проучат основно и резултатите ми се нравят. Сам можеш да избереш сътрудниците си. Те може и да не бъдат много, тъй като хората, които работят в моя вестник, ще вършат голяма част от техническата дейност. Разходите няма защо да те тревожат. Ако списанието се провали, ти, разбира се, ще получиш компенсацията си в размер на двугодишна заплата, но знам, че то няма да се провали. Имам у себе си едно сведение, с което бих искал да се запознаеш. Сам ще се увериш, че ще получиш цялото сътрудничество, от което се нуждаеш. Работата ти ще бъде единствено да търсиш нередности. Ако случайно някой те даде под съд за клевета, аз ще имам грижата за правното уреждане на въпроса. Детективското бюро, което работи за мен, с радост ще ти сътрудничи във всяко отношение. Нямаме интерес към евтините скандалчета. Бих искал това да ти е напълно ясно. Те и не са ни нужни. Нападаме бюрокрацията и подкупните полицейски чиновници. Наши врагове са продажните и покварени служители. Би ли се заел с тази работа?

Оттеглих се със сведението и се запознах с него. Преживяването беше от най-силните, които някога са ми се случвали. Обсъдих предложението с Линда и открих, че тя споделя ентузиазма ми. Със светнало лице заяви: „Тридесет хиляди! С такива пари най-накрая бихме могли

1. Квакер, член на Обществото на приятелите. Приятелите, по думите на основателя на обществото Джордж фокс, „треперят пред Божието слово“. (Бел. пр.)

да се махнем от това загубено жилище!“

С Линда се бяхме запознали на някакъв коктейл у един амбициозен политик. Веднага се бях влюбил в нея. Докато се излеждах на слънце в шезлонга, си спомних мига, когато я видях за първи път. Тя със сигурност беше най-прекрасната жена, която някога бях виждал – руса и изящна, с големи изразителни очи и тяло, което би могло да бъде еталон за конструкцията на съвършената жена: едри гърди, тънък кръст, здрави бедра и източени крака; представляваше разкошен секс символ. Явно ѝ се хареса, че водя рубрика, в която се отразява общественият живот, и че общувам с най-отбрани хора. Заяви, че у мене имало някаква ангелска чистота. Тя пък си изкарвала хляба като момиче, което се грижи за амбициозни политици – разговаряла с приятелите им, придавала финес на обстановката, наливала обилно уиски, но – в това ме увери изрично – без каквато и да е по-нататъшна близост.

Оженихме се седмица след запознанството. Самата първа брачна нощ би трябвало да ми послужи като предупреждение. Нямаше страст, нямаше нищо. Отдаде ми се безучастно, но аз затаих надеждата, че ще съумея да я възбудя истински, ако проявя достатъчно търпение, в което никога не успях. А после открих коя е истинската ѝ страст – парите. Толкова се бях прехласнал по нея, че я оставих да изхарчи и онова, което не притежавах. Непрекъснато купуваше по нещо – чанти, дрехи, бижута и разни там глупости, но тъй като ми се искаше да ѝ угодя, я оставях да пилее. Тя въпреки това все мърмореше. Не ѝ харесваше малкият апартамент, в който живеехме. Трябваше ѝ кола. Защо да се друса по автобусите, докато аз отивах с кола на работа? Обичах я, така че се опитвах да я прилаская. Дори ѝ показвах какво е състоянието на финансите ни, за да ѝ докажа, че не можем да купим желаната от нея вещ. Тя не обръщаше никакво внимание на цифрите.

– Ти си толкова известен – възразяваше ми. – Всички говорят за теб. Би трябвало да си добре материално.

Предложението на Чандлър дойде тъкмо когато бях започнал истински да се притеснявам.

– Знам точно къде ще се настаним! – заяви Линда. – Ийстлейк! Прекрасно място! Има си всичко! Хайде да отидем утре там и да си изберем къща.

Обясних ѝ, че още не съм приел работата, дори не съм взел решение, а освен това Ийстлейк е изключително скъп квартал и разноските по жилище там биха пробили сериозна дупка в тридесет хиляди доларовия ни годишен доход.

Това беше първата ни истинска караница. Яростта ѝ ме стресна. Започна да ми крещи и да хвърля разни вещи по мене. Така се стъписах, че отстъпих. Веднага щом обещах да приема работата и да отида с нея да огледаме в Ийстлейк, тя се хвърли в обятията ми и се извини, че е била „тъй палава“.

И така, отидох при Чандлър и му съобщих, че приемам да стана главен редактор.

Той седна зад бюрото и затъркаля огромна пура между месестите си устни – изглеждаше като фотоувеличение на обичайната представа за администратор, който движи двеста милиона долара.

– Чудесно, Мансън, заповедта ти за назначение е готова. – Замълча и ме изгледа изпод тежките си клепащи. – Искам да ти кажа още нещо. Ти ще се обявиш против покварените и нечестните, но не забравяй, че ще бъдеш като златна рибка в стъклен аквариум. Внимавай – не давай на никого възможност да отвърне на удара ти. Златните рибки няма къде да се скрият. Помни го. Вземи мен – аз съм квакер и се гордея с това. Вярвам в Бога. За личния ми живот не би могло да се спомене нищо лошо. Никой не може да ме уличи в нищо; никой не бива да е в състояние да уличи и теб. Ясно ли ти е? Няма да пиеш, когато шофираш, няма да затъваш в женски истории. Бракът ти върви добре и нека продължи да е така. Не бива да имаш неизплатени заеми. Нито каквото и да е, заради което враговете ти биха могли да те изнудват. Стига ти веднъж да стъпиш накриво и всеки вестник в този щат ще те изтипоса на първа страница. След като мисията ти ще бъде да обявиш война на покварените и на нечестните, враговете ти ще дават мило и драго да те разпънат на кръст, ако могат.

Тъй като тридесетте хиляди долара годишно ми трябваха, отвърнах, че разбирам, но след като и аз подписах заповедта за назначение, след като си стиснахме ръцете и излязох от пищния кабинет, ме обзеха съмнения. Вече бях изтеглил повече пари от банката отколкото беше влогът ми. Това се дължеше на Линда, която харчеше и харчеше.

И въпреки всичко се оставих глупаво тя да ме придума да купим къща в Ийстлейк.

Ийстлейк е жилищен квартал, построен за нуждите на по-заможната част от средната класа. Удобните и луксозни къщи се продаваха по за 75 000 долара, бяха снабдени със специално изработени мокети, миячни машини за съдове, климатични инсталации – човек можеше да намери в тях каквото му дойде наум, включително и пръскачка за моравата. Къщите бяха разположени край изкуствено езеро с площ около осемстотин

декара. Имаше местен клуб с писти за езда, игрища за тенис и голф (осветени през нощта), плавни басейни и огромен луксозен супермаркет, от който можеше да се купи всичко – от карфица до черен хайвер.

Представата на Линда за рая се покриваше с Ийстлейк. Някои от приятелите ѝ живееха там. Съобщи ми, че е немислимо ние да живеем където и да е другаде. Така че купих къщата с ужасяваща ипотека – трябваше да плащам по 10 000 долара годишно за такси, данъци за собствеността и лихви.

Нанесохме се и Линда беше доволна. Обзавеждането довърши окончателно спестяванията ми. Не е нужно да си кривя душата – къщата беше прекрасна и аз се гордеех, че съм неин собственик, но в едно ъгълче на съзнанието ми трептеше мисълта за цената ѝ. Съседите ни бяха млади хора като нас, но съпрузите явно бяха с по-добри финансови възможности от мен. Всяка вечер или ходехме някъде, или приемахме гости. Линда, разбира се, продължаваше да ме врънка за собствена кола. Купих ѝ един мини остин, но и с това желанията ѝ не секнаха. Искаше нови елегантни дрехи – приятелките ѝ били винаги с нови тоалети, а тя с какво стояла по-долу от тях? Линда не умееше да готви и мразеше домакинската работа, затова наехме Сиси, едра негърка, която започна да идва с разнебитения си форд през седмица и всяко нейно посещение ми струваше двадесет долара. Тридесетте хиляди годишно, които бяха изглеждали толкова добре при постъпването ми на работа при Чандлър, се стопиха ей така.

Списанието поне имаше успех. Извадих късмет, че попаднах на двама първокласни репортери – Уоли Митфорд и Макс Бери, които взех при себе си. Детективското бюро на Чандлър ме снабдяваше редовно с данни. Той ми зае и своя рекламен агент, който наистина си разбираше от работата. Продажбата на списанието не ми създаваше никакви проблеми. С помощта на Митфорд и Бери повдигнах булото на редица нередности и съответно си спечелих много врагове. Това не можеше да се избегне. Нали нападах администрацията и политиците. След четвъртия брой вече знаех, че съм станал обект на омраза, но в материалите се придържах така стриктно към фактите, че нападаните от мен служители наистина нищо не можеха да направят.

Веднъж бях поседнал на слънце и си правех равносметка наум. Изведнъж ми стана ясно колко уязвим мога да бъда, ако някой от враговете ми реши да надникне в личния ми живот. Бях задлъжнял с 3000 долара към банката. Явно живеех не според чергата си. Изглежда не бях в състояние да огранича харченето на Линда. Ако на някой репортер му

хрумнеше, би могъл да загатне, че бракът ни е доста разклатен, а това, знаех си, би разтревожило Чандлър, чийто семеен живот беше безупречен.

В следващия брой на „Народен глас“, който трябваше да излезе в средата на месеца, нападах капитан Джон Шулц, шефа на полицията. С известни резерви споменавах, че не е съвсем ясно с какво е платил кадилака си, как е купил сто хиляди доларовата си къща, с какви пари е пратил двамата си синове в университета и е облякъл жена си с визон. Чандлър ми беше поръчал да нападам Шулц, защото го мразеше. Аз пък бях написал истината, но да се нахвърляш върху шефа на полицията означава единствено, че си търсиш белята. Знаех си, че след като списанието се появи из улиците, трябва много, много да внимавам.

Седях до празния плувен басейн и се чудех дали онова, с което се бях захванал, е разумно. Не притежавах квакерския манталитет на Чандлър.

Бях се заел с тази работа заради парите. За него нещата стояха по-просто – можеше да се погрижи в съда за всяка клевета срещу себе си, а и беше кръстоносец по природа. Аз не бях.

Утре се падаше първо число от месеца. Щеше да бъде и денят за уреждане на сметките – трябваше да си платя дълговете от миналия месец. Отидох до бюрото си и започнах да пресмятам какви са общите ни разходи с Линда. Сумата излезе с 2 300 долара по-голяма от тримесечното възнаграждение, което очаквах от Чандлър. Проучих собствените си сметки. Като се изключат екстравагантните покупки на Линда, най-обемисти бяха сумите за спиртни напитки и месо. Когато два пъти седмично угощаваш десетина-петнадесет души, когато им осигуряваш огромни пържолки и концентрати, колкото им душа иска, ти наистина рискуваш да изпуснеш края на харчовите си, а като се добавят и надниците на Сиси, месечните вноски за двете коли, всекидневните разноски, данъкът общ доход и имуществените такси, просто се чудех как не сме го загазили повече.

Облегнах се в стола с чувството, че съм попаднал в капан. Налагаше се да направя нещо, но какво? Очевидно къщата трябваше да се продаде и да се преместим в малък апартамент в друг район, но вече се ползвах с името на преуспяващ човек сред съседите си от Ийстлейк; можех ли да си позволя да развея бяло знаме и да се предам?

Телефонът извъня. Беше Хари Митчъл.

– Ало! Стийв? Ще минеш ли към нас? Да ти приготвя ли пържолата?

Поколебах се, докато оглеждах листчетата по бюрото си. Какъв ли смисъл имаше да оставам тук и да продължавам със сметките?

– Разбира се, Хари. Тръгвам веднага.

Когато оставях слушалката, реших, че може би утре ще намеря някакво разрешение, макар здравият разум да ми подсказваше друго.

Налагаше се да поговоря с Линда, а тази мисъл ме изпълваше с ужас. Знаех, че ще ми направи сцена. Все още ясно си спомнях последната ни голяма свада. Но трябваше да ѝ се каже. Необходимо беше наистина да намалим разходите си. Съдействието ѝ ми бе нужно.

Заклучих къщата, слязох в гаража и влязох в колата си. Хари и Пам Митчъл ми бяха приятни. Той печелеше добре от търговията с недвижими имоти. Предполагам, че изкарваше поне три пъти повече от мен. На неделните угощения у тях никога не се събираха по-малко от тридесет души.

Подкарах към дома им, като си внушавах без особена надежда, че утре може би нещата ще изглеждат по-добре.

* * *

Джийн Кеси, секретарката ми, беше в кабинета ми и подреждаше пощата, когато пристигнах този понеделник сутринта.

Няколко думи за Джийн – беше на около двадесет и шест години, висока, с тъмна коса и хубава фигура, лицето ѝ беше приятно, без да е красиво, а работоспособността ѝ беше ненадмината. Преди да дойде при мен, бе работила като четвърта секретарка в екипа на Чандлър и той с нежелание се бе лишил от услугите ѝ, като ме увери, че ми прави възможно най-големия подарък, какъвто тя наистина беше.

– Добро утро, Стийв – поздрави ме тя и се усмихна. – Господин Чандлър иска да те види. „Веднага щом пристигне, да ми го пратиш“ – това бяха думите му.

– Каза ли за какво става въпрос?

– Нищо особено. Познавам по тона на гласа му. Не са неприятности.

Погледнах часовника си. Беше 9.08 часа.

– Този човек спи ли понякога?

– Не много... Чака те – засмя се тя.

Така че слязох до колата си и подкарах към сградата на Чандлър.

Секретарката, жена на средна възраст с пронизващи ледени очи, ми махна да вляза в кабинета му.

– Господин Чандлър ви очаква, господин Мансън.

Чандлър бе седнал зад голямото си бюро и преглеждаше пощата. Когато влязох, той вдигна глава, отпусна масивното си туловище върху внушителния стол и ми посочи да седна във фотьойла срещу него.

– Стийв, свършил си чудесна работа. Току-що прочетох коректури-те на материала за Шулц. Струва ми се, че този път сме успели да поставим този нехранимайко на мястото му. Много добре е направено.

– И мене биха могли да ме поставят на мястото ми, господин Чандлър.

– Разбира се – усмихна се той, – тъкмо затова исках да си поговорим. Отсега нататък ще бъдеш белязан човек. На ченгетата ще им бъде наредено да те уличат в нещо. Тях ги е страх от мене, но не и от теб. Готов съм да се обзаложа, че до няколко седмици Шулц ще подаде оставка, но преди да го направи, ще се опита да ти отмъсти. Бих искал да те защитя. – Той спря и ме огледа. – Имаш ли някакви лични проблеми?

– Че кой няма? – отвърнах с въпрос аз. – Да, имам лични проблеми.

Той поклати глава.

– Нещо, което не би могло да се справи с пари ли е?

– Не.

– Наистина ли? Бъди откровен с мене, Стийв. Работата ти в списанието е много ценна. Аз съм на твоя страна.

– Проблемът са единствено парите.

– Така си мислех и аз. Красивата ти жена те е вкарала в дългове, нали?

– Аз сам си се вкарвам в дългове, господин Чандлър.

– Точно така. В наши дни хората често харчат повече, отколкото могат да си позволят. Не се простират според чергата си. Жените им се надпреварват в покупките с останалите жени, а това струва пари. Не си мисли, че не съм наясно с положението само защото не съм имал и никога няма да имам такива проблеми. Последната ти статия заслужава известно поощрение. – Той плъзна един чек по бюрото. – Оправи дълговете си и отсега нататък дръж жена си по-изкъсо. Тя е красавица, но на жените не трябва да им се разрешава да подивяват.

Взех чека. Беше за 10 000 долара.

– Благодаря, господин Чандлър.

– Това не би трябвало да се повтаря. Запомни думите ми: златните рибки няма къде да се скрият, а ти сега си попаднал в аквариум за златни рибки. В момента ти подавам ръка и те оставям да се опиташ да се справиш, но ако занаяпред не съумееш да овладееш положението, значи не си подходящият човек за мен.

Погледнахме се право в очите.

– Разбирам.

Отидох до банката и внесох чека в сметката си. Говорих с Ърни Мейхю. Чекът щеше да покрие взетите от мене суми без покритие, да изплати дълговете ми и да ме остави с приличен кредит. Напуснах банката като човек, който е свалил цял тон цимент от гърба си.

Макар да бях решил да поговоря с Линда за финансовото ни положение, стояхме до толкова късно у семейство Митчъл, че изобщо не ми се удаде възможност. И двамата бяхме леко пийнали, когато се прибрахме – мушнахме се веднага в леглото. Опитах се да я любя, но тя се отдръпна с мърморене „О, Боже... не сега“. Така че заспахме, но сутринта, когато станах, тя все още спеше. Направих си кафе и поех за работа.

Прекарах сутринта в последен оглед на списанието, преди да го дам в печатницата. Заради атаката срещу шефа на полицията реших да увелича тиража му с 15 000.

По обед изядох един сандвич на бюрото си и се заех с работата върху следващия брой. Докато работех над макета, мисълта, че все пак трябва да говоря с Линда не излизаше от главата ми.

Това не би трябвало да се повтаря. В момента ти подавам ръка. Ако занаяпред не съумееш да овладееш положението, значи не си подходящият човек за мен.

Усещах, че е предупреждение, защото знаех, че Чандлър винаги мислеше онова, което казваше. И така, вечерта трябваше да говоря с Линда и да ѝ наложа да разбере, че не можем да продължим с този екстравагантен начин на живот.

Предстоящото сражение с Линда – а то наистина щеше да е сражение – изобщо не ми позволяваше да се съсредоточа. Блъснах стола, изправих се и закрачих из обширния си кабинет. Дочувах и недалечното тракане на пишещата машина на Джийн. Отнякъде долиташе и гласът на Уоли Митфорд, който записваше предварителни данни на магнетофона си. Погледнах часовника на бюрото си. Беше 16.15. Имаше още два часа, преди да се върна вкъщи и да подхвана разговора с Линда.

Запалих цигара и отидох до големия прозорец, от който целият град се виждаше като на длан. Колите се движеха със запалени фарове заради смога. Погледнах към сградата на Чандлър. Крилото, в което се намираше кабинетът му, беше цялото обляно в светлина.

Вътрешният телефон звънна. Отидох до бюрото и натиснах бутона.

– Дошъл е посетител, господин Мансън – съобщи ми Джийн, – господин Горди. Би искал да ви види.

Горди? Името не ми говореше нищо.

– Какво иска?

Последва пауза, после Джийн отвърна с малко разтревожен глас:

– Твърди, че въпросът е личен и поверителен.

– Прати ми го след три минути.

Тъкмо толкова време ми трябваше да сложа ролка в магнетофона, да наглася микрофона, да се настаня зад бюрото и да запаля нова цигара.

Джийн отвори вратата и направи път на висок, слаб човек със старичък, но добре изгладен костюм. Беше около четиридесетгодишен. От широкото му оплешивяващо чело лицето се стесняваше надолу в стегнати челюсти, носът бе тънък, очите разположени в дълбоки очни ябълки, а устата – с почти несъществуващи устни.

Изправих се да се ръкувам с него. Дланта му беше суха и корава.

– Господин Горди?

– Точно така. Джеси Горди. – Той се усмихна и показа дребните си жълти зъби. – Вие едва ли ме знаете, господин Мансън, но аз, разбира се, ви познавам.

– Моля, седнете – посочих към един стол.

– Благодаря. – Той се намести, извади пакет „Кемъл“ и запали цигара. В движенията и в изражението му, в арогантната и самоуверена лекота на държанието му имаше нещо, което започна да ме безпокои.

– По някакъв специален въпрос ли сте дошли? – Поместих няколко папки пред себе си, за да му подсказва, че нямам време за губене.

– Мисля, че мога да ви дам някои сведения, господин Мансън, от които би излязла интересна статия. – Той отново откри жълтите си зъби. – Следя внимателно списанието ви – първокласна работа, точно това, от което градът ни се нуждае.

– Радвам се, че мислите така, господин Горди. И какви са сведенията ви?

– Нека първо се представя. Аз съм управител на супермаркета „Добре дошли“ в жилищния комплекс Ийстлейк. Струва ми се, че вие не сте идвали в магазина, но жена ви, с радост мога да кажа, е от редовните ни клиентки. – Устните отново се повдигнаха и аз отново видях ситните жълти зъби – те извикаха у мен асоциация с плъх. – Всички обитателки на Ийстлейк пазаруват при нас.

У мен нарастваше чувството, че зад този непринуден тон се крие нещо неприятно и затова се постарях да изглеждам заинтересуван и да кимам одобрително; да видя какво ще излезе.

– Господин Мансън, вие сте създали чудесно и убедително списание, чрез което се изобличават нечестните хора. Усилията ви са похвални и от тях се чувства голяма необходимост – продължи Горди. – Чел съм всички досегашни броеве и очаквам с нетърпение следващия. – Той се наведе и изтърси пепелта от цигарата си в стъкления ми пепелник. – Дойдох при вас, господин Мансън, за да ви предложа данни относно дребните кражби в моя магазин. Наричаме ги „дребни“ макар че щетите от тях за една година достигат цифрата 80 000.

Учудено го погледнах:

– Искате да кажете, че хората от този квартал крадат стока за 80 000 долара годишно от вашия магазин?

– Точно така – кимна той. – Не знам на какво се дължи това, но хората, дори и да са добре материално, крадат. Някой прислужник от квартала би си купил стоки за десетина долара и ще открадне само два пакета цигари. Заможната госпожа обаче ще напазарува за сто долара, а ще открадне шишенце скъп парфюм.

Това започна да ми става интересно. Ако човекът говореше истината, щях да напиша скандален материал, който много би се харесал на Чандлър.

– Изненадвате ме, господин Горди – възкликнах аз. – Имате ли доказателства?

– Разбира се.

– И какви са те?

Той загаси цигарата си, запали нова и отново ми се усмихна:

– Въпреки големите разноски директорите на фирмата решиха да поставят скрити камери, които да покриват цялата площ на магазина. Камерите бяха включени преди две седмици. Директорите са говорили с шефа на полицията, който изразил готовност да възбуди наказателно преследване въз основа на данните от филмите, ако материалът изглежда достатъчно достоверен. – Горди се облегна в стола си. – Филмът, който е у мене в момента, господин Мансън, е толкова убедителен, че се колебая дали да не го предам на капитан Шулц. Помислих си, че първо трябва да поговоря с вас и с още някои съпрузи, чиито жени пазаруват в магазина ми.

Изведнъж почувствах хлад по гърба си.

– Не съм сигурен, че ви разбирам, господин Горди. – Гласът ми неадекватно бе прегракнал. – Какво искате да кажете?

– Господин Мансън, моля ви да не губим време. Вие цените вашето, а аз моето. – Той извади плик от джоба си и го хвърли на бюрото ми.

– Погледнете това фотоувеличение, извадено от шест-седемметров видеофилм. Струва ми се, че дори този материал е достатъчно доказателство, че госпожа Мансън е била малко непослушна.

Взех плика и измъкнах лъскава снимка. На нея беше Линда, която с лукав вид пъхаше шишенце „Шанел № 5“ в чантата си.

Седях неподвижно като вкаменен и се взирах в снимката.

– Тя, разбира се, не е единствената – с внимателен глас се обади Горди. – Толкова много госпожи от Ийстлейк правят същото. От филма се научават много неща. За капитан Шулц няма да представлява никаква трудност да възбуди наказателно преследване. Хубавата ви, дори прекрасна жена, господин Мансън, може да завърши и в затвора.

Бавно оставих снимката на бюрото си.

Горди се изправи.

– Това, разбира се, е шок за вас. – Той показа жълтите си зъби. – Ще ви трябва време да помислите и дори да го обсъдите с госпожа Мансън. Бихме могли някак да уредим този неприятен въпрос. Преди да дам на капитан Шулц изобличителната филмова касетка, бих могъл да залича участието на жена ви. Бих предложил да ви дам частта от филма с нея срещу 20 000 долара. Това не е кой знае каква сума, като се има предвид успехът ви. Бих ли могъл да ви предложа да ме посетите утре вечер с парите? Малката ми скромна къщичка е недалеч от прекрасния ви дом. Ийстлейк № 189. – Наклони се към мен, очите му сега бяха ледени, а жълтите зъби вече не разкриваха усмивка. – Утре вечер, господин Мансън... в брой, моля ви. – Без да каже нищо повече, той излезе от кабинета ми, а аз останах на мястото си с прекрасното лице на Линда пред себе си, гледах я как прави това лошо, лошо нещо и разбирах, че трябва да я спася от наказателно преследване.

Но как?

Винаги си бях мислил, че ако някой направи опит да ме изнудва, веднага ще отида в полицията – което е единственият начин човек да се отърве от такова положение. Но атаката ми срещу Шулц напълно ме лишаваше от възможността да отида при него. Той със сигурност щеше да постави Горди на мястото му, но не би проявил никакво снизхождение към Линда, освен ако...

Бих ли могъл да оттегля статията си? Все още разполагах с повече от седмица преди списанието да излезе от печат. Имах много материал, с който бих могъл да я заместя, но Чандлър бе одобрил статията. Тъкмо за нея ми бе дал наградата от 10 000 долара, с които изплатих дълговете си. Бих ли могъл сега да го убедя, че фактите ни може би не са съвсем

сигурни и че бихме могли да се окажем обвиняеми по дело за клевета?

На вратата ми се почука и влезе Уоли Митфорд.

– Имаш ли време да хвърлиш един поглед на това, което съм нахвърлил за новата гимназиална сграда, Стийв?

Искаше ми се да остана сам, за да размисля добре, затова с усилие магнах с ръка:

– Разбира се. Сядай.

Уоли взе стол и започна да разстила листовите си пред мен, а аз мушнах снимката на Линда в горното чекмедже и изключих магнетофона.

Уоли беше пълничък и приятен на вид, около четиридесетгодишен. Косата му редееше, имаше челюстите на булдог, а очите му почти се закриваха от дебелите стъкла на очилата. Беше изключително добър в журналистическите разследвания, а аз бях работил с мнозина репортери.

Поговорихме за новата гимназиална сграда, чийто строеж се финансираше от общината. Уоли смяташе, че предвиденият бюджет е прекалено раздут. Бе направил някои проучвания и бе открил поне три предприемачески фирми, които предлагаха значително по-ниски цени, отколкото вече ангажираната.

– В дъното на всичко стои Хамънд – наблегна той. – Явно ще се облажи с тлъстичка комисионна. Бихме могли да му създадем някои проблеми. Какво ще кажеш?

– Виж какво би могъл да открие за него Уебър.

Уебър беше шефът на детективското бюро на Чандлър.

– Добре. – Уоли драсна нещо в бележника си. – Стийв, как си? Изглеждаш сякаш те е хванал грип.

– Само главоболие. – Замълчах, после добавих: – Онази статия за Шулц? Мислиш ли, че трябва да я пускаме?

– Дали да я пускаме? – Той се вторачи в мене. – Ти шегуваш ли се?

– Мислех си нещо за нея. Би могла да ни докара много неприятности. Искам да кажа, че ченгетата може така да се разлютят, че да го загизим всички.

– Ние си говорихме за това още преди да започнем разследванията, нали? – ухили се Уоли. – Ти я замисли, а аз я написах, така че и двамата сме в устата на лъва. Какво би могло да ни тревожи? Какво биха могли да ни направят ченгетата? И аз, и ти се държим прилично... Така че... – Той ме погледна внимателно. – Да не си се уплашил нещо, Стийв? Да не би да има някакви тайни в миналото ти? – Широка му усмивка не ми

донесе никакво облекчение. – Освен това нали и шефът ни даде зелена улица? Ако възникнат някакви неприятности, той ще се справи с тях и ще постави този кучи син Шулц на мястото му.

– Да. Добре. Поговори с Уебър и виж може ли да се изрови нещо около Хамънд.

Той замислено ме изгледа, събра си листовете и тръгна към вратата.

– И не се напрягай много довечера, Стийв. Легни си по-рано.

Когато излезе, превъртях ролката и я сложих в джоба си. Снимката прибрах в чантата и излязох в приемната на Джийн.

– Отивам си вкъщи, Джийн. Малко съм се простудил. Уоли ще бъде тук, ако се появи нещо.

Тя ме погледна загрижено:

– Имаш ли вкъщи аналгин-хинин?

– Разбира се. Утре всичко ще е наред.

Излязох в коридора. Вратата на Уоли беше откряхната. Надникнах вътре.

– Тръгвам си, Уоли. Ако стане нещо, обади ми се вкъщи.

– Нищо няма да стане. Легни си по-рано.

Поколебах се, но трябваше да попитам:

– Шърли пазарува ли в магазина „Добре дошли“?

Шърли беше практичната и приятна съпруга на Уоли.

– При тази шайка крадци! – Уоли поклати глава. – Предполагам, че при тях е поне с петнадесет процента по-скъпо от всички останали магазини в квартала. Там е само за богаташи и сноби. Бихме могли и тях да разобличим, Стийв. Да ги накараме да се позамислят.

– Може да си помислим за това. Е, ще се видим утре.

Взех асансьора до партера, влязох в колата си, запалих мотора и се загледах мрачно през прозореца.

Какво можех да направя? Двадесет хиляди долара до утре вечер или филмът щеше да отиде при Шулц. Можех да си представя как полицията идва и задържа Линда. Можех да си представя сензацията и отношението на печата към случая. Чандлър щеше веднага да ми покаже вратата. Помислих си за всичките ни съседи – за закачките и подигравките – и за първи път, откакто се бяхме оженили, усетих облекчение, че нямаме деца.

Сигурно имаше някакъв изход.

Бях оправил задълженията си към банката. Дали Ърни Мейхю щеше да склони да ме кредитира с 20 000 долара? Това беше празна надежда, реших аз, след като поразмислих. Би могъл да ми заеме 5000, и то

ако измисля убедителна причина. Но от къде да взема остатъка? Сетих се за Лу Миър от бандата по заемите, когото възнамерях да изоблича в някой от следващите броеве. Макс Бери, другият ми репортер, вече бе подготвил план за материала. Възнамеряхме да нападнем Миър за заемите с 60-процентна лихва, а Макс вече разполагаше с подробности за екипа събирачи на дължимото – шайка побойници, които пребиваха нещастниците, неуспели да съберат жестоката лихва. Ако можех да спра статията, вероятно Миър би ми заел парите при разумни условия, но после си спомних, че Чандлър вече бе видял черновата на Макс и я бе одобрил.

Включих на скорост и поех към къщи.

* * *

След като се измъкнах от града и излязох от пояса смог, открих, че вечерното слънце е горещо, а въздухът чист. Не очаквах да заваря Линда вкъщи и надеждите ми се оправдаха. Вратите на гаража бяха отворени, а остинът ѝ го нямаше. Вкарах своята кола в гаража, погледнах часовника си – беше малко след 18.00 часа, – после отключих вратата за къщи откъм гаража и отидох в кабинета си. Сложих ролката на своя магнетофон, прибрах снимката в чекмеджето на бюрото си и влязох в стаята на Линда за преобличане. Отне ми само няколко минути да открия шишенцето „Шанел № 5“. После отворих шкафа с гримове и ги разгледах шишенцата и лосионите, подредени по рафтовете. Всички те, разбира се, би трябвало да са крадени. Имаше голямо, изящно изработено шишенце парфюм „Джой“. От една реклама в „Нюйоркър“ знаех, че това е най-скъпият парфюм, който е възможно да се поднесе като подарък. Затворих шкафа и отидох до кухнята да си извадя лед за питието, от което така се нуждаех.

В цялата кухня цареше безпорядък – съдовете от закуската стояха в умивалника, остатъци от готов обяд от пиле с къри бяха разхвърляни по кухненската маса заедно с употребените чиния, нож и вилица. По пода бяха пръснати трохи от хляб. Спомних си, че Сиси щеше да дойде утре. Върнах се в кабинета, налях си една чаша и седнах зад бюрото. Седях си така и се опитвах да измисля някакво разрешение. Признавам, че бях изпаднал в паника. Виждах, че всичко, за което бях работил, както и цялото ми бъдеще отиват по дяволите заради алчността на глупавата ми красива жена. Защо не ме бе помолила да ѝ купя парфюм? Как е могла да прояви такава отчайваща безразсъдност и да се превърне в крадла, след като би трябвало да знае какво ще означава това и за двамата ни, ако я

хванат?

Заставах се да отпъдя тези мисли и да се съсредоточа върху Джеси Горди. Опитах се да си припомня точните му думи и за всеки случай пузнах магнетофона.

Филмът, който в момента е у мене, господин Мансън, е толкова убедителен, че аз се колебая дали да не го предам на капитан Шулц. Помислих си, че първо трябва да поговоря с вас и с още някои съпрузи, чиито жени пазаруват в магазина ми.

Явно Линда не беше единствената крадлива съпруга. Били са изнудвани и други мои съседи. През съзнанието ми преминаха имена на семейства, които живееха около нас. Митчъл? Латимър? Тийсън? Гилроу? Крийдънс? Списъкът можеше да продължи безкрайно – всички мъже бяха богати, а жените им разглезени; мъжете бяха много по-богати от мене, но се съмнявах дали жените им бяха по-разглезени от Линда. Дали съпрузите също са били посетени от Горди? Ако е имало, да речем, още четири крадливи жени? При тарифа 20 000 долара на съпруга общо 80 000 за едно посещение със заплаха и парче филм!

Изведнъж ме обзе гняв, вдигнах слушалката и набрах телефона на Хърман Уебър.

Собственик на детективското бюро „Алърт“² беше Хенри Чандлър, а негов изпълнителен директор Хърман Уебър. Той някога е бил лейтенант в полицията и си е подал оставката, защото бавели повишението му. Основал бюро за частни детективски проучвания. В полицията го обичали и съвсем скоро петима полицаи от най-добра класа също напуснали работа и отишли при него. Чандлър го бе финансирал, а сега го бе прибрал под крилото си заедно с петимата му бивши колеги. Дело на Уебър бяха всички по-трудоемки разследвания за „Народен глас“. Аз лично не го харесвах – беше печен, упорит и работата с него криеше изненади, но успяваше да се добере до фактите и в тях нямаше грешка.

Силният му насечен глас проехтя в слушалката:

– Уебър.

– Хърман, Стийв се обажда – съобщих аз. – Изникна една малка работа, която би трябвало да се проучи.

– Казвай направо – магнетофонът е включен.

Такъв си беше Уебър – много полезен и все пак ченге. Никога не приемаше задача, без да е записал разговора на магнетофон.

– Джеси Горди – продължих. – Управител е на супермаркета

2. Алърт (англ.), бдителност. (Бел. ред.)

„Добре дошли“. Искам да знам всичко за него – дори колко често си реже ноктите на краката. Направи го бързо.

– Ще стане. Няма да е трудно. Имам негово досие, в което само трябва да се отразят последните месеци. Ще го получиш утре по обед.

– Пригответи го за десет часа.

– Просто така? – Той подсвирна.

– В десет часа искам доклада на бюрото си-завърших аз и оставих слушалката.

Погледнах часовника си. Беше 18.20. Отворих тефтерчето си и намерих домашния телефон на Ърни Мейхю. Обади се Марта, жена му.

– Ърни върна ли се вече? Стийв е на телефона.

– Да, но в момента е в тоалетната – засмя се Марта. – Как сте вие двамата? Струва ми се, че не сме се виждали от векове. Кога ще се съберем? Какво ще кажеш за другия петък? Минете към нас.

– Добре. Ще говоря с Линда. Нали знаеш как е, Марта, плановете на мъжа вече нямат никакво значение. Може да е намислила нещо друго.

– Е, надявам се да не е, Стийв – засмя се Марта.

После Ърни взе слушалката:

– Здравсти, Стийв!

– Виж какво, Ърни, случи се нещо непредвидено. Майката на Линда трябва да се оперира. Извинявай, че те занимавам с работа по това време, но искам да се поуспокоят нещата. Дали ще мога да получа 15 000 долара?

Последва пауза.

– Ама ти сериозно ли искаш... – Той изведнъж се досети, че Марта също е там и спря.

– Точно това искам. Като гаранция можеш да опишеш къщата, Ърни.

Отново настъпи дълга пауза.

– Нека поговорим утре за това, Стийв. Ще ти определя час за девет и петнадесет в кабинета си.

– Би ли могъл все пак да ми кажеш дали ще стане или не?

– Ще поговорим за това. Според мене сумата е малко нереалистична. Както и да е, ще поговорим. Съжалявам за майката на Линда.

– Благодаря.

– Нека първо се видим, а?

– Разбира се. Добре, Ърни, до утре. – Затворих телефона.

Чух как остинът на Линда влиза в гаража. Включих настолната

лампа, допих чашата си и зачаках.

Чух и как входната врата се отваря и затръшва. Тя не си направи труда да ме потърси, а изтича на горния етаж. Токчетата ѝ изтропаха над главата ми, докато отиваше към банята. Последва пауза, след което се пусна водата. Седях си така и я чаках. Телефонът иззвъня. Макар че апаратът беше до мене, не го докоснах.

Линда се обади от спалнята ни. Кикотеше се.

– Стийв! Франк е на телефона. – Беше излязла на площадката. – Иска да говори с тебе.

Вдигнах слушалката:

– Здравсти, Франк.

– Какво ще кажеш да наминете към нас след двадесетина минути? – попита ме Франк Латимър. Слушах приятния му баритон и се чудех дали жена му също не е крадла като моята. – Сали току-що се върна с кутия огромни скариди. Джак, Сузи, Мърил и Мейбъл ще дойдат. Какво смяташ?

Линда влезе в кабинета.

– Не тази вечер, Франк... благодаря ти все пак – отвърнах. – Нещо съм настинал. Решил съм да си легна рано. – Изслушах съчувствията му и затворих.

– Настинка? – Линда мрачно се беше вторачила в мен. – За какво говориш? Ние нямаме нищо за ядене вкъщи. Звънни му сега ти и му кажи, че си променил решението си!

– Нищо няма да ни стане, ако погладуваме малко – отвърнах. – Седни. Искам да поговорим.

– Ти може да не го направиш, но аз ще го направя!

Дойде до бюрото ми и се пресегна към телефона, но тъкмо тогава аз извадих шишенцето „Шанел № 5“ и го поставих точно пред нея.

ГЛАВА ВТОРА

За съжаление често се случва съпругът или съпругата да погледне половинката си и да осъзнае, че вече не изпитва обич. Че месеците и дори годините, прекарани заедно, изведнъж са се превърнали в пепел, а любовта – колко ценно нещо е тя! – не съществува повече помежду им.

Този момент на истината дойде за мене, когато видях колебаещата се, протегната към телефона ръка на Линда, докато тя се взираше в шишенцето „Шанел № 5“. Видях как ръката ѝ бавно се отдръпва и как прекрасните сиви очи добиват предпазливо и лукаво изражение. Устните ѝ се превърнаха в обикновена цепка и за първи път, откакто я познавах, осъзнах, че не е чак толкова красива, колкото съм си мислел.

Когато двама души се влюбят един в друг, между тях се появява нещо неповторимо. Това нещо е крехко – прекрасно наистина, но крехко. Докато гледах Линда през бюрото си, нещото, което изпитвах към нея, гръмна, изгоря като електрическа крушка, която в един миг е източник на ярка светлина, а в следващия около нея се стеле мрак.

Гледах я и чаках. Връхчето на езика ѝ се показва между устните. Тя се понаежи, после обърна очи към мене.

– Защо си ми взел парфюма?

– Седни, Линда. Загазили сме и двамата заради тебе. Нека видим дали ще можем, пак двамата, да се оправим.

– Нямам представа за какво говориш. – Вече бе преодоляла шока и гласът ѝ беше доста спокоен. По лицето ѝ се четеше онова отегчено изражение, което обикновено приемаше, когато мислеше, че ѝ досаждам. – Моля ти се, обади се на Франк и му кажи, че ще отидем.

– Името Джеси Горди говори ли ти нещо?

Тя се намръщи:

– Не. Какво ти става тази вечер? Виж, ако на теб не ти се ходи, аз тръгвам. Ще...

– Горди е управител на супермаркета „Добре дошли“. Дойде при мене днес следобед и аз записах разговора ни на магнетофон. Седни. Искам да го чуеш и ти.

Тя се подвоуми, но седна.

– Защо ми е да го слушам? – Но от гласа ѝ вече отсъстваше обичайната непоклатима самоувереност. Погледна магнетофона и видях как ръцете ѝ се свиха в юмруци.

Пуснах записа и двамата неподвижни изслушахме гнусната история на Горди. Когато той спомена снимката, аз я извадих от чекмеджето и я поставих пред нея. Тя я стрелна с поглед и лицето ѝ изведнъж доби измъчен вид. Сега изглеждаше с шест години по-възрастна, а при думите – *хубавата ви, дори прекрасна жена, господин Мансън, може да завърши и в затвора* трепна като ударена с камшик.

Изслушахме гласа до самия край. *Бих предложил да ви дам филма с нея срещу 20 000 долара. Това не е кой знае каква сума, като се има предвид успехът ви. Утре вечер, господин Мансън... в брой, люля ви.*

Натиснах бутона за стоп и я погледнах. След дълго-дълго мълчание тя накрая рече:

– Каква идиотска дандания заради шишенце парфюм. Е, предполагам, че най-добре ще е да му дадеш парите. – Изправи се. – Беше глупаво от моя страна, разбира се, но всички момичета го правят – защо не и аз? Както самият той казва, това не е кой знае каква сума, като се има предвид успехът ти.

Запъти се към вратата. Мисля, че никога през живота си не съм бил така ядосан. Сkochих, заобиколих бюрото и хванах ръката, с която тя посягаше към бравата. Зашлевих я така силно през лицето, че ако не я държах за китката, щеше да падне. Но и така пак се блъсна в стената и се свлече на колене. Дръпнах я рязко нагоре и я запратах обратно в стола ѝ. Тя се приземи останала без дъх, с ръка върху горящата си буза, и ме изгледа с омраза:

– Лайнар!

– А аз бих могъл да кажа... крадла!

– Ще се разведе с тебе! Ти ме удари! – Сега се беше разкрещяла. – Причини ми болка, гадино! Боже мой! Как те мразя! Тази вечер няма да мога да изляза! И какво ще си помислят хората, като ме видят така? Свиня! Да удариш жена! Ще те накарам да си платиш! Ще съжаляваш!

Седнах в стола си и се загледах в нея. Тя удряше с юмруци по коленете си. Окоето ѝ беше започнало да се подува. Изглеждаше глупава и смешна, приличаше на решило да се перчи истерично хлапе. После отведнъж се разплака. Смъкна се от стола си, изпълзя до мен, обгърна кръста ми и зарови лице в гърдите ми.

– Не ги оставяй да ме арестуват, Стийв! Не им разрешавай да ме пратят в затвора!

Жал ми беше за нея, но нищо повече. Притискащите ме пръсти до вчера биха ме възбудили и биха ме тласнали да я любя, но сега вече не значеха нищо за мен.

– Линда! Овладей се! – Усещах колко сурово звучи гласът ми. – Трябва заедно да вземем необходимите мерки. Хайде! Стани! И седни спокойно!

Тя повдигна натъртеното си, обляно в сълзи лице. Издърпа ръцете си от моите.

– Мразиш ме, нали, Стийв? Сигурно и заслужавам да бъда мразена. – Задави се в ридания. – Но, Стийв, измъкни ме от тая бъркотия и аз ти обещавам да бъда добра съпруга. Аз...

– Млъкни! Не говори неща, за които после ще съжаляваш. Седни. Ще ти сипя нещо за пиене.

Олюлявайки се, тя се изправи.

– Боже мой! Толкова си жесток. Никога не съм мислила...

Стовари се в стола си.

Отидох до шкафа с напитките и налях две чаши чисто уиски. Докато ги носех към бюрото, телефонът иззвъня. Оставих чашите и вдигнах слушалката.

– Линда вкъщи ли е? – Беше женски глас.

– Линда си е легнала, понастинала е. Кой я търси?

– Лусила. Грип значи? Толкова съжалявам. Мога ли да помогна с нещо? Само трябва да кажете. Мога да намина. Много съм добра по супите.

Лусила Бауър живееше в едно от бунгалата в другия край на нашата улица. Беше едра и доста грозна лесбийка на средна възраст, която – според мене – проявяваше твърде голям интерес към някои от съпругите в квартала.

– Благодаря, Лусила. Не... ще се оправим някак.

– Горката Линда. Бих могла да дойда да й вдъхна смелост.

– В момента цялата смелост, от която има нужда, се състои в трите изпити от нея аналгин-хинина. Във всеки случай... благодаря.

– Е... да не ти губя повече времето. Знам колко зает си винаги. Много ми харесва списанието ти, Стийв.

– Чудесно. Е, дочуване засега. – Затворих телефона.

Линда бе изпила чашата си. Забелязах, че се е разтреперила, а удареното ѝ око се е подуло. Сипах ѝ още малко уиски.

– И какво ще правим? – попита ме. – Боже мой! Ти ми причини болка! Какво ще правим? Можеш ли да намериш парите за тоя мръсник?

Седнах и си запалих цигара.

– Това си е изнудване. Мислиш ли, че би трябвало да се поддадем?

– Дали би трябвало? – Гласът ѝ изтъня. – Та той би могъл да ме изпрати в затвора!

– Това чак толкова ли те плаши? – Погледнах я. – В края на краищата има доказателство, че си крадла, а крадците – когато ги заловят – обикновено отиват в затвора.

– Ти се опитваш да ме сплашиш! Не искам да те слушам повече! Мразиш ме, нали? Пошуруял си по оная твоя двулична секретарка. Знам, че правите любов в кабинета ти. Знам!

Наведох се и се вторачих в нея:

– Да не би да ти се иска пак да те ударя? Ако продължиш да ги разправяш тия, ще го направя.

– Да не си посмял да ме докоснеш! Ще крещя! Ще извикам полицията! Да не си посмял!

Вече ми се гадеше от нея, гадеше ми се от всичко.

– Махай се, Линда. Остави ме да си помисля. Просто ме остави на мира.

– Не бих могла да понеса затвора! Какъв срам само! – Отново се бе разплакала. – Помогни ми! Това за Джийн не го казах сериозно! Толкова съм уплашена! Не знам защо го направих... Всички го правят!

Повече не можех да понасям. Трябваше да си помисля. Да остана сам: Станах и излязох от стаята.

– Стийв! Къде отиваш? Не ме изоставяй!

Отчаяният ѝ вик ме накара единствено да продължа по-бързо. Излязох от къщата, качих се в колата си и напуснах квартала. Отминах луксозните къщи, чиито обитатели се бяха събрали около огньовете за поредното си градинско увеселение. Чувствах, че ми се излиза някъде извън този свят и ми се пропада в забрава.

* * *

Часовникът на общината тъкмо биеше седем часа, когато нагласих колата на запазеното си за паркиране място пред редакцията.

Трябваше да позвъня на нощния пазач, Джоуи Смол, който ме пуска да вляза.

– И вечер ли работите, господин Мансън?

– Налага се.

Кабинетът беше единственото ми убежище-мястото, където можех да седна, да помисля и да се опитам да открия някакво решение. Взех асансьора, после тръгнах по коридора и отключих вратата си. Когато влязох, чух тракането на пишеща машина откъм стаята на Джийн.

Учудих се, че е останала да работи до толкова късно, макар от опит да знаех, че тя никога не си тръгваше, преди да е омела цялата работа от бюрото си. Затова се ползваше с голямо уважение в очите ми; разбирах, че без нейния труд „Народен глас“ не би извоювал толкова бързо доброто си име.

Светнах лампите в кабинета си, после отидох до вратата към нейната стая и надникнах вътре.

Тя седеше зад бюрото и пръстите ѝ виртуозно летяха по клавиатурата. Вдигна глава, явно се изненада и спря да пише.

– Не исках да те стрякам – извиних се аз. – Привършваш ли вече?

– Защо си се върнал, Стийв?

– Трябва да обмисля нещо.

– Уоли ми остави много работа, но вече почти съм привършила.

Погледнах към нея за първи път като към жена, а не само като към добра секретарка. Онова, което видях, ми достави удоволствие.

Беше висока и чернокоса, а очите ѝ бяха сериозни и интелигентни. Едва сега забелязах, че гърдите ѝ са добре оформени, а ръцете ѝ – красиви. Шията ѝ беше изящна.

– Станало ли е нещо? – попита тя. – Имаш вид на болен.

Изведнъж ми дойде наум, че бих могъл да споделя болката си с нея. Влязох по-навътре в стаята, затворих вратата и отидох до един стол при бюрото ѝ.

– Линда току-що ми съобщи, че ти и аз правим любов в моя кабинет – казах аз, докато сяхах. Гледах не към нея, а към дланите си.

– И защо ѝ е хрумнало това? – Гласът на Джийн беше тих и приятен.

– Нещо се скарахме. Тя просто си търсеше причина, заради която да се заяде с мене.

– Съжалявам. Мога ли с нещо да ти помогна?

Обърнах се към нея. Тя ме гледаше наистина разтревожено и явно искаше да ми бъде в помощ.

– Всъщност нещата са по-лоши, Джийн. В безизходица съм. Но не мога да ти кажа повече. Тайната не е моя. Виж какво, остави го Уоли да почака малко с доклада си. Спри писането за днес. Искам да се уединя и да помисля, без да ми трака пишештата машина. Съгласна ли си?

– Вечерял ли си?

– Не, разбира се! Не бих могъл залък да преглътна! Просто искам да си помисля.

Тя се изправи.

– Хайде да хапнем. Гладна съм. После се върни и си мисли, колкото искаш.

Съзнавах, че предложението и е разумно. Бях толкова ужасно напрегнат, че ако не се отпуснех малко, от мисленето ми нямаше да излезе нищо. И още нещо – това щеше да бъде първият път, откакто се бях оженил, когато щях да изляза с друга жена на вечеря.

– Права си. Да отидем тогава... но къде?

– В „При Луиджи“. – Тя изключи настолната си лампа. – След три минути ще съм готова.

Върнах се в своя кабинет, запалих цигара и зачаках. Усещах глава-та си празна. Бях просто благодарен, че ще имам компания и прогоних от съзнанието си мисълта за останалата сама в скъпата ни къща Линда и удареното ѝ око.

Джийн пристигна със съвсем лек тънък шлифер.

– Да вземем моята кола – предложи тя. – Хайде.

Качи ме в поршето си, което Чандлър ѝ бе подарил, когато постъпи при мен – в знак на благодарност за работата ѝ при него. Движението беше пренатоварено и мушването на колата в подходящо място за паркиране се оказа доста сложно. Дадох си сметка, че с големия си мерцедес бих се затруднил много повече. Само за десет минути тя успя да намести колата и вече минавахме през входната врата на „При Луиджи“ – малко и удобно заведение; ресторант, в който по една или друга причина аз никога не бях ходил, но който Джийн явно познаваше много добре. В този час вътре имаше само три други двойки – хора, които не познавах. Самият Луиджи, дебел и лъчезарен, допря устни до пръстите на Джийн, леко се поклонил към мен и ни отведе до ъглова маса.

– Да поръчам аз, а? – попита Джийн, когато седнахме.

– Никак не съм гладен. – Чувствах се така зле, че от самата мисъл за ядене ми се повдигаше.

– Стриди, Луиджи, ако обичаш, от големите, и бутилка шабли³.

Тя имаше право – стридите в момента бяха единствената храна, която бих могъл да погълна.

Луиджи се оттегли.

– Съвзрзано е с Горди, нали? – Погледна ме право в очите.

Поколебах се учуден, после кимнах.

– Изнудване?

3. Шабли, много сухо бяло бургундско вино, произвеждано около град Шабли, Северна Франция. (Бел. пр.)

– Как се досети?

– Не е чак толкова трудно. Уоли беше разследвал нещо и аз преписах на машина бележките му. Когато Горди дойде, за да се срещне с теб, всичко стана съвсем ясно.

– Уоли е правил разследване? – стреснах се аз. – Той също ли знае за Линда?

– Не. Ако знаеше, щеше да дойде при теб. Уоли те боготвори, Стийв. Събрал е няколко имена и още разпитва насам-натам. Среща се най-вече с прислужниците; твоята Сиси също е в списъка му.

Извадих носната си кърпа и изтрих влажното си чело.

– Спомняш ли си някои имена... не на прислужници?

– Сали Латимър. Мейбъл Крийдън. Лусила Бауър.

Донесоха стридите върху поднос с лед. Наляха ни шаблито. Луиджи, който ръководеше сервирането, целият сияеше. След като ни обслужиха, двамата със сервитъора се оттеглиха.

– И откъде е разбрал Уоли? Как се е добрал до тези имена?

– Не знам. Само преписах доклада му. Имаше и други имена, но съм ги забравила.

– Сигурна ли си, че в списъка не беше и Лин-да?

– Разбира се.

– Той ми спомена нещо за предстоящо разследване на магазина. Защо ли не ми е казал, че вече го е започнал?

Джийн забодя с вилицата си една стрида и я поднесе към устата си.

– Нали го знаеш Уоли – винаги си е падал по изненадите. Допускам, че е искал първо да събере всичко и чак тогава да ти го предложи.

Това беше приемливо. Уоли си беше саможивец. Беше ми поднесъл множество данни и цифри за капитан Шулц преди още да бях разбрал за проучванията му.

Открих, че стридите ми допадат, затова изядох цели три.

– Линда е откраднала шишенце парфюм. Горди я е заснел, докато го е извършвала. Иска ми двадесет хиляди долара.

Джийн остро и рязко пое дъх.

– С които ти не разполагаш. – Беше в състояние да го каже, защото през нейните ръце минаваха и личните ми чекове.

– Да, с които не разполагам. А с това може да се сложи край и на кариерата ми, и на списанието. Наистина поръчах на Уебър да проучи досието на Горди. Може пък да изрови нещо. В това е единствената ми надежда. Ако имам късмет, бих могъл да отвърна на изнудването на Горди със свое изнудване.

– Трябва да внимаваш с Уебър. Той все пак е човек на господин Чандлър.

– Да. Трябва да поговоря с Уоли тази вечер.

– Защо?

– Иска ми се да разбера как е попаднал на тези имена. Това е важно.

– Но Стийв, ти познаваш Уоли. Той никога не би разкрил източника на сведенията си. Няма да ти каже нищо.

– Длъжен съм да опитам.

Тя кимна.

– Дояж си стридите. Аз ще звънна у тях. Може би се е прибрал.

Стана от стола си и тръгна към един от телефонните автомати. Погледнах към стридите и реших, че съм ял достатъчно. Наблюдавах стройния ѝ гръб, докато говореше по телефона. След три минути тя отново беше на масата.

– Току-що е излязъл. Шърли смята, че ще се върне след около час. Бил тръгнал към дома на Макс.

– Мислиш ли, че е разказал на Макс?

– Сигурна съм, че не е. – Тя изведнъж се умисли. – Нарушавам думата си, като ти разкривам заниманията на Уоли. Беше ме помолил да не говоря за доклада, който преписах.

– За мене случаят е прекалено важен. Мисля, че няма защо да се тревожим за това.

– Добре, но не се учудвай, ако Уоли реши да не ти каже нищо.

– Ще ми каже! Налага се!

– Нищо не ядеш.

– Мисля, че ядох достатъчно.

– Стийв! Хапни още няколко стриди. Това не е краят на света.

Сетих се за Линда, която стоеше с насиненото си око сама и гладна вкъщи. Не биваше да я изоставям.

– Трябва да се обадя по телефона.

Отидох в телефонната кабина и набрах домашния си номер. Дълго време звъня, след което се обади женски глас:

– Госпожа Мансън е неразположена, а господин Мансън не е вкъщи. Кой се обажда?

Познах провлачения говор на Лусила Бауър. Затворих, без да кажа нищо. Значи Линда бързо си бе намерила кой да я утеши. Надявах се да не направи глупостта да сподели с тази жена какво е извършила, после си спомних, че в списъка на Уоли е било и името на Лусила. Е, две крадли заедно!

Върнах се на масата.

– Да поръчаме още малко стриди – предложих. – Те са най-доброто за болни хора.

– О, млъкни, Стийв! – остро ме спря Джийн. – Не започвай със самосъжаленията. Не мога да приема това!

Вторачих се в нея:

– Ти си забележителна жена. Извинявай, тази вечер изникнаха много неща. И все пак бих хапнал още малко стриди.

Тя потърси с поглед Луиджи и му даде знак е ръка. Стридите пристигнаха, като че ли бяха приготвени специално за нас.

* * *

След четиридесет минути излязохме от ресторанта и Джийн ме откара обратно до редакцията. Реших, че би трябвало лично да говоря с Уоли. Джийн беше на мнение да го отложи за утре, но ако исках да се видя сега с Уоли, трябваше да тръгвам.

– Благодаря ти за всичко, Джийн. Ти ми спаси живота.

Тя ме погледна внимателно, усмихна се, качи се в колата си и потегли.

Бързо преминах през града до квартала на Уоли. Той имаше скромно и приятно бунгало, макар да беше разположено в района на смога. И все пак бях почти сигурен, че банковата сметка на Уоли е в по-добро състояние от моята.

Спрях пред бунгалото и с учудване открих, че вътре е тъмно. Погледнах часовника си. Току-що бе минало девет. Слязох от колата, отворих портата и тръгнах по алеята. Натиснах звънеца и зачаках. Нищо не се случи. Отново звъннах и един глас зад гърба ми се обади:

– Няма ги вкъщи.

Обърнах се. До портата бе застанал възрастен човек с куче.

– Случиха се някои неприятности – продължи човекът. – Вие приятел ли сте на господин Митфорд? Аз съм съседът му.

Приближих се към него по алеята.

– Казвам се Стийв Мансън. Неприятности ли?

– Чел съм ваши материали, господин Мансън. Списанието ви е много добро. Да... неприятности... Горкия Уоли са го нападнали на улицата. Откараха го в болница.

По гърба ми полази хлад:

– Зле ли е?

– Мисля, че да. Полицията отведоха и госпожа Митфорд заедно с

него в линейката.

– Коя е болницата?

– „Нордърн“.

– Може ли да се обадя от вашия телефон?

– Разбира се, господин Мансън. Аз съм в съседната къща. – Той подсвирна на кучето си и после ме преведе по пътеката към бунгало също като това на Уоли.

След две минути вече говорех с Джийн по телефона.

– Уоли е ранен, Джийн. Завели са го в „Нордърн“. Искаш ли да дойдеш там? На Шърли може да ѝ трябва помощ.

– Тръгвам веднага.

И двамата пристигнахме в болницата по едно и също време. Разстоянието, което Джийн е трябвало да измине, беше малко по-голямо; изглежда е карала много бързо. Спогледахме се, когато и тя излезе от колата си.

– Зле ли е той?

– Не знам, дай да проверим.

За щастие доктор Хенри Станстед беше дежурен в спешното отделение тази вечер. Станстед и аз понякога играехме заедно голф и бяхме приятели.

– Каква е диагнозата, Хенри? – попитах го аз, когато дойде при нас в приемната.

– Доста е зле. Онези мръсници здравата са го обработили. Счупена е челюстта, пукнати са четири ребра, има и мозъчно сътресение – ритнат е поне четири пъти в главата.

– А Шърли?

Той кимна към една от вратите:

– Там е. Виж какво, Стийв, тази вечер ми е много натоварена. Можеш ли да я отведеш оттука?

– Тъкмо затова сме дошли. – Обърнах се. – Джийн... би ли могла?

Тя кимна утвърдително с глава и влезе в съседната стая.

– Ще се справи ли?

– Да, но няколко дена ще е доста зле. Възможно е да загуби и едното си око.

– А полицията?

– Казах им, че няма смисъл да очакват показания от него засега. Горкият Уоли няма да е в състояние да говори още поне четири-пет дена.

Джийн изведе Шърли и аз се присъединих към тях. Тя плачеше и се

тресеше.

– Шърли, мила, така съжалявам. Аз...

Тя изтри подпухналите си очи и ме изгледа яростно:

– Ти и гадното ти списание! Предупреждавах Уоли... но той не искаше да ме чуе! – Притисна се към Джийн, която ме погледна и поклати глава.

Аз отстъпих и двете жени се отдалечиха.

– Добре, Стийв, обаждай се за сведения, когато искаш. Няма да умре. – Станстед сложи ръка на рамото ми, после забърза нанякъде.

Четири-пет дена! Спомних си за Горди. Единствената ми надежда сега оставаше Уебър. Ако той не изровеше нещо, бях загубен.

Тръгнах бавно по дългия коридор към приемната.

– Мансън...

Спрях се и изчаках да ме настигне едър човек с шапка с провиснала периферия и размъкнат шлифер. Познах в него сержант Лу Бренър от градската полиция.

Бренър беше тридесет и осем годишен. Имаше сурово лице, малки шарещи очички и винаги изглеждаше небръснат – човек с масивно телосложение, за чиято жестокост бях чувал да става дума. Бях чувал, без да разполагам с доказателства, че при неговия метод на разпитване първо се нанася удар на някое болезнено място, а после се задават въпросите. Уебър веднъж ми бе казал, че единственият човек в света, който означава нещо за Бренър, е полицейският капитан Шулц. Бях се заинтересувал и бях попитал защо е така. „Може и да не ти се вярва, но този мръсник има наистина сладка съпруга. Случило се така, че една вечер, когато госпожа Бренър се прибирала къщи, някакъв наркоман я нападнал. Бил друсан. Шулц-тогава все още лейтенант – станал свидетел на случая. Но бил прекалено далече от мястото, за да се намеси веднага. Наркоманчето имало нож. Така че Шулц го застрелял. Тогава се говореше, че това било образец за отлична стрелба – преувеличение, разбира се, но куршумът минал под ръката на госпожа Бренър и пръснал главата на хулигана. Тя била само одраскана от ножа. Бренър никога не забрави това. Години наред си остана човек на Шулц, а и в момента е такъв.“

Вдигнах очи към Бренър:

– Трябвам ли ви?

– Да. – Той ме изгледа мрачно. – Този Митфорд. Случаят ни интересува. Върху какво работеше напоследък?

– Какво значение има това за вас?

– Според свидетелите Митфорд излязъл от колата си и двама

хлаци се нахвърлили отгоре му. Пребили го и си отишли с претърпкано дипломатическо куфарче. Интересува ни дали това е било обикновен уличен грабеж или някой се е опитал да му затвори устата.

Умът ми заработи бързо. Уоли се занимаваше с договора за строежа на гимназиалната сграда. Положително е носел със себе си документи, изобличаващи Хамънд, а може да е имал и книжа за супермаркета „Добре дошли“, в които се разкрива истината за някои от заможните ийстлейкски съпруги. Нямах намерение да разкажа на Бренър тъкмо за това.

– Той работеше върху някои договори за строежа на гимназиалната сграда – обясних аз. – Има данни, че са надзети петдесетина хиляди долара.

Той замислено ме изгледа.

– Това е работа, свързана с общината. Има ли и друго нещо?

– Не, доколкото ми е известно.

– По-добре да поговоря с жена му. Тя за вкъщи ли си тръгна?

– Мисля, че да. Но не бъдете толкова сигурен, че щом това е общинска работа, никой не би искал да я потули.

Той килна шапката към тила си.

– Да. Щом любопитните като вас си врат носа навсякъде, неприятностите са съвсем естествено последствие.

– Може ли да ви цитирам, сержант? Господин Чандлър би се заинтересувал от възгледите ви.

– Така ли смятате? – Очите му заиграха. – Внимавайте да не станете и вие прекалено любопитен. – И при тези думи отмина.

С безпокойство се запитах как ли щеше да реагира, когато отвори следващия брой на списанието. Шърли би трябвало да е в течение на подготвяната атака срещу Шулц. Ако Бренър отидеше при нея, в сегашното си истерично състояние тя би могла и да се разприказва. Поколебах се, после отидох до телефонния автомат в приемната и набрах нейния номер. Никой не се обади. Реших, че може би Джийн я е отвела в дома си и опитах там. Джийн веднага вдигна слушалката.

– При тебе ли е Шърли? – попитах.

– Току-що я сложих да си легне. Дадох ѝ две приспивателни. Би трябвало да спи непробудно до утре сутринта.

– Полицията иска да говори с нея, Джийн. Дръж я при себе си. Какво беше онова за гадното списание?

– Мисли си, че са нападнали Уоли заради Хамънд.

– А знае ли за „Добре дошли“?

- Не вярвам. Говореше все за Хамънд.
- Не идвай на работа утре, преди да си я успокоила. Не ми се иска да разкаже на полицията нещо за „Добре дошли“, Джийн.
- Ще се оправа с това. Звънни ми някъде към осем часа утре.
- Ще го направя. Благодаря ти още веднъж.

Затворих и слязох долу при колата си. Изглежда нямаше какво повече да свърша тази вечер. Утре щях да се срещна с Ърни Мейхю и да се опитам да заема някаква сума. А в редакцията щях да прочета доклада на Уебър за Горди. Сега всичко зависеше от него. Ако и оттам не излезеше нищо, някак трябваше да събера парите.

Прибрах се вкъщи към 22.15 часа. Прозорците не светеха. Дали Линда си беше легнала? Надявах се да е така. Нямах никакво настроение да се занимавам и с нея. Отключих, влязох в хола и се огледах.

На масата бе оставен лист от тетрадка. Взех го.

В бележката пишеше:

Драги Стийв,

Отвеждам Линда у дома. Окоето ѝ би трябвало да се оправи до няколко дена, но междувреме, за да не приказват хората, ще я задържа при мен.

Никога не удряй жена по лицето. Ако се налага да я удариш, плесни я по задника. Ефектът е същият, но не остават следи.

Лусила

Смачках писмото и го запратих в кошчето за смет. После си сипах нещо за пиене и седнах.

Изглежда, ме очакваше дълга и самотна нощ, в която повече щях да се притеснявам, отколкото да спя.

* * *

В 8.00 часа позвъних у Джийн.

- Как е Шърли?
 - Добре е. Сега е тук, до телефона, и иска да говори с теб.
- След малка пауза Шърли се обади в слушалката:
- Стийв! Извинявай, че избухнах снощи-моля ти се, прости ми.
- Поех си дълбоко дъх.
- Нищо не е станало.
 - Според мене е станало! Ако Уоли само чуеше за това! Би ме изкривил от ритници! Просто побеснях, след като го видях, милия. Боже

мой! Така са го подредили! – Гласът ѝ секна. След кратка пауза продължи: – Списание то е чудесно, Стийв! Уоли знаеше какви са рисковете, знаех ги и аз, но когато това се случи, просто не ми се вярваше, че тези говеда могат да са толкова ужасни.

– Ще разкажа за случая на Чандлър. Той ще направи нещо за Уоли. Всичко ще се уреди. Трябва да мине малко време, разбира се. Говорих със Станстед. Няма за какво да се тревожиш. – Реших да не ѝ споменавам за опасенията на Станстед, че Уоли би могъл да загуби зрението на едното си око. – Шърли... от полицията искат да се срещнат с теб. Внимавай какво ще им кажеш. Не говори нищо за Шулц. Тази бомба ще изгърми, но още не е дошло времето да разгласяваме нещата. Кажи им, че напоследък Уоли е работил само върху договора за гимназиалната сграда и нищо повече... разбираш ли?

– Да, естествено. Джийн беше много мила с мен. След малко тръгваме отново за болницата.

– Ще ти се обадя.

– Разбираш защо бях такава, нали, Стийв?

– Ти си ми добра приятелка. Ще ми дадеш ли сега Джийн?

Джийн взе слушалката.

– Ще се обадя на Чандлър, после ще мина покрай банката – обясни ѝ аз. – Ще те чакам в редакцията, докато дойдеш.

– Добре, Стийв.

Обадих се в дома на Чандлър и се свързах с него тъкмо преди да излезе. Разказах му какво се бе случило и споделих подозрението си, че Уоли е бил пребит заради договора за гимназиалната сграда.

Чандлър веднага реши да се заеме със случая, както и бях очаквал, че ще направи.

– Къде е той сега?

– В болницата „Нордърн“.

– Добре, Стийв, ще се погрижа. Ще поискам доклад за състоянието му. Предай на жена му, че ще се погрижа за всичко и имам предвид наистина за всичко. Заплатата му ще бъде удвоена с вчерашна дата. Ако тези хулигани си мислят, че могат да ме сплашат, имат много здраве! А ти продължавай разследванията около Хамънд без каквито и да е задръжки... Разбираш ли?

Да, разбирах, но Чандлър не беше изложен на огъня. Моят ред също би могъл да дойде. Самият аз можех да бъда в „Нордърн“ със строшени ребра и мозъчно сътресение.

– Ясно, господин Чандлър. Ако бихте могли да поговорите лично с

Шърли...

– Да поговоря лично? Че аз отивам в болницата още сега и ще я вида там. – След кратка пауза той добави: – Нашето списание наистина не им дава мира, а?

– Така си е. – Аз обаче си мислех за Шулц.

– Не падай духом, Стийв – пожела ми той и затвори.

Направих си кафе, после отидох с колата до бунгалото на Лусила. Самата тя ми отвори – висока суха жена с прическа мъжки тип, студени зелени очи и тесни ноздри. Носеше риза и работни панталони, приличаше на каквото си беше – на хомосексуална мъжкарана.

– Здравей, Стийв. Влизай. Горката ни болна още спи.

Последвах я в голямата всекидневна, обзаведена безвкусно, със съвсем разнородни мебели, но удобна и отрупана с книги. Тя се издържаше, като пишеше статии за изкуствоведчески списания и отзиви за книги за „Калифорния Таймс“. Чандлър изглежда доста я ценеше.

– Как е тя?

– Окоето ѝ е посинено.

– Каза ли ти защо?

Лусила кимна.

– Някои жени правят глупости.

– Двадесетте хиляди долара превръщат тези глупости в доста скъпо удоволствие.

– Зависи. Това може и да е евтино. Би могло да се наложи двамата да напуснете този квартал, а ти да загубиш тридесет хиляди доларовата си работа.

– Би могло да се наложи и ти да напуснеш квартала. Чандлър не би бил склонен да си сътрудничи с крадла.

Тя злорадо се изкикоти:

– Аз получих своето малко филмче. Струва ми две хиляди. Успях да се спазаря с онова нищожество. Искаше ми пет, но се разбрахме за две.

– Как можеш да си сигурна, че не си е запазил някое копие?

– Защо му е? Това си е лесна печалба. – Тя отново се засмя. – Аз донякъде му се възхищавам. Толкова много хора от квартала го правим. Защо да не ни се даде урок?

– Сумата две хиляди малко се различава от двадесет хиляди.

– Горди е умен. Преценява клиентите си. Не може да се отрече, че Линда изглежда богата. А аз не. – Тя подигравателно ме изгледа със зелените си очи. – Ти си богат, нали, скъпи?

Направих крачка към вратата и попитах:

– Някои от останалите съпрузи също ли му плащат?

Тя сви рамене:

– Откъде бих могла да знам? Това, което знам, е, че никой друг съпруг не е удрял жена си.

– Може би там им е грешката – измърморих и я оставих.

Поне сега се бях сдобил с някои сведения. Тази жена ми бе казала, че се е пазарила с Горди-можех ли и аз да го направя? Трябваше да уреда работата с Горди, преди статията за Шулц да види бял свят. Ако Горди научеше за нея, би могъл и да вдигне цената.

Подкарах към банката.

– Сядай, Стийв – покани ме Мейхю. – Ти си зает и аз съм зает, така че да се залавяме за работа. Прегледах състоянието ти. Най-доброто, което мога да направя, е да ти осигуря превишаване на кредита с пет хиляди долара. Биха ли ти свършили работа.

– Не можеш ли да ги докараш до десет хиляди, Ърни? Случаят е неотложен.

– Съжалявам. И с петте хиляди надвишавам правата си. Все пак не съм шефът на банката.

Трима директори непрекъснато следят работата ми.

– Не бих ли могъл да взема нещо срещу къщата?

– Ти и без това си я ипотекирал до последната тухла... Няма никаква надежда.

Насила се усмихнах.

– Е, благодаря, Ърни. Ще приема и петте хиляди.

– Щеше ми се да можех да ти услужа повече. Зле ли е майката на Линда?

– Така изглежда.

Той ми се усмихна с разбиране, а аз се запитах дали и неговата жена, Марта, пазарува в „Добре дошли“, дали и тя не е крадла.

Когато влязох в редакцията, казах здрасти на телефонистката Джуди. Тя ми съобщи, че Джийн я няма още. Отговорих, че съм предизвес-тен и влязох в кабинета си.

Последната ми надежда беше Уебър. Ако и той ме провалеше, трябваше да отида при Лу Миър и да взема заем при шестдесетпроцентова лихва.

Преглеждах пощата си, когато Уебър звънна.

– Снощи е станало отвратително нещо – съобщи ми той със суровия си полицейски глас. – Някой е разбил кабинета ми и е отъмкнал

десетина от досиетата. Папката на Горди е била сред тях.

Пръстите ми така силно стиснаха слушалката, че кокалчетата ми побеляха.

– Не можеш ли да си спомниш какво имаше в нея?

– Виж какво, при нас има петнадесет хиляди поверителни досиета. Папката на Горди бе обработена от Джек Уолш преди осем месеца. Той самият напусна преди месец. А аз се занимавам с досиетата само когато се налага.

Дали в тона на гласа му нямаше нещо, което да подсказва, че ме лъже?

– Къде е отишъл Уолш?

– Откъде бих могъл да знам. Той беше мекотело и аз се радвам, че се отървах от него. Така или иначе, на какво се дължи интересът ти към Горди? Какво у него ти се струва толкова важно?

– Какво казват в полицията за взлома в кабинета ти?

Той гръмогласно се изсмя.

– Не съм го докладвал. Те ме обичат колкото човек обича тумора си. И какъв смисъл би имало? Извършителят е бил професионалист, а и липсващите досиета не са особено важни.

– Тогава защо са ги откраднали?

След значителна пауза той отвърна:

– Съобщих на господин Чандлър. Той ми препоръча да не се интересувам от папките и да не забърквам полицията.

– Но с това не отговаряш на въпроса ми. Отмъкнали са ти десет досиета. Поне едно от тях трябва да е било важно за някого.

– За някой откачен. Виж какво, затънал съм до ушите в притеснения. Ако си толкова любопитен, защо не отнесеш въпроса към господин Чандлър? – сопна ми се той и затвори.

Оставих слушалката, поразмислих няколко минути и отново набрах номера на Уебър.

Обади се телефонистката:

– Детективско бюро „Алърт“.

– Обаждам се от кантората на адвокатите Труман и Лейси. Разбрах, че при вас е работел някой си господин Джек Уолш. Посочен е като наследник в едно от завещанията, с които кантората се занимава. Бихте ли ми дали адреса му?

Тя не се поколеба.

– За съжаление имате грешка. Никой с това име не е работил при нас.

Златните рибки няма къде да се скрият

Затворих телефона. Вече знаех със сигурност, че Уебър ме е излъгал.

ГЛАВА ТРЕТА

Макс Бери, другият ми репортер, почука на вратата и влезе. Беше едър мъжага на около тридесет години с доста сплескан нос, тъй като е бил голям любител на бокса в университета. В журналистическите разследвания не беше съвсем от класата на Уоли, но беше добър и най-вече упорит като териер, подгонил плъх. Обличаше се небрежно с провиснали размъкнати костюми и червена вратовръзка, чийто възел винаги успяваше да се устреми някъде към лявото му ухо.

– Какво ужасно нещо се е случило на Уоли, а! – възкликна той още с влизането си.

– Наистина. Сядай. – Все още се мъчех да преодоля шока от откритието, че Уебър вече не е на моя страна. Не бях успял да реша точно защо е станало така. Първата ми мисъл беше, че и неговата жена, Хилда, е краля от супермаркета „Добре дошли“. Не би могло да има друго обяснение.

– Досега бях в болницата – продължи Макс, докато се стоварваше в един от столовете. – Какъв ужас! Те наистина добре са го обработили! Как ми се иска да бях на неговото място! Горкият Уоли няма подготовката за този вид неприятности. Аз бих дал на тия хулиганчета урок, който щяха добре да запомнят. – Прекара пръсти през рошавата си коса. – Ти как мислиш, Стийв? Смяташ ли, че Хамънд стои зад това?

– Възможно е. – И наистина не беше изключено, но мисълта ми бе така обсебена от супермаркета „Добре дошли“, че не ми идваше нищо друго наум. – Не знам. Може и да е обикновен уличен грабеж.

– Не мисля, че е така. Уоли носеше чанта, пълна с изобличаващи материали. Той е доста потаен тип. Беше снощи при мен и отново прегледахме изчисленията на Хамънд, но останах с впечатлението, че мислеше само наполовина за това. Стори ми се, че го занимаваше нещо друго, заради което сега е в болницата. Той доверяваше ли ти се?

Въртях писалката в ръце. Уоли и аз винаги сме били близки. Спокойно бих му доверил всяка лична тревога, но с Макс не бях така сигурен. Той ми приличаше повече на бик, който се е втурнал напред с насочени рога, и тежко на онзи, който се изпречи насреща му. За него по-важното беше да се добере до сензацийата. Можех да си представя какво би станало, ако му кажех за събитията в „Добре дошли“. Най-вероятно щеше да се втурне натам и да се опита с бой да принуди Горди да

говори.

– Нали го знаеш Уоли? – предпазливо започнах аз. – Той не обича особено да споделя на какво е попаднал. Мисля все пак, че това е работа на Хамънд.

– Такова е и моето мнение. Разполагаме с почти всички факти. Уоли беше по следите на някакъв договор, подписан от Хамънд. Снощи говорихме за това. Предложих му аз да се заема, но той настоя да опита сам. Познава повече хора, отколкото аз. – Наведе се към мен, а погледът му стана мрачен. – Сега вече ще се заема.

– Нали знаеш статията за Шулц – започнах аз. – Тя беше необикновената рожба на Уоли. В текста всичко е свързано и обосновано. Онова, което стана с Уоли, Макс, би могло да се случи с мене и с тебе. Струва ми се, че трябва да забавим статията за Шулц, докато не се оправим с Хамънд. Ще ни е нужна полицейска защита, а ако публикуваме материала за Шулц, това ще е последното нещо, на което бихме могли да разчитаме.

Той потри плоския си нос с палец.

– Полицейска защита? А как би могла полицията да ни пази?

– Ще ни дадат разрешителни за оръжие. Чандлър би могъл да го уреди.

– На мене пистолет не ми трябва – ухили се той и погледна свитите си в юмруци огромни длани.

– Трима здравеняци могат да видят сметката и на теб. Все пак не си супермен.

– Добре – сви рамене той. – Оставям това на теб. Аз тръгвам по следите на Хамънд. – Изправи се и се запъти към вратата. – Ще се видим следобед.

Взрях се през смога и видях, че светлините на крилото на Чандлър в отсрещната сграда са запалени. Поколебах се само за миг. Това би било средство за намаляване на напрежението.

Звъннах на секретарката на Чандлър.

– Може ли да прескоча до вас? – попитах я. – Имам да споделя нещо важно с господин Чандлър.

– Един момент.

Тя се забави, след което ми съобщи:

– Само ако дойдете веднага. Пригответя се да тръгва за Вашингтон след час.

Добрах се до там – би могло да се нарече и рисковано каране – за пет минути.

Чандлър седеше зад бюрото си, до краката му се намираще явно натъпкано куфарче, а на стол бяха сложени шапката му и леко палто.

– Какво има, Стийв? – попита ме той, когато влязох при него. – Трябва почти веднага да тръгвам. Имам среща с президента. Може би ще те зарадвам с нещо, когато се върна.

С внимателно подбрани думи му обясних, че предвид на нападението срещу Уоли и мнението ми, че нещата навярно са организирани чрез общината, най-добре ще бъде да задържим атаката си срещу Шулц.

– Отпечатаме ли материала, ще се лишим от всяка поддръжка от страна на полицията – заключих. – А точно сега ни трябва помощта ѝ, ако искаме да открием кой е организирал покушението. Освен това, господин Чандлър, този случай може да е само началото. Аз няма да съм в състояние да ръководя списанието от болнично легло. Искам разрешителни за оръжие за себе си и за Бери. Играта очевидно вече много загубя. Ако нямаме и подкрепата на Шулц, ще загазим лошо.

Чандлър ме погледна изпод тежките си клепачи:

– Имаш ли с какво да замениш статията за Шулц?

– Разполагам с куп подходящи материали. Бих могъл да пусна данните за ефекта от новите противозачатъчни таблетки.

Той помълча и кимна.

– Не ми е приятно, че оставям на този мръсник да му се размине, но в това, което казваш, има основание. Добре, махни статията от следващия брой. Бихме могли да я пуснем по-другия месец, а?

– Да.

Той отново ме погледна.

– Значи мислиш, че е възможно Хамънд да стои зад нападението срещу Уоли?

– Така изглежда.

Секретарката му се подаде от вратата.

– Колата ви очаква, господин Чандлър.

– Кажете на Борг да уреди разрешителни за оръжие за Стийв и Бери. Да им осигури и автоматични пистолети. – Чандлър се изправи и се обърна към мен:

– Ще уточним всичко, когато се върна. Докато излизахме от кабинета му, ме попита:

– Как е Линда?

Запитах се как ли би реагирал, ако му кажех, че съм насинил окоето ѝ. Вместо това отвърнах:

– Добре е, благодаря.

Тръгнахме по дългия коридор.

– Чух, че някой е нахълтал снощи в кабинета на Уебър – подхвърлих между другото. – Отмъкнати са няколко досиета.

Едрият мъж не забави хода си.

– Да... някакъв откачен. – Той ме погледна. – Може ли да излезе нещо от това?

– Нямам представа. Само ми се стори странно, че Уебър не е съобщил за случая в полицията.

– Полицията? Какво би могла да ни помогне тя? – Забелязах обаче, че мислите му са съвсем другаде. Навярно си мислеше какво да каже на президента.

Стигнахме до асансьорите. Един дребен човек пое дипломатическото му куфарче. Човечецът наистина не падна на ръце и колене и не удари глава в земята, но държанието му не беше далеч от това.

– До скоро, Стийв. – Чандлър леко ме потупа по рамото. – Ще си поговорим. – После влезе в асансьора.

Секретарката му и аз наблюдавахме как той и човечецът поеха на долу. Тя ми кимна и тръгна към кабинета си.

Аз спрях пред друг асансьор и натиснах бутона.

* * *

Джийн стоеше до бюрото ми, когато влязох в стаята си, и подреждаше пощата, която вече бях прочел.

– Здравсти, Джийн! Как е Шърли?

– Оправя се. Уоли е още в кома, но както изглежда, лекарите вече не се тревожат особено за състоянието му. Шърли се прибра вкъщи. А Линда?

– В добри ръце е.

Заобиколих бюрото и седнах. Вдигнах глава към нея. Изправена до мене с купчината писма в ръце, тя изглеждаше много компетентна. Носеше сиво-бяла рокля, която ѝ стоеше добре. Тъмната ѝ коса беше пухкава. За първи път забелязах, че на ръката си има бял златен часовник на бяла златна гривна. Изведнъж осъзнах, че забелязвам у нея нови неща – като часовника, кройката на роклята, блясъка на косата, а също и спокойните ѝ интелигентни очи.

След като известно време се гледахме един друг, тя попита:

– Искаш ли да прегледаш пощата си сега?

– Вече я прегледах. Няма нищо, с което ти да не можеш да се справиш. – Поколебах се, после ѝ предложих: – Седни. Денят тръгна зле за

мен. В настроение ли си да ме изслушаш?

Тя върна писмата на бюрото ми и седна.

– Зле?

Разказах ѝ за телефонния си разговор с Уебър, за петте хиляди, които Мейхию можа единствено да ми предложи. Споменах и за краткия си разговор с Лусила Бауър, за пазарлъка ѝ с Горди и за това как е успяла да откупи изобличаващия я филм. Завърших с разговора си с Чандлър – как го бях убедил да забавим статията за Шулц и да ни издейства разрешителни за оръжие.

Тя ме слушаше с напрегнато лице.

– Е, това е – въздъхнах накрая. – Положението изглежда безнадеждно. Не разбирам какво цели Уебър. Възможно е жена му също да е краля и той да не иска да се закача с Горди. Колкото за Чандлър, той, разбира се, е прекалено зает, за да се тревожи. Щом Уебър му е казал, че досиетата нямат никаква стойност и ги е отмъкнал някой откачен, защо Чандлър би трябвало да е на друго мнение? Но аз наистина съм разтревожен, Джийн. Надявах се, че мога да разчитам на Уебър. Оказва се, че не е така. Сега, изглежда, ще трябва да намеря отнякъде петнадесет хиляди долара, за да измъкна Линда от тая бъркотия.

– Защо не се опиташ малко да поотложиш нещата с Горди? – попита ме тя с тих глас. – Досега спечели малко време, спечели още. – Кимна към телефона. – Звънни и му кажи, че ще забавиш плащането. А дотогава може да намериш нещо, с което да го поставиш на мястото му.

– Не виждам как бих могъл да го направя без помощта на Уебър.

– А може би досието на Горди е още в кабинета на Уебър. Аз бих могла да го измъкна.

– Какво искаш да кажеш? – зяпнах я.

– Навремето направих голяма услуга на Мейвис Шърман, секретарката му. Сега тя е готова да ми услужи за всичко. Опитай се да накараш Горди да изчака няколко дни.

Вдигнах слушалката, помолех Джуди да ме свърже с Джеси Горди от супермаркета „Добре дошли“ и отново затворих.

– Какво си направила за Мейвис Шърман? – попитах я.

– Това не е твоя работа, нали, Стийв? – поклати глава тя. – В наши дни на толкова много хора се случват неприятности. Помагам им, когато мога. – Тя отпусна длани в скута си. – Някой ден – кой знае? – може би някой ще помогне и на мен.

Телефонът иззвъня.

– Свързах се с господин Горди, господин Мансън – съобщи ми

Джуди.

– Господин Горди?

– Да, господин Мансън. Как сте? – В гласа му явно личеше злорадство.

– Налага се да поотложим уреждането на малката ни сделка. След два дена всичко ще бъде наред, но в момента възникнаха някои проблеми.

– Това не е хубаво. Аз също си имам проблеми. Нека обсъдим въпроса, който ни интересува и двамата, довечера в девет часа, както се бяхме разбрали. Нали помните адреса – Ийстлейк 189? Ще съм ви благодарен дори и да ми оставите нещо символично. – Той затвори.

Джийн бе изслушала разговора по деривата. Спогледахме се, когато оставяхме слушалките.

– Ще изведе Мейвис на обяд – реши тя и се изправи. – Статията за противозачатъчните хапчета вече мина през коректорите. Ще я оставя пътем в печатницата.

Телефонът отново извънтя. Беше Марвин Гудиър, сътрудникът, който пишеше туристическите ни материали. До обед не ми остана и минутка, в която да помисля за проблемите си. Обядвахме с Джереми Рафърти, нашия филмов и театрален критик. Не обръщах особено внимание на разсъжденията му, докато хапвахме набързо. От време на време той млъкваше – а иначе приказките му изобщо нямаха край – и ме поглеждаше. Накрая каза:

– Имам чувството, че не ме слушаш, Стийв. Нещо тормози ли те?

– Мисля си за Уоли – излъгах го аз.

– Ужасен случай – поклати глава той. – Градът е пълен с наркома-ни, които нападат хората заради пари за опиати. Може да се случи на всеки от нас. Виж, какво ще кажеш да ти приготвя материал за уличната престъпност, като я свържа с насилието от филмите?

– Разбира се. Прати ми работния си план. – Махнах на сервитьора за сметката.

– Боже мой! Казваш го с ентузиазма на осем-десетгодишна вдовица, на която ѝ предлагат секс.

Платих сметката и го попитах:

– А какво знаеш ти за половия живот на осемдесетгодишните вдовици?

Той се изсмя, благодари ми за обяда и си тръгна. Отидох с колата до банката, за да осребря чек за три хиляди долара. Касиерът ми се усмихна и ми съобщи колко много му е харесал последният брой на

„Народен глас“, после се извини и изчезна в кабинета на Ърни Мейхю. Ърни трябва да е одобрил сумата, защото, когато се върна, той ми отброи триста новички десетдоларови банкноти. Прибрах ги в портфейла си и се върнах в редакцията, като се чудех дали трите хиляди долара се покриват с представата на Горди за „нещо символично“.

Джийн още не се бе върнала от обяд. Обадох се в болницата и оттам ми казаха, че Уоли още е в кома. После звъннах у Лусила.

– Горкичката, още е доста зле – изгъгна Лусила. – Не мисля, че би било деликатно да я вдигаме от леглото заради разговора с теб.

– Да бъдем деликатни тогава – отвърнах аз и затворих.

Джийн влезе в стаята.

– Мисля, че уредих въпроса. Мейвис ще ни извади ксерокопие, освен ако досието на Горди не е наистина унищожено. Твърди, че снощи не е имало никакъв взлом. Веднага щом Уебър си тръгне, ще провери папките.

– Кога си тръгва той?

– Към 19.00 часа. Мейвис има ключ от архива. Ще ми се обади, щом го вземе.

– Ако го получа, преди да се срещна с Горди, то би могло да стане средство за оказване на натиск.

– Ако е там, ще го получиш.

– Благодаря, Джийн. Аз изтеглих три хиляди долара за Горди, говорих и с болницата.

– Аз също се обадох там и се чухме с Шърли. Тя се държи. Каза ми, че Бренър я е посетил, но не е издала нищо. Бренър сега бил убеден, че е уличен грабеж.

– Не е изключено и да е точно това.

– Е, да се залавяме за работа, Стийв. Трябва да напишеш уводната статия, а и моето бюро е претрупано.

Когато тя излезе, придърпах „Ай Би Ем“-а си. Темата на уводната статия беше девалвацията на долара. Не бях в състояние да пиша особено смислено, но някак, след като покрих пода наоколо със смачкани чернови, докарах нещо прилично.

Останалата част от следобеда премина в телефонни разговори – имаше три предложения за нови рубрики, две неподходящи и едно добро. Докато диктувах нещо в портативния си „Грундиг“, иззвъня вътрешният телефон. Натиснах бутона.

– Господин Борг е тук, господин Мансън-уведоми ме Джуди.

Джо Борг беше момчето за всичко на Чандлър. Справяше се с всеки

по-сложен проблем и аз знаех, че работата му се цени, а заплатата му прави моите тридесет хиляди годишно да изглеждат като жълти стотинки. Но работата му наистина беше такава, че на негово място аз бих хванал язва.

– Прати го при мен.

Борг весело влезе в кабинета. Беше нисък, слаб и мургав, на около четиридесет години. Очите му приличаха на малки черни копчета, а устните му бяха разтегнати в непрестанна усмивка.

– Здравсти, Стийв! – Той затвори вратата зад себе си и остави квадратна картонена кутия на бюрото. – Въоръжение за теб и за Макс. Вътре са сложени и разрешителните, както и две кутии с патрони. – Той ме изгледа внимателно. – Но недей да убиваш хора, Стийв.

– Много бързо си свършил работата, Джо. Благодаря ти.

– Щом шефът каже нещо, то не може да не стане. – Той отново ме изгледа. – И внимавай, приятел. Не стреляй чак докато не видиш бялото на очите им. – Направи комична физиономия. – Сега познай кого цитирам. – Извинявай, имам среща с едно горещо маце, което е склонно бързо да изстива, ако го оставят да чака повече. – И изчезна.

Извадих от кутията два полицейски автоматични пистолета калибър 38 с презраменни кобури и две кутии патрони. Върху разрешителните бяха написани имената на двама ни. Изправих се, свалих си сакото и си сложих кобура. Бил съм във Виетнам и разбирам от оръжия. Проверих автоматика, установих, че е в добро състояние, после го заредих. Бях решил твърдо само едно нещо-ако попаднеш в болница, нямаше да е по моя вина.

Сложих пистолета в кобура, отдалечих се от бюрото и извадих пробно пет пъти оръжието. Автоматикът всеки път излизаше от кобура гладко и бързо. Свалих кобура доволен и оставих всичко в чекмеджето на бюрото си. После звъннах на Макс у тях. Никой не ми отговори. Макс живееше сам. Беше от хората, на които не им се иска да се обвържат само с една жена. Флиртуваше на-сам-натам и така се чувстваше по-щастлив.

Докато затварях телефона, при мене влезе Джийн.

– Мейвис току-що ми се обади. Нямаме късмет. Досието на Горди липсва.

Изопнах се в стола си.

– Разбираш ли нещо от всичко това, Джийн? Уебър ми казва, че има досие на Горди. После идва лъжата за взлома, а сега досието го няма.

– Мога само да предполагам. Или Горди е изнудвал и него, или някой влиятелен човек му е наредил да не се замесва със случая.

– Кой би могъл да бъде?

Тя се замисли намръщена.

– Кого са уличили в кражба от супермаркета? – попита накрая. – Според Уоли това са Сали Латимър, Мейбъл Крийдън и Лусила Бауър. Аз не познавам никоя от тях. А ти?

Веднага се сетих за Марк Крийдън. Той беше собственик на най-голямата къща в квартала Ийстлейк. Беше президент на корпорацията „Хауарт продъкшън“, най-важният човек в квартала. Жена му, двадесет години по-млада от него, имаше склонност да се държи царствено също като него, и съседките ѝ не я обичаха особено, включително и Линда.

Крийдън имаше достатъчно влияние и достатъчно пари, за да сложи Уебър в малкия си джоб. Но защо би искал да унищожи досието на Горди? Какво от тази преписка би могло да разтревожи човек като Крийдън? Като си помислих, реших, че по-скоро съм доволен от решението на Уебър да запази тайната около Горди. Може би жена му Хилда също е краля.

Повдигнах ръце и ги отпуснах върху бюрото.

– Довечера ще се видя с Горди. Ще науча нещо повече. – Погледнах часовника си – 19.15 часа. – Ще вечеряш ли с мене, Джийн?

– Благодаря, но имам да оправя някои неща къщи.

А аз имах такава нужда от нейната компания.

– Е, хайде де. Да отидем пак в „При Луиджи“.

Тя ме изгледа втренчено, но с някак далечен поглед.

– Не мислиш ли, че би трябвало да видиш съпругата си? – Думата „съпругата“ бе произнесена малко по-натъртено и аз не пропуснах да забележа това. – Ще си бъда къщи. Обади ми се, като приключиш с Горди. – След това излезе.

Имаше основание, разбира се. Нямах никакви права над нея, след като бях женен за Линда.

Изчаках я да затвори вратата зад гърба си, после, след известно колебание, сложих презраменния кобур, проверих отново пистолета, изгасих лампите, заключих и слязох в съседната закусвалня, където вечерях сам и в потиснато настроение.

* * *

Беше 20.10 часа, когато отидох до колата си. Смятах да се върна къщи, за да видя има ли някакви писма, да намеря плана на квартала,

да открия къде точно е къщата на Горди и едва тогава да тръгна към него.

– Здравсти, Стийв!

Обърнах се. Хари Митчъл се бе подал от прозореца на своя ягуар. Беше две-три години по-голям от мене – пълен и висок човек с приятно грозновато лице. Беше първокласен играч на голф и голяма знаменитост в градския голф клуб.

Приближих до колата му.

– Съжалявам за майката на Линда. Зле ли е?

За миг не схванах за какво говори, после си спомних, че бях оправдал нуждата си от пари пред Ърни Мейхю с някаква спешна операция, от която майката на Линда уж се нуждаела. Ърни трябва да е казал на жена си, а тя после да е разгласила новината.

– Не е особено добре.

– Пам се опитваше да се свърже с Линда. Допуснахме, че се е вдигнала и е отишла да гледа майка си.

– Точно така е. Но няма да се бави особено.

– Не бих искал да се чувстваш самотен, Стийв. Ела довечера на партито у нас.

– Благодаря, Хари, но това е възможност да се позанимая с изостаналата си работа.

– А аз все не мога да го направя – усмихна се той. – Предполагам обаче, че ако майката на Пам се разболее и на нея ѝ се наложи да замине, за да я гледа, и аз бих сложил ред върху бюрото си. – После се засмя: – Старата вещица не е боледувала от петдесет години. Намини към нас все пак.

– Не мога, Хари.

– Оправи ли се от грипа?

– Да, беше силен, но кратък.

– Когато се обадиш на Линда, предай ѝ колко я обичаме. Какво ще кажеш за утре вечер?

– Нека видя първо как ще ми потръгне, а?

– Разбира се. Работата ти в списанието е много добра. Дори аз го чета. – Той ми махна и потегли с колата си.

Отидох си вкъщи. Сиси беше идвала през деня. Беше почистила кухнята и бе избърсала праха на останалите места. Намерих следобедната поща на масичката. Повечето писма бяха за Линда, която много обичаше да си кореспондира.

Реших, че пощата би могла да ми послужи за извинение да

прескоча до Лусила. Все още имах малко време до срещата с Горди. Открих картата на квартала. Къщата на Горди беше към края на Ийст авеню. Реших, че спокойно мога да отида пеша дотам. А и нямаше смисъл хората да виждат колата ми спряла пред дома му.

Носенето на пистолета се оказа не особено удобно, така че го свалих заедно с кобура и го оставих на канапето. После поех с колата към къщата на Лусила. Тя ми отвори.

– Каква изненада! Ето го биячът на жени! – Усмихна се цинично.

– Искам да кажа нещо на Линда.

– В хола е. Аз приготвям вечерята. Съжалявам, че не мога да те поканя – има само за нас двете. Влизай, Стийв.

Влязох в хола. Линда, с нощница и наметка, които бе заела от Лусила, се беше отпуснала на канапето. Окото ѝ бе превързано. С другото си око ме изгледа ледено.

– Донесох ти писмата. – Оставих купчинката до нея. – В опитите си да събера проклетите пари трябваше да излъжа Мейхю, че на майка ти се е наложило да си направи операция. Новината е тръгнала по хората, както става винаги в този квартал. В момента се предполага, че ти си с майка си в Далас.

– Трябваше ли да намесваш и майка ми в това? – рязко запита тя.

– Тази вечер имам среща с Горди. Успях да събера едва три хиляди долара. Това няма да го задоволи естествено, но ще трябва да почака. Ако не иска да чака, ще продам колата ти и бижутата, които съм ти подарил, както и всичко друго, от което може да се вземат пари.

– Да не си посмял да пипаш колата или бижутата ми! Те са моя собственост!

Изгледах я. Не можех да си представя как е възможно някога да съм бил влюбен в нея.

– Ще се видим пак след срещата ми с него. Тогава ще решим. Ти, разбира се, може би предпочиташ да отидеш в затвора.

Бях тръгнал към вратата, когато тя злобно изсъска:

– Надявам се, че оная кучка Киси се грижи добре за теб.

– Не ставай по-отвратителна, отколкото си и без това – изръмжах и излязох на улицата.

Когато стигнах до къщи, видях, че отпред е спряла една кола.

– Здравсти, Стийв! Тъкмо се чудех къде ли си отишъл. – Франк Латимър излезе иззад сенките, докато прибрах колата.

Той бе застрахователен агент, чиято работа явно вървеше добре. Беше на около четиридесет години, оплешивяваше и имаше бирено

коремче, но компанията му беше приятна.

– Чух за майката на Линда и си помислих, докато минавах оттук, дали не би искал да дойдеш у нас за вечеря. Сали е била цял ден по покупки, така че ще вечеряме късно.

– Благодаря, Франк. Вече хапнах. Имам и ужасно много работа, която ме чака.

– Да... Мога да си представя. Списанието ти наистина е чудесно. Е, просто се отбих. Ако можем с нещо да ти бъдем от помощ...

– Всичко е наред. Линда ще се върне скоро, а Сиси се грижи, както винаги, за мен.

– Знаеш къде да ни намериш, ако ти потрябваме?

След като той си замина, вкарах колата в гаража. Според доклада на Уоли, за който Джийн ми бе споменала, Сали, жената на Франк, също бе крапа. Запитах се дали Горди му е взел мерника и на него; дали смята да плати или вече е платил.

Погледнах часовника си. Беше 20.50 – време да тръгвам към Горди. Заклучих гаража, после поех по улицата покрай осветените прозорци на съседите си, откъдето гърмяха телевизорите, и се чудех каква ли ще бъде реакцията на Горди, когато му предложи само три хиляди.

Завих надясно и се озовах на Ийст авеню. Според картата на квартала къщата на Горди се намираще на около двеста метра от края му.

Ускорих крачка. На това авеню бяха разположени по-бедните вили в квартала и осветлението не беше толкова добро. Изведнъж от тъмнината пред мен изникна силует, зад който подтичваше шпаньол. Познах Марк Крийдън – висок и масивен мъж на малко повече от шестдесет години:

Жителите на Ийстлейк бяха склонни да смятат Крийдън за царя на квартала. Беше богат почти колкото Чандлър, а знаех също, че къщата му струваше поне четири пъти повече от моята. Той караше ролс-ройс, а жена му бентли. Макар че държанието и на двамата беше малко високомерно, угощенията у тях бяха пищни; известни бяха сред съседите си, макар и не кой знае колко обичани.

Той спря и се взря в мене. Червендалестото му лице се набръчка в доста покровителствена усмивка.

– Здравей, Стийв! Какво правиш тук?

– Разхождам се и се опитвам да измисля нещо – отвърнах аз със съжалението, че съм го срещнал.

– Най-хубавият начин да измислиш нещо наистина е да се поразходиш. Аз пък разхождам кучето. Мейбъл само ги купува, а на мене се

пада цялата останала работа. – Той се засмя весело – така се смеят посланиците, когато дават коктейлите си. – Кога смята вашето прекрасно семейство да наmine към нас?

– Предполагам, че когато ни поканите. В момента обаче Линда е в Далас. Майка ѝ е болна.

– Така ли? Съжалявам. По света има много болести. Значи ти си останал сам?

– Така поне мога да свърша малко повече работа.

– Списанието ти е чудесно, Стийв. Изчитам го от корица до корица. Е, няма да те задържам. Ще накарам Мейбъл да ти се обади. Трябва често да ви виждаме и двамата. – Отново тонът на посланик. Наведе се да погали шпаньола. Мислех си, колко жалко, че ги няма фотографите от вестниците да увековечат сцената. – Довиждане, Стийв. – Той ми помахна, като че ли се отдалечаваше с влак, и отмина.

Загледах се след него.

Това съвпадение ли беше?

Първо Франк Латимър, сега Марк Крийдън. Според доклада на Уоли жените и на двамата бяха крали от супермаркета „Добре дошли“.

Питах се дали и Крийдън не е бил току-що у Горди. Беше ли си платил откупа, за да получи парче от избличаващия филм?

Продължих пътя си. Намерих с известно затруднение малката двуетажна къща на Горди. Беше доста встрани от пътя. На стотина метра от задния двор на къщата се виждаше товарният вход на „Добре дошли“. Големият магазин тънеше в мрак, но през жълтите пердета на долния етаж в дома на Горди се забелязваше светлина. Останалата част от къщата беше тъмна.

Минах по пътеката, от двете страни на която имаше провиснали розови храсти. Натиснах звънеца. Звукът долетя отвътре, после заглъхна.

Малко се бях запотил, усещах дланите си студени и лепкави. Сърцето ми биеше неравномерно – туп-туп-туп. Знаех, че е лудост да идвам тук, за да дам пари на изнудвач, но другият вариант-да отида в полицията, макар статията за Шулц да беше спряна – бе прекалено опасен за Линда, прекалено опасен и за мен. Вестта за глупавата и ненужна кражба би могла да достигне до Чандлър, а това би означавало край на кариерата ми.

Никой не се показваше, затова звъннах отново. Огледах късата тъмна пътека зад себе си разтревожен да не би някой да ме наблюдава.

Когато отново не ми бе отворено, се поколебах, после сложих ръка върху бравата, натиснах я и леко тласнах навътре. Вратата се отвори.

Стоях нерешително пред малкото антре. Светлината, която идваше от хола – вратата му беше открехната, – падаше върху закачалка за палта, на която имаше оръфан шлифер и шапка с още по-изпаднал вид.

Не ми се искаше някой минувач да ме види, затова влязох и затворих вратата зад себе си.

Чудех се дали Горди живее сам. Възможно ли бе да е женен и съпругата му да знае, че е изнудвач?

– Горди!

Казах го малко по-силно и зачаках.

Чух как някъде се включи компресорът на хладилник, но иначе навсякъде цареше тишина.

– Горди!

Отидох до вратата, почуках и я отворих по-широко.

Колко пъти досега бях чел за такава сцена в книгите и я бях гледал по телевизията!

Мизерна стая със загубили окраската си избелели тапети, грозни, стари, местени многократно мебели, евтин, износен килим. Имаше жалки репродукции на пейзажи от Ван Гог и няколко вехти книжлета, струпани на една полица. Телевизор, полупразна бутилка уиски, а на рафта над камината френска кукла със залепени влакънца върху чатала. Принадлежностите на дома, макар и не кой знае какъв дом.

Но централният обект в тази тъжна и неприветлива стая прикова вниманието ми.

Джеси Горди седеше с лице към мене. Ръцете му бяха върху опорите на паянтовия стол. Предната част на синята му риза и размъкнатото му сиво сако бяха просмукани с кръв. Още кръв имаше в краката му – цяла локвичка се бе събрала около единия му крак.

Устните му бяха дръпнати встрани и разкриваха жълтите му като на плъх зъби в гримаса на омраза и страх. Очите му се бяха впили в мен – мъртви, но пълни с ненавист.

Неспособен да се помръдна от ужас, стоях загледан в него. После извънвяването на телефона ме накара да настръхна. Огледах се, като дишах учестено и леко. Телефонът беше на масата до мъртвеца.

Останах така, докато звъненето не престана.

Обърнах се завладян от страх и бях готов да си тръгна. Първата ми мисъл беше да се измъкна, но когато стигнах входната врата, уплахата ми намаля и умът ми започна да работи.

Спрях се.

Горди е бил убит. Или е бил застрелян, или заклан от някого. Дали

това е било мъж или жена, които Горди е изнудвал? Филмът още ли се намираще в къщата или убиецът го беше взел? Ако полицията откриеше филма, бъдещето и за Линда, и за мен не вещаеше нищо добро, както вече знаехме.

Дали не трябваше да се разтърся из къщата и да се опитам да открия филма? Ако го намереха други, всяка съпруга, заснета докато краде, щеше да се превърне в обект на разследване от полицията. Щеше да се извърши проверка дали тя или съпругът ѝ не са могли да убият Горди.

Като стоях така, с бясно препускащи из главата ми мисли, изведнъж осъзнах, че аз щях да стана заподозрян номер едно. Ако го разпитат, Крийдън би потвърдил, че ме е срещнал, запътен към къщата на Горди. Имах и мотив.

Крийдън?

Помислих си как го бях срещнал да се спуска по Ийст авеню с шпаньола по петите му. Той би могъл да е убиецът на Горди. Да, това му подходеше. Беше голяма клечка и беше безмилостен въпреки посланическата си усмивка. Би предпочел, разбира се, вместо да изправят жена му пред съда за кражба, да убие нищожеството, каквото бе Горди.

Смеех ли да остана и да претърся къщата? А ако се появеше някой и ме свареше тук? Филмът би могъл да е навсякъде, да е скрит хитро. Би ми отнело часове, за да претърся цялата къща.

Тръгнах към входната врата, но отново се спрях.

Горди ме бе очаквал. Дали не бе приготвил парчето филм за случая? Какво ме е грижа къде е останалата част от филма? Струваше си риска да проверя дали мога да открия отрязъка със снимките на Линда, но тъкмо бях събрал смелост да се върна обратно в хола, когато чух някаква кола да спира пред къщата.

Извъртях се, хукнах по стълбите и бях достигнал горната площадка, когато се звънна. Наведох се отгоре и се взрях в полуосветеното антре с разтуптяно сърце.

Звънецът дрънна отново, после входната врата се отвори.

– Джеси! – Беше женски глас.

Надникнах през перилото и зърнах жена, която влезе така бързо в хола, та забелязах само че е дребна, чернокоса и с тъмни дрехи. Чух я как поема рязко дъх, а после писъкът ѝ ме накара да стисна зъби.

– Джеси!

Започнах бавно и безшумно да се спускам по стълбите.

– Господи!

Чух я как набира някакъв номер. Можеше да е единствено на

полицията.

Вече бях в антрето.

– Убийство е! – Гласът ѝ беше остър, с истерични нотки. – Ийст авеню 189! Убийство е!

Бях готов да побягна, но инстинктът ми ме спря. Задържах се достатъчно дълго, за да измъкна носната си кърпа и да почистя дръжката на входната врата – единственото нещо в къщата, до което се бях докосвал, после излязох на пътеката и – вече на улицата – се затичах.

Достигнах дома си останал съвсем без дъх. Не бях срещнал никого. По това време вървяха най-интересните телевизионни предавания и всички бяха пред екраните, освен ако не си бяха устроили парти в двора.

С трепереща ръка извадих ключа за външната врата и го пхнах в ключалката. Не поиска да се завърти. Опитах отново, после го извадих, натиснах дръжката и вратата се отвори. Докато влизах в тъмното антре, ми хрумна, че на излизане съм забравил да заключа.

Тъкмо затварях входната врата, когато чух полицейска сирена и видях сигналните светлини на патрулната кола, която фучеше към Ийст авеню.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В познатата обстановка на обширния си хол вече бях в състояние да помисля. Отпуснах се в един фотьойл и се опитах да си дам сметка за събитията.

Горди е бил убит. Една жена (коя ли?) бе съобщила в полицията и ченгетата вече бяха на местопрестъплението. Скоро щяха да пристигнат нови полицаи и специалисти от отдела по убийствата. Щяха да преровят цялата къща, да търсят отпечатъци от пръсти, да разпитват насам-натам. Ако откриеха филма, предназначен да бъдем изнудвани Линда и аз, Марк и Мейбъл Крийдън, Франк и Сали Латимър, както навярно и други обитатели на квартала, всички ние щяхме да сме обект на подозрение. От филма полицията щеше да разбере, че съпругите ни са крадли... което би могло да бъде повод за убийство. Ще се извърши проверка на всички ни. Ако стане известно, че Крийдън се е намирал близо до къщата на Горди около часа на убийството, той би бил първият заподозрян, но тъй като бе видял мене, аз също щях да бъда заподозрян... освен ако Крийдън не си държеше устата затворена и ако аз не си мълчах.

Изглежда, първият ми ход трябваше да бъде да се опитам да затворя устата на Крийдън.

Времето напредваше. Отидох до телефона и набрах номера му. Обади се икономът. Представих се и поисках да говоря с господин Крийдън. След известна пауза Крийдън се обади:

– Кажи, Стийв?

– Изслушай ме внимателно, Крийдън – започнах аз. – Имам данни, че жена ти е задигала стоки от супермаркета „Добре дошли“. Жена ми е правила същото. Мене ме изнудват. Предполагам, че и тебе. Тази вечер отидох да платя на Горди. Открих го убит. Ние двамата се срещнахме на Ийст авеню близо до къщата му. Ще има разследване. Предлагам да не споменаваме, че сме се виждали тази вечер.

След доста дълга пауза той отвърна:

– Това ми звучи изключително смислено. Ти не си ме видял... Аз не съм видял тебе... Нали?

– Да.

– Така и ще бъде – реши той и затвори.

Оставих слушалката и поех дълбоко дъх.

Просто не можех да повярвам, че нещата се уреждат така лесно.

А сега Линда.

Това не можех да го свърша по телефона. Трябваше да я видя. Не ми се искаше, но се налагаше. Когато се изправих, видях пистолета и кобура, оставени на канапето. Взех ги и ги сложих в чекмеджето на бюрото си. Изгасих лампите, излязох от къщата, заключих предната врата и тръгнах по алеята. Когато стигнах портата, чух полицейски сирени. Две коли профучаха към Ийст авеню.

Поех пеша по дългия път към бунгалото на Лусила. Отново чух да приближават полицейски сирени и отстъпих встрани тъкмо когато ме отмина още една патрулна кола, последвана от линейка.

Сърцето ми беше започнало тревожно да тупа. За щастие изглежда имаше интересно телевизионно предаване и звукът му заглушаваше сирените; иначе всички биха се изсипали край портите си.

Накрая стигнах жилището на Лусила, минах по пътеката и позвъних.

След доста неприятно бавене Лусила се показва на вратата.

– А, Стийв – изгъгна тя. – Дошъл си да ни съобщиш нещо приятно... Или не е така?

– Няма добри новини.

Последвах я в хола. Линда беше все така из-легната на канапето. Изглежда ме със студено и враждебно око.

– Е?

Лусила се отдалечи.

– Ще ви оставя да си поговорите насаме...

– Бих предпочел да останеш – прекъснах я аз. – Може да се окажеш замесена.

– Така ли? – Тя се приближи до един стол, седна и започна да наглася цигара в дългото си цигаре.

Разказах им накратко как съм отишъл до къщата на Горди, как съм го намерил убит и че полицията вече е там.

– Ако Горди е държал филма и негативите от фотоувеличенията в дома си, ние сме загазили сериозно. – Бях се обърнал към Линда. На лицето ѝ постепенно започна да се изписва все по-силна тревога, а цветът му стана маджунен.

– Е, поне няма да се налага да плащаш на тази гадина – опита се да ме успокои Лусила.

Изведнъж Линда изпадна в пристъп на истерична ярост.

– Как бих искала никога да не се бях омъжвала за теб! – изкрещя ми тя. После се обърна към Лусила: – Луси! Помогни ми! Какво да

направим?

Като гледах отстрани с какво изражение се обръща тя към тази лесбийка на средна възраст, си дадох сметка, че Лусила значи за нея повече, отколкото аз когато и да било.

– Да направим? – Лусила изтърси пепелта от цигарата си. – Искаш да се разведеш, така ли, милата ми?

– Разбира се!

– Е, няма нищо по-просто от това тогава. – Лусила погледна към мен. – Предполагам, че ти ще дадеш развод на Линди.

Помислих си какъв товар би се смъкнал от плещите ми, ако се отърва от Линда. Тя ми бе дала твърде малко приятни изживявания. Повече от три години ме бе принуждавала да се примирявам с недоволствата и алчността ѝ.

– Да.

– Е, тогава всичко ще се оправи. Ние двете веднага ще заминем за Далас. Историята, която Стийв вече е разпространил – че на майка ти ѝ предстои операция, – ще дойде добре дошла да спре клюките около развода ви. И не се тревожи за дрехите си, Линди. Стийв ще ти изпрати всичко необходимо в Далас. Сигурна съм, че ще може да ти осигури и малко пари, но ако няма, аз ще ти дам. Сигурна съм и че майка ти ще те разбере.

Линда се разплака.

– О, скъпа Луси, не знам какво бих правила, ако не беше ти – промълви тя.

Стана ми противно – извадих портфейла си и оставих трите хиляди долара за Горди на масата.

– Тогава аз да си вървя. – Тръгнах към вратата, но спрях и се обърнах към Лусила:

– Сериозно ли казваш, че можете да тръгнете още тази вечер?

Тя ми се усмихна:

– За мене това е много лесно. Ти по-добре се погрижи за себе си. До един час вече ще сме на път.

– Полицията ще провери всичко.

– Разбира се. Мъжете винаги проверяват, но всичко ще бъде наред. Ти и Линда сте се карали. Тя е дошла при мене. А аз я отвеждам при майка ѝ. Искал си да ѝ осигуриш пари, така че си казал в банката, че ти трябва извънреден заем.

Погледнах я за миг, после кимнах. Тогава, без да се обръщам към Линда, излязох от стаята и поех по дългия път обратно към къщи.

Като се прибрах, звъннах на Джийн.

Тя вдигна слушалката така бързо, че останах с впечатлението, че е седяла до телефона.

– Възможно ли е да се срещнем някъде? – попитах я. – Има някои усложнения.

– Ела при мен. Уестсайд 1190, най-горния етаж.

– След двадесет минути.

Вече бях на вратата, когато звънна телефонът. Поколебах се, но вдигнах.

– Стийв? Макс се обажда – прозвуча гласът на Бери. – Успях най-сетне да преснимам изчисленията на Хамънд. Досега съм се занимавал с това. Господи! Наистина ще го поставим на мястото му! Ще преснимам и предложенията за договори на останалите строители. Този път наистина ще му видим сметката на Хамънд.

– Чудесно! Нека поговорим за това утре. Взех ти пистолет и разрешително за него.

Той се изсмя.

– До утре, Стийв. Мислех си, че трябва да ти съобщя. Линда добре ли е?

– Разбира се... Чудесно си се справил, Макс. – Затворих телефона.

Отново тръгнах към вратата и отново се спрях. Защо да излизам без пистолета? Сам бях поискал оръжието и го бях получил. Щях да изглеждам като най-големия глупак, ако ми се случеше някоя неприятност, а аз съм оставил пистолета си вкъщи.

Извадих всичко от чекмеджето и сложих пистолета на бюрото, докато запасвах кобура. Канех се да поставя и пистолета, когато помири-сах барут. Носът ми е много чувствителен. Подушвам неща, които много малко хора усещат. Поднесох дулото към носа си. С пистолета съм скоро бе стреляно. Останах загледан в него дълго време, после измъкнах пълнителя. Бях го заредил с шест патрона. Сега там имаше само пет.

Поплазиха ме студени тръпки. С пистолета е било стреляно. Дали гилзата не се намираще някъде по пода на неугледния хол на Горди?

* * *

Джийн отвори вратата на апартамента си само миг след като бях натиснал звънеца.

Носеше вишненочервен домашен халат и беше обува в бродирани пантофи. Стори ми се прекрасна.

Тя се дръпна и аз влязох в голяма и уютна на вид стая.

– Нови неприятности ли, Стийв? – попита ме, докато затваряше вратата.

– Така изглежда. – Погледнах я. – Не биваше да те безпокоя, но трябваше да поговоря с някого, а с кой друг, ако не с теб.

– Сядай и ми разкажи.

– Джийн... Линда иска развод. Бракът ни е напълно изчерпан.

– Съжалявам, но защо не седнеш. – Тя се отдръпна от мен и се настани в стол на около метър от мястото, което ми бе посочила. – Това заради онази бъркотия ли е или има и нещо друго?

Седнах и ѝ разказах цялата история от тази вечер, като завърших с пистолета.

– Почти сигурен съм, че някой ми е отмъкнал пистолета, убил е с него Горди и го е върнал обратно. Нали виждаш... в голяма беда се намирам.

– Но ти дори не си сигурен, че Горди е бил застрелян. Може и да е бил заклан.

– С пистолета е стреляно. Горди е мъртъв. Защо иначе някой би използвал оръжието?

Тя кимна:

– Добре. Да приемем, че е бил убит с твоя пистолет. – Спокойният ѝ тих глас действаше като мехлем на опънатите ми нерви. – Да разгледаме все пак събитията в светлината на онова, което вече знаем. Докладът на Уоли ни дава основание да подозираме и Латимър, и Крийдън – двамата са имали причина да се отърват от Горди. Ти си видял Латимър пред вас. Спомена, че предната врата е била отключена. А ако някой е търсил теб, видял е пистолета и го е взел? Ако е отишъл до дома на Горди и го е убил, докато си разговарял с Линда, а после отново е върнал оръжието? И Крийдън би могъл да го направи, нали?

– Да, но дали в полицията биха повярвали?

Тя остана неподвижна, със стиснати между коленете длани.

– Трябва да се отървеш от пистолета и да докладваш в полицията, че си го загубил. – Тръсна глава. – Не... Откраднали са ти го от колата.

Не бях се сетил за това.

– У теб ли е пистолетът? – попита ме тя.

– Да.

– Как смяташ да се отървеш от него?

Как, по дяволите, човек би могъл да загуби пистолета си и да е сигурен, че няма да го открият? Помислих си за изкуственото езеро в

квартала, но навярно и полицията би се сетила за него.

– Ще го пхна в някоя кофа за смет към центъра – реших накрая.

– Добре. Дай го на мен. Аз ще го направя. Трябва да се върнеш вкъщи, Стийв.

– А не, не мога да приема това. Нямам намерение да набърквам и теб!

– Но за мене ще е по-лесно. Тебе може и да те видят. Утре ще увия в нещо пистолета, ще го сложа в найлонов плик и ще го пусна в някоя кофа, когато отивам на работа.

– Това е нещо, което няма да направиш. – Изправих се. – Не трябваше да идвам тук. Сам ще се справя.

Тя се усмихна уморено, после вдигна рамене.

– Добре. На мъжете им е нужно да се правят на герои, нали? Навярно няма смисъл да те убеждавам, че не си този тип.

Погледнах я и почувствах колко ми е нужна тя, разбрах, че я обичам. Свалих кобура и го оставих на масата заедно с пистолета.

– Аз не съм герой, Джийн. Искам да ти призная...

– Моля те, не сега! – Гласът ѝ беше рязък. – Аз ще хвърля пистолета. Сега си иди вкъщи.

Изправи се, отиде до входната врата и я отвори. Поколебах се, но тръгнах след нея.

– Благодаря – кимнах аз. – Много ми се иска, когато намеря изход от тази бъркотия, да поговорим за теб и мен.

– Нека не се занимаваме с прекалено много неща, Стийв – прошепна тя и ми затвори вратата.

Взех асансьора и се спуснах с него. Влязох в колата и останах там замислен.

Толкова силно желание изпитвах да ѝ кажа, че я обичам, но тя беше права, разбира се. Моментът не беше подходящ. Заставих се да мисля за следващия си ход. Реших, че едва ли е разумно да отида в полицията и да докладвам, че съм загубил пистолета си. Това трябваше да стане на сутринта. Щях да им кажа, че съм оставил оръжието в жабката на колата, когато съм си тръгвал от работа. Паркирал съм на същото място на другата сутрин и тогава съм се сетил за пистолета – открил съм, че го няма. Веднага съм отишъл в полицейския участък да докладвам за кражбата.

Докато Крийдън държеше устата си затворена и докато не откриеха филма, който свидетелства, че Линда е крадла, имаше надежда за мен. Дори да намереха накрая пистолета и да докажеха, че Горди е бил убит

с него, нямаше съдебен състав, който би ме осъдил за убийството му въз основа на толкова слаби доказателства.

Но не всичко се подреждаше така лесно.

Когато спрях пред вратата на гаража си, видях, че пред нас чака полицейска кола. Сърцето ми се разтуптя само при вида ѝ. Излязох да отворя вратата на гаража, а един широкоплещест масивен човек излезе от служебната кола. Беше сержант Лу Бренър.

– Господин Мансън?

Обърнах се:

– Здравейте, сержант.

– Искам да поговорим.

– Разбира се. Само да прибера колата и ще влезем вътре.

Той отстъпи. Наместих колата в гаража, изгасих лампата и отидох при входната врата. Вече с мъка контролирах нервите си.

Влязохме заедно в хола.

– Сядайте, сержант. Какво има?

Бях се настанил зад бюрото си, а той продължаваше да стои пред мене. Острите черти на лицето му изглеждаха като издялани от камък. Подвижните му очички ту се спираха върху мен, ту шареха из стаята.

– Ваш ли е автоматикът калибър 38 номер 4553 с разрешително номер 75560? – попита ме той.

– Имам автоматик, сержант. Не му знам номера, естествено. – Извадих портфейла си, намерих разрешителното и му го подадох. Той го разгледа и го остави на бюрото ми.

– Къде е pistolетът?

– В жабката на колата.

– Искам да го видя.

– Защо?

– Няма значение защо. Идете да го вземете.

– Имате ли заповед за обиск, сержант? – попитах го.

Той кимна като че ли одобряваше чувството ми за законност.

– Не, но мога да получа.

– А не бихте ли ми казали за какво става дума? Тогава може би ще стана по-сговорчив. Не съм склонен обаче да ви оставя да ми държите такъв тон, сержант.

Той ме изгледа с ледените си очички, после извади нещо малко от джоба на самото си и го остави на бюрото пред мен. Беше гилза от патрон.

– Е, и? – попитах аз, без да променям изражението на лицето си.

– Чували ли сте за Джес Горди?

– Той е управителят на магазина „Добре дошли“ в квартала.

– Да – кимна Бренър. – Някой го е застрелял, а това е гилзата, която открих на местопрестъплението.

Пресегнах се и взех гилзата, завъртях я между пръстите си. Очаквах да я грабне, но той не помръдна. Вдигнах глава към него. Гледаше ме безизразно.

– На това не му ли казват улика? – попитах.

– Да.

Извадих носната си кърпа и внимателно изтрих гилзата, а после я върнах на бюрото, без да я докосвам повече.

– Ще си я вземете обратно, нали?

– Задръжете я. Като подарък. – Той замълча, после продължи:

– По-добре е, че Горди го няма. – На суровите му устни се изписа мрачна усмивка. – Ако вече не сте го направили, отървете се от пистолета и докладвайте, че сте го загубили. Като сте застреляли тази гадина, сте направили добро на много хора.

– Какво ви кара да мислите, че съм го застрелял, сержант?

– Тази гилза. Тя е от новия модел. Първата доставка сте получили вие. Службата ми изисква да държа сметка за такива дреболии.

– Това все още не означава, че аз съм го застрелял.

– Можете да го обясните на съдията. – Тръгна към вратата, спря се и добави:

– И внимавайте. Случаят е даден на лейтенант Голдстейн. Сега той е на местопрестъплението и се е разприказвал много. Би могъл да се добере до вас. Случи се така, че аз приех сигнала и се озовах първи там. Но той ме харесва, колкото човек харесва тумора си.

– Аз не съм го убил.

– Щом можете да го докажете пред Голдстейн, значи не сте го убили.

Той отново тръгна към вратата, но аз го повиках:

– Сержант...

Спря се.

– Казахте ми нещо. Цитирам: „Като сте застреляли тази гадина, сте направили добро на много хора.“ Това отнася ли се и за вас?

– Не се увличайте, Мансън. Все още не сте се отървали. – След тези думи накрая излезе.

Останах неподвижен, загледан в гилзата, докато не чух как полицейската кола потегля. Тогава я прибрах в джоба си.

Спомних си, че според Уебър Бренър бил просто луд по жена си. Дали и тя не е краля от „Добре дошли“, а Горди не е изнудвал и Бренър?

Помислих си за лейтенант Ейб Голдстейн. Беше амбициозно и умно ченге. Ако откриеше лентата с компрометиращите снимки, щях да го загазя, но това се отнасяше и за Крийдън, Латимър, може би и за Бренър.

Набрах номера на Джийн, тъй като ми се искаше да чуя гласа ѝ. Нямахме никой. Слязох в мазето до котелното и хвърлих гилзата в пещта, после се върнах в хола. Отново звъннах. И отново никой не вдигна слушалката. Пуших, размишлявах и се тревожех. След половин час пак набрах номера ѝ.

– Да.

Звукът на гласа ѝ ми действа като убождане със спринцовка в ръката.

– Опитвах се да се свържа с теб, Джийн. Аз...

– Не сега. Утре в редакцията. – В гласа ѝ се усещаше напрежение. – Всичко е наред... знаеш за какво говоря. Току-що се върнах. Всичко е наред. – И затвори.

Поех дълбоко дъх. Тя е успяла да хвърли пистолета!

Гледах в пространството все така замислен.

Очакваше ме още една дълга и самотна нощ.

* * *

Допивах кафето си, когато момчето от пощата остави „Калифорния Таймс“ на прага ми. Взех го и се наложи дълго да търся съобщението за смъртта на Горди. Намерих го забутано на трета страница.

Пишеше само, че управителят на супермаркета „Добре дошли“ е открит от близката си приятелка, госпожица Фрида Хос застрелян. Разследването се ръководи от лейтенант Ейб Голдстейн. Според него е било стреляно между 20.30 и 21.00 часа вечерта и, изглежда, няма ясен мотив.

Очевидно за „Калифорния Таймс“ убийството на Джеси Горди не представляваше особен интерес.

Фрида Хос? Близка приятелка? Колко близка по-точно и дали знаеше, че Горди беше изнудвач?

Погледнах часовника си. Беше 8.15 часа. Време да отида в полицейския участък и да докладвам, че съм загубил пистолета си. Постоях достатъчно, за да си припомня историята, която смятах да разкажа в полицията, после заключих къщата, изкарах колата от гаража и подкарах

към центъра. Спрях пътем да си купя цигари. Винаги вземах цигарите си от вестникарската будка при хотел „Империял“, тъй като там лесно можех да спирам. Оставях колата във вътрешния двор и спокойно си вземах цигари от хотела, без да се тревожа от глоби за неправилно паркиране.

Добродушната дебелана, която работеше на будката, извади три пакета „Уинстън“ още като ме видя.

– Добро утро, господин Мансън – поздрави ме тя. – Чувам, че при вас, в Ийстлейк, са се случили някои неща.

– Така е. – Платих за цигарите. – Живеем в свят на насилие.

– Съвършено прав сте. – Тя поклати глава. – Ще опишете ли това убийство в списанието си?

– Едва ли. Изглежда, още не са известни много подробности.

– В следобедните вестници сигурно ще има повече. Аз обичам материалите за интересни убийства.

Умишлено се заприказвах с нея, за да види полицията, ако ме следеше, че съм напълно спокоен.

– Хей! – плеснах се по челото аз. – Днес имам толкова работа! Бърборим вече десет минути.

– Така си е – засмя се тя. – Всичко хубаво, господин Мансън.

Подкарах към сградата на редакцията.

Джоуи Смол, нощният пазач, тъкмо си тръгваше. Когато ме видя, дойде при мен.

– Добро утро, господин Мансън. Разбрах, че сте имали някакви неприятности в Ийстлейк.

– Да. – Пресегнах се през седалката за чантата си.

– В наши дни на хората постоянно им се случват неприятности.

– Така е.

Той се прозя.

– Довечера ще останете ли до късно, господин Мансън?

– Възможно е.

– Ще се видим тогава. – Махна ми и се отдалечи.

Изчаках го да си тръгне, после изтеглих колата от паркинга и подкарах към участъка.

Дежурният сержант Джак Франклин местеше насам-натам някакъв жълт формуляр и изглеждаше отегчен. Беше набит мъж на средна възраст и преди да го повишат, работеше в транспортната полиция; веднъж се бе опитал да ми състави акт за превишена скорост. Обвиненията му бяха отхвърлени, а самият той бе смъррен. Не можеше да се каже, че ми

е приятел.

Когато ме позна, лицето му се изопна.

– Добро утро, сержант – поздравих го аз.

– Нужно ли ви е нещо?

– Искам да докладвам за откраднат пистолет. – Извадих разрешителното си и му го подадох.

Той завъртя молива в лявото си ухо, разгледа разрешителното и ме погледна:

– Е, и?

– Бях оставил пистолета в жабката на колата, когато си тръгнах за къщи снощи. Тази сутрин отидох на работа, отворих жабката... и го нямаше.

Франклин извади молива от ухото си, проучи го, изгърси малко ушна кал и премести друг формуляр пред себе си.

– Име и адрес?

След като споменах Ийстлейк, той се стегна.

– Живеете в Ийстлейк?

– Така ви казах.

– И съобщавате, че ви е откраднат автоматик 38.

– Да.

Той посочи с дебелия си пръст една пейка до стената:

– Седнете там.

– Имам работа – възразих. – Само докладвам, че са ми откраднали пистолета. Това е всичко.

– Така ли мислите? – изсумтя той. – Сядайте.

Аз не се помръднах. Той ме изгледа мрачно, после натисна бутона на вътрешния телефон.

– Господин лейтенант? При мене има един човек, който живее в Ийстлейк и твърди, че са му откраднали автоматик 38.

Един тих глас нареди:

– Моля ви, пратете го при мен, сержант.

Франклин ми посочи вратата:

– Втората врата на първия етаж.

Изкачих се по голите стъпала. Почуках, завъртях дръжката и влязох.

Лейтенант Ейб Голдстейн седеше зад паянтово бюро в малка, неугледна стаичка.

Двамата с Линда понякога го бяхме виждали в кварталния клуб. Беше една от звездите на шампионатите по бридж, които се провеждаха

там. Беше ерген и някои го смятаха за педераст, но хората, които го познаваха добре, твърдяха, че в живота му има само два интереса – работата в полицията и бриджа. Беше малко над четиридесетте, със стоманено-сиви очи, голям извит нос и късо подстригана гарвановочерна коса. Беше си спечелил славата на проникателен и умен полицай, без помощта на когото шефът на полицията Шулц би бил отдавна пенсиониран.

– Здравейте, господин Мансън – поздрави ме той. – Вие ли докладвате за загубен пистолет?

– Здравейте, лейтенант. – Приблжих се към бюрото, а той се изправи от другата страна. Кимна ми към един стол. И двамата седнахме.

– Как е госпожа Мансън?

– Добре е. Вижте какво, лейтенант, в момента би трябвало да съм на бюрото си в редакцията, така че може ли да свършим по-бързо? Просто докладвам за изгубен пистолет. – Подадох му разрешителното. Докато той го четеше, продължих:

– След нападението срещу Митфорд господин Чандлър реши, че трябва да нося оръжие. Получих го вчера вечерта. Когато си тръгнах за вкъщи снощи, оставих пистолета в жабката на колата си. И забравих за него. Когато отидох на работа тази сутрин, открих, че го няма.

Той издърпа един бележник към себе си и взе писалка:

– Нека уточним всичко това, господин Мансън. Кога напуснахте редакцията снощи?

– Към 19.30.

– И си отидохте право вкъщи?

– Не. Първо минах покрай закусвалнята срещу нас, за да хапна, после се прибрах.

– Не вечеряте ли обикновено у вас? – Той вдигна глава към мене, като въртеше писалката си.

– Да, но снощи жена ми бе излязла на вечеря с една приятелка.

– Заклучихте ли колата?

– Не. Глупава от моя страна. Оставих пистолета в жабката и отидох в закусвалнята. Исках да се прибера вкъщи колкото може по-бързо.

– И след като вечеряхте, се прибрахте право вкъщи?

– Точно така. Но взех някои писма и отидох с колата до дома на госпожица Бауър, където беше жена ми. Дадох ѝ пощата и си поприказвахме. Тя и госпожица Бауър на другата сутрин тръгнаха за Далас, тъй като майката на жена ми е болна. После се прибрах вкъщи.

– Оставили сте колата пред дома на госпожица Бауър?

– Да.

– Без да я заключвате?

– Да.

– По кое време се прибрахте вкъщи?

– Мисля, че малко преди девет. Оставих колата в гаража и седнах да работя. Тази сутрин минах покрай хотел „Империал“ да си взема цигари. Оставих колата...

– Незаключена? – прекъсна ме Голдстейн.

– Да. Пристигнах пред редакцията, видях, че pistolетът е изчезнал... и ето ме тук.

Голдстейн прегледа бележките си.

– Значи от момента, когато сте оставили pistolета в жабката, изобщо не сте заключвали колата?

– Да. Глупаво е наистина, лейтенант, но сега съзнанието ми е обременено с много неща, сред които на последно място е заключването на колата.

Той кимна.

– Това е разбираемо. Списанието ви наистина е много добро. Е, да прегледаме фактите. Можело е да откраднат pistolета ви, докато сте вечеряли. Можело е да го задигнат и докато сте разговаряли с жена си. Това е можело да стане и докато сте си купували цигари от хотел „Империал“. – Той отново ме погледна. – Така ли е?

– Да.

Облегна се в стола.

– Откраднатите оръжия ни отварят много работа, господин Мансън. – Чукна с писалката по нокътя на палеца си. – В момента разследвам едно убийство – Джеси Горди, ваш съсед. Бил е застрелян с автоматик 38. – Стоманеносивите му очи изведнъж се впиха в моите, но аз очаквах това и запазах полузаинтересуван вид.

– Прочетох за това в сутрешния вестник. Разбирам, че загубеното оръжие ви отваря работа. Съжалявам, че бях така невнимателен.

– Колко добре се познавахте с Горди?

Сега дойде моят ред да се загледам в него.

– Значи натам биете, лейтенант? Да не би да мислите, че е бил убит с откраднатия pistolет?

Той се усмихна.

– Първо искам да се уверя, че pistolетът ви е бил откраднат, после, че именно с него е бил убит Горди. Още не сте ми отговорили на въпроса доколко сте се познавали с него.

– Изобщо не сме се познавали. Аз никога не съм ходил в магазина

му. Но колкото и странно да е, той дойде при мене преди два дена. Това беше първата ми среща с него.

Голдстейн наведе глава и присви устни.

– У вас ли дойде?

– Дойде в редакцията. Заинтересува се от цените на рекламите в списанието и попита дали не бихме изпратили репортер да изготви материал за магазина. Обясних му, че не се занимаваме с този тип реклами и че магазинът не представлява интерес за нас.

– Той дойде при вас, така ли?

– Да.

– Не би ли могъл да ви се обади по телефона? От магазина му до вашата редакция е доста път.

– Аз го изминавам всеки ден и не ми прави никакво впечатление.

– Да. – След дълга пауза той продължи: – Разследвам убийство. А тъй като сте тук и притежавате – по-точно сте притежавали – автоматик 38, бихте ли ми казали какво сте правили между 20.00 и 21.00 часа снощи?

Усетих, че ръцете ми вече се бяха изпотили, но продължавах да си придавам безизразен вид на лицето.

– Мисля, че вече ви обясних. Разговарях с жена си в дома на госпожица Бауър от 20.15 нататък. Прибрах се вкъщи към 21.00 и работих до 23.30, после си легнах.

– Освен жена си срещнахте ли някого от съседите си?

– Малко след 20.00 часа, когато се прибрах вкъщи, попаднах на Хари Митчъл, когото познавате. Разговаряхме няколко минути. След като се разделихме с жена ми, се срещнах с Франк Лати-мър, когото също познавате; поговорихме и с него. Това трябва да е било около 21.00 часа.

– И с никой друг?

Това беше върхът. Ако Крийдън бе казал на Голдстейн или смяташе тепърва да сподели, че сме се срещнали на Ийст авеню, щях да загазя.

– С никой друг.

Голдстейн остави писалката си.

– Благодаря, господин Мансън. – Бях започнал да се изправям, когато той вдигна ръка. – Може ли да отнема още малко от времето ви? Аз уважавам много списанието, което означава, че уважавам ума ви. В това убийство има нещо странно. Горди не е бил нищо особено. Питам се защо някой би намислил да влезе в дома му и да го убие. Засега не може

да се Определи никакъв мотив. – Той ме погледна право в очите. – Виждате ли над какво си блъскам главата? Защо на някого му е притрябвало да убива този човек?

– Нямам никаква представа – махнах с ръка и се изправих.

– Вие сте говорили с Горди. С какво впечатление останахте от него?

Той нямаше никакво намерение да се откаже.

– Сам го казахте – не беше нищо особено.

Изгледа ме замислено.

– Бихте ли се разпрострели малко повече?

– На мене ми се стори някак безличен. Може би си е вършел работата добре. Когато дойде при мен, бях зает, а и предложението му не ме интересуваше, така че и самият той не ми се стори интересен.

– Разбирам. – Замълча, после продължи:

– Хобито му, изглежда, е била фотографията. Имал е добре оборудвано помещение за промиване на филми и висококачествен фотоувеличител. Учудва ме само едно, господин Мансън – въпреки че открихме цялата апаратура в дома му, там нямаше нито един образец от фотографската му дейност. Разбирате ли? – Той потри извития си нос. – Сблъскваме се с човек, чието хоби е съвсем очевидно – явно би трябвало да открием някои снимки, нали?

– Изглежда странно – свих рамене аз. – Може би съвсем отскоро се е захванал с фотографията и не е успял да направи никакви снимки.

Той тръсна глава.

– Не. Съдът за промиване и пособията за фиксаж са използвани многократно. Убиецът трябва да е отнесъл всички снимки. Ако е станало така, мисля, че мотивът вече е ясен – Горди е бил изнудван.

– Вероятно. Е, лейтенант, аз наистина трябва да се върна в редакцията.

– Разбира се. – Той отново ме изгледа внимателно. – Възможно е да се наложи пак да ви се обадя, господин Мансън.

– Когато пожелаете – съгласих се аз и излязох.

Останах за малко в колата си, без да потеглям, като премислях разговора ни. Изглеждаше доста правдоподобно, че убиецът на Горди е взел всички филми и фотоувеличенията. Тревожеше ме обаче заключението на Голдстейн, че става дума за изнудване, до което той бе стигнал така бързо. Голямата ми лъжа беше, че не разказах за срещата ми с Крийдън на Ийст авеню, но пък Крийдън също беше замесен, така че той със сигурност нямаше да проговори. После си спомних и нещо

друго. Бях казал на Голдстейн, че Горди е идвал в редакцията да приказва с мен за рекламни материали. Спомних си и че записът със заплахата му още беше на магнетофона у нас. Ако Голдстейн изведнъж решеше да претърси дома ми със заповед за обиск, бях загубен. Трябваше веднага да изтрия лентата. Подкарах обратно към къщи. Спрях отпред и бързо минах по алеята, отключих входната врата и тръгнах към ъгъла, където стоеше магнетофонът. Бях на половината път през стаята, когато видях, че ролката я нямаше. После забелязах, че нещо просветва на пода край френските прозорци – няколко пръснати стъкълца. Разгледах прозореца. Някой беше строшил стъклото близо до дръжката.

Върнах се при магнетофона. Човекът, който бе взел ролката, просто я бе изтръгнал, скъсвайки я. Парченце от нея бе останало в главата на магнетофона. Прибързана, паникьосана работа, но човекът, който бе взел лентата, сега разполагаше с доказателство, че съм бил изнудван от Горди.

Полицията? Бях сигурен, че не е тя. Полицията не би строшила прозореца така. Тогава... кой е бил?

Стоях и се борех с надигащата се у мен паника, но знаех, че магнетофонният запис криеше същата опасност за мен както негатива и писмото, ако някога ги откриеха. После се сетих за фотоувеличението с образа на Линда, която прибира шишенцето парфюм в чантата си – бях го сложил в чекмеджето на бюрото си. Отидох там и го отворих. Фотоувеличението вече го нямаше.

Телефонът извънтя и ме стресна.

Беше Джийн.

– Стийв? – В гласа ѝ се чувстваше тревога. – Какво става? Идваш ли? Бюрото ти е отрупано с работа, а и Макс е дошъл и те чака.

Успях някак да запазя гласа си спокоен:

– Тръгвам веднага.

Извадих носната си кърпа и избърсах лицето и дланите си. Мисълта, че трябва цял ден да се бхтя в редакцията ми беше противна, но работата трябваше да се свърши.

Тогава се звънна и на входната врата.

Надникнах през прозореца и видях ролс-ройса на Крийдън паркиран отпред. Излязох и му отворих.

– Надявах се да те заваря вкъщи – започна той. – Ще ти отнема само минутка.

Направих крачка встрани и го пуснах да влезе.

Той премина в хола, спря се, огледа се, после заключи:

– Някой е влизал с взлом тук.

– Да не говорим за това – предложих аз. – Твоята и моята жена са крадли. Единственият начин да запазим имената им чисти, а и ние двамата да не бъдем обвинени в убийство, е да държим устите си затворени. Мене Голдстейн вече ме разпита. Скоро ще дойде и твоят ред. Не му казах, че сме се срещнали на Ийст авеню; предлагам и ти да не му казваш.

– Вече си бил в полицията?

– Да. Нали няма да се разприказваш?

– Разбира се. – Той започна да крачи из стаята. – Може ли човек да проумее защо крадат жените? Да речеш, че съм лишавал Мейбъл от нещо, ще сбъркаш.

– Горди изнудва ли и тебе?

След като не ми отговори, продължих:

– От мене поиска двадесет хиляди. А от тебе колко?

Той повдигна широките си рамене:

– Осемдесет хиляди.

– И как подходи към тебе?

– Спря ме на улицата.

– Значи не е идвал у вас или в службата?

– Не. Тъкмо влизах в колата си, когато се появи и постави условията си.

– Снощи ли смяташе да му платиш!

– Довечера. Наложих се да разпродам това-онова.

Спогледахме се.

– Нали ти е ясно, че ние двамата бихме могли да сме сред заподозрените за убийството му?

– Да.

– Е, това е положението – заключих аз. – Ти ще прикриваш мене, а аз – тебе... Съгласен ли си?

Той ме изгледа:

– Никога не съм имал пистолет. – Тръгна към вратата и се спря. – А ти?

Гледах го в очите, но не отговорих.

– Мисля, че твоето положение може да е по-сериозно от моето. – С тези думи той пристъпи тежко, излезе от къщата и се отправи към ролс-ройса си.

ГЛАВА ПЕТА

Джийн не бе преувеличила, като каза, че бюрото ми е отрупано с работа. Заварих също Макс Бери да крачи из кабинета ми като тигър в клетка. Прекарахме цялата сутрин в работа върху статията за Хамънд. Докато бях с него, естествено, не можах да разменя и дума с Джийн.

Накрая успях да се отърва от Макс, но тогава се появи Джереми Рафърти с материала си за насилието по улиците. Беше толкова добър, че реших да го пусна още в следващия брой. Обадох се на художника, който се грижеше за оформлението, и му обясних как да подреди статията. Въпреки че ме бе завъртяла машината на редакторския занаят, от време на време се сещах за откраднатата магнетофонна ролка. Когато Рафърти си тръгна, влязох в стаята на Джийн, но я заварих да спори с един от клиентите ни, чиито реклами публикувахме. Разправията им продължи доста дълго. Беше станало време за обяд и аз помолих Джуди да звъгне в отсрещната закусвалня и да поръча да ми донесат сандвич. Докато го ядах, се обадох в болницата да разбере как е Уоли. За щастие попаднах на Станстед.

– Какви са новините, Хенри? Как е Уоли?

– Не е особено добре – отвърна Станстед. – Не се оправя с нормалното темпо. Извикал съм Карсън да го прегледа днес следобед. Ритниците в главата са му нанесли повече поражения, отколкото очаквах.

Застинах от ужас.

– За Бога, Хенри! Нали ми каза, че е във от опасност... така ли е?

– Нека приемем засега, че състоянието му не се променя. Карсън видя рентгеновите му снимки. Той ще реши дали се налага операция или не.

– Съобщи ли това на Шърли?

– Разбира се.

– Той в съзнание ли е?

– Не. Виж какво, Стийв. Уоли е наистина зле. Прекалено е дебел и отпуснат. Човек не може да бъде пребит така, без да загazi сериозно.

– Между другото, кой е този Карсън?

– Най-добрият мозъчен хирург в града. – Станстед изглеждаше малко раздражен, че не бях чувал за него. – Господин Чандлър заръча на Уоли да бъдат осигурени най-добрите условия за лечение и затова той ги получава.

- Кога ще научиш мнението му?
- Към пет часа. Ще ти звънна.
- Благодаря – отвърнах аз и затворих телефона.

Облегнах се в стола. Имах определеното чувство, че Уоли би могъл да ми съобщи нещо важно за Горди. Интересуваше ме как се е добрал до тези три имена – Лусила Бауър, Крийдън и Латимър, – а и дали знае други.

Вратата се отвори и влезе Джийн.

– Каква ужасна сутрин! – възкликна тя. – Разполагам само с минутка, но исках да ти кажа две думи как изхвърлих пистолета снощи. Отидох с колата до центъра и го пуснах в една торба със смет. Повече не можех да направя; сигурна съм, че никой няма да го открие.

- Чудесна си, Джийн. Не знам как да ти благодаря. Уоли...
- Знам. Преди малко говорих с Шърли. Разбрах от нея.
- А тя как е?
- Държи се. Сега е в болницата.
- Станстед ще ми се обади към пет часа.

Спогледахме се.

– Ще вечеряш ли с мен довечера, Джийн? Има толкова много неща, за които трябва да говорим.

Телефонът извънтя. Тя вдигна, после ми подаде слушалката: – Борг се обажда. Връщам се на работното си място.

- А за довечера?
- Да, добре – смотолеви тя и излезе.
- Стийв? Разбрах, че си загубил пистолета си. – Гласът на Борг беше напрегнат.

- Откраднали са го от колата ми.
- По дяволите! Сега не мога да ти взема нов и по-добре ще е да не казваш на шефа. Какво ти става? Не си ли заключаваш колата, за Бога!
- Снощи си мислех за други неща.
- Изпрати ми разрешителното си по някого и ще се опитам да оправя нещата. Ченгетата мене обвиняват. – Явно ядосан, той затвори телефона.

Спомних си, че с Макс толкова се бяхме отплеснали по статията за Хамънд, че бях забравил да му дам пистолета и разрешителното. Отидох до шкафа да проверя дали все още беше там – намерих го на мястото му.

После пристигна Хари Лансинг. Връчи ми новия си материал за финансовата рубрика, която имаше голям успех. Двата прекарахме

остатъка от следобеда, прекъсвани само от телефона, в работа върху окончателното оформяне на материала за следващия брой.

Стана почти 18.00, когато той си отиде. Вътрешният ми телефон иззвъня.

– Господин Чандлър те търси – съобщи ми Джийн.

Вдигнах слушалката.

– Здравсти, Стийв. Току-що се върнах. – Гласът на Чандлър бе радостен. – Страшно плодотворно пътуване. Имам да ти разправам много неща. Ела да вечеряме заедно; вземи и Линда. Тя ще прави компания на Лоуис, докато ние разговаряме – какво ще кажеш?

Помислих си за уговорката с Джийн, но въпреки това не можех да откажа на тази покана.

– Линда замина за Далас да постои с майка си, господин Чандлър.

– Тогава доведи Джийн. Все пак трябва да намеря събеседник за Лоуис. – Той се засмя. – Статията за Хамънд готова ли е?

– Вече е дадена в печатницата. На идване ще взема някои коректури за вас.

– Чудесно. Тогава, да речем, към седем часа. Ще ми се да си легна по-рано тази вечер.

– Добре, господин Чандлър.

Отидох в стаята на Джийн и ѝ съобщих, че Чандлър я е поканил на вечеря.

Тя разпери ръце, а по лицето ѝ се изписа израз на отчаяние:

– Не може да бъде!

– Това е положението.

– Но аз трябва да зарежа всичко тук и да си отида вкъщи, Стийв. Нужно е да се преоблека. Жена му винаги е толкова официална. Ще се видим там в седем.

Върнах се пак на собственото си бюро, обадих се в печатницата и попитах дали ще могат до един час да ми извадят коректурите от статията за Хамънд. Тъй като все пак Чандлър беше собственик и на печатницата, те отговориха, че ще могат.

Погледнах часовника си. Оставаше три четвърти час преди да ми се наложи да тръгна. В суетнята не бях обърнал внимание, че Станстед не ми се бе обадил.

Набрах номера на болницата. Станстед ми се извини, че не ми е позвънил.

– Направиха му операция. Щях да ти се обадя, но господин Борг беше досега при мен.

– Борг?

– Точно така. Той идва от страна на господин Чандлър, нали? Уоли ще се оправи. Още два-три дена и след като налягането в мозъка му спадне, вече ще може да бъде посещаван. Господин Борг настоява да бъде преместен в някаква клиника в Маями веднага щом състоянието му позволи това. Господин Чандлър наистина се грижи за хората си.

– След два-три дена ще мога да говоря с него, така ли?

– Така мисля. Но полицията има предимство. Лейтенант Голдстейн вече няколко пъти се обажда.

– Аз ще мина в петък.

– Добре.

Замислих се за миг. Дали Уоли ще разкаже на полицията историята за Горди? Бях сигурен, че Шърли ще го види първа, когато дойде в съзнание, така че трябваше да я предупредя да убеди Уоли да не казва нищо. Обадох се в дома на Уоли, но никой не вдигна телефона. Шърли навярно не се бе върнала от болницата. Е, разполагах с два дена. Нужно беше да се действа. Заключих кабинета и тръгнах към колата си. Отбих се в печатницата и взех коректурите от статията за Хамънд. Забавих се малко, докато ги прегледам. Сториха ми се добри. После подкарах към разкошната къща на Чандлър, където пристигнах в 19.05 часа. Поршето на Джийн вече бе паркирано отпред. Камериерът, доведен от Англия, ме въведе в обширното фоайе – всеки мебел в него си имаше история и цена, а картините, в позлатените си рамки и със специално осветление, бяха истински музейни експонати.

– Влизай, Стийв – покани ме Чандлър.

Джийн, която изглеждаше прекрасна в семплата си бяла рокля, държеше чаша мартини. Лоуис Чандлър стоеше до нея и ми се усмихна, когато тръгнах към тях.

Лоуис Чандлър беше двадесетина години по-млада от съпруга си, което означаваше, че е на тридесет и шест-седем. Беше висока и елегантна, с изискани маниери. Изглежда, не се занимаваше с нищо друго освен да прави компания на гостите на съпруга си, да си купува дрехи, да посещава козметичните салони и да изглежда чаровна. Беше съвършена и аз изпитвах чувството, че да се опреш в нея би било същото като да докоснеш маслените бои на ненапълно изсъхнала картина шедьовър. Гъстата ѝ, безупречно фризирана коса бе боядисана в гарвановочерен цвят. Големите зелени очи, малкото заострено носле, чувствената уста и решително издадената брадичка обясняваха защо Чандлър се бе оженил за нея и защо я обичаше така силно.

– Явяваш се тук като непознат човек, Стийв-усмихна ми се тя. – Напоследък почти не те виждаме.

Побъбрихме за това-онова, докато пиехме аперитива си, после се заехме с пребогатата вечеря, по време на която Чандлър говори за пътуването си до Вашингтон. Разказа ни как изглежда президентът, сподели мнението си, че проблемът с инфлацията е на път да бъде разрешен, както и че той и президентът вече са на малки имена. Докато ни поднасяха десерта, Лоуис изведнъж го прекъсна и като изгледа съпруга си, каза:

– Скъпи, само ти ли ще говориш? Нека сега Стийв ни разкаже за онова странно убийство в Ийстлейк.

– Права си, мила – лъчезарно се съгласи Чандлър. – Убийство ли? Какво е станало?

Лоуис се обърна към мен:

– Ти ще ни кажеш. Кой е този човек и защо са го застреляли?

– Нямам представа защо са го застреляли. – Усещах как тя ме гледа любопитно. – Беше управител на супермаркета „Добре дошли“.

– Това го знам! Пишеше го във вестниците. Въпросът е защо?

– Дори в полицията не знаят. Някой е влязъл у тях и го е застрелял. Не знам нищо повече. – Забелязах отегчение на лицето на Чандлър.

– Някой наркоман е търсил пари – махна с ръка той. – Такива неща се случват всеки ден.

– Но в квартал като Ийстлейк положително има по-богати домове от неговия, нали? – Лоуис продължаваше да гледа към мен. – Не мисля, че този човек е имал кой знае колко пари.

– Нямам представа.

– Е, разочарована съм – заяви тя, но се усмихна. – Бях съвсем сигурна, че ще ни кажеш нещо ново. Обожавам случаите с убийства.

Чандлър се наведе и погали ръката ѝ.

– Виж какво, скъпа, трябва да си поговорим със Стийв. Предлагам ви, двете момичета, да обсъдите това-онова.

Лоуис повдигна елегантните си рамене и се обърна към Джийн.

– Да тръгваме – предложи тя. – Тук явно вече не се нуждаят от нашата компания.

Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, Чандлър отмести стола си и се изправи.

– Нека отидем в моя кабинет. Искам да хвърля един поглед на коректурите от статията за Хамънд.

Успях да се измъкна от кабинета му едва след полунощ. Джийн

отдавна си беше отишла, а Лоуис си бе легнала.

Чандлър беше възхитен от статията за Хамънд. Спомена и за анти-инфлационната програма на президента и седнахме да направим план за статия по този въпрос. Автор трябваше да бъде Лансинг. Чандлър не бе забравил и материала за Шулц. Поиска да го пуснем в следващия брой.

– Ще ги държим в постоянно напрежение, Стийв – заяви той, усмихнат като смел ученик. – Удари ги и продължавай да ги удряш. Имам и една добра новина – Уоли ще се оправи. Той е много добър репортер. Веднага щом се вдигне на крака, ще го изпратя заедно с жена му в Палм Бийч да съберат малко слънце. Би ли могъл да му намериш заместник, докато бъде отново в състояние да се заеме с работата си?

– На Бери няма да му бъде трудно да го замества. Събрал съм доста суров материал, който стои неизползван.

Вече на входната врата ми каза:

– Справяш се много добре. Съжалявам, че не дойде и Линда. На мене това момиче ми харесва.

Поколебах се дали да не споделя, че бракът ни е пред разтрогване, но се отказах. Имаше време за това.

Качих се в колата, спрях на паркинга пред хотел „Империал“ и звъннах на Джийн от една телефонна кабина. Мина известно време, докато вдигне слушалката, но накрая чух гласа ѝ.

– Мога ли да се кача при теб – попитах-Имам да ти казвам толкова много неща.

– Не, съжалявам. Легнала съм си вече. Двата, часа в компанията на тази жена изцяло ме изтощиха. Ще поговорим утре.

– В редакцията, както изглежда, никога не можем да останем и за минута сами. Искаш ли да вечеряме заедно утре, за да ти разкажа всичко?

– Няма да може. Имам среща.

– Но това наистина е важно, Джийн. Не можеш ли да я отложиш?

– Не.

Резкостта в гласа ѝ ме убеди, че няма смисъл да упорствам. Тогава се притесних.

– Джийн... аз нищо не знам за тебе. Ще ми разрешиш ли да те попитам дали си имаш някого?

След доста дълга пауза тя отвърна:

– Имам някого... да.

Когато чух това, напълно си дадох сметка, че я обичам. Подейства ми като шок и изпитах огромно разочарование.

– Наистина ли? – Гласът ми беше прегракнал.

– Трябва да поспя малко. – Отново се появи рязката нотка в гласа ѝ и ми подсказа, че решението е окончателно. – Лека нощ. – След това затвори телефона.

Върнах се бавно при колата си. Никога не бях чувствал самотата си така остро.

Познавах я от осемнадесет месеца и през цялото време съм бил сялп за всичко у нея освен за умението ѝ да се справя бързо и качествено с работата си. След това изведнъж; я бях видял като съвършена жена. Като че ли някакво перде се бе отдръпнало и слънцето бе нахлуло. Трябваше да се досетя, че момиче като нея не би останало без мъж. Е, вече го знаех със сигурност, но това нито ми помагаше, нито ме успокояваше. Поех към къщи и вкарах колата в гаража. Вече си отключвах, за да вляза, когато някой ме повика:

– Мансън...

Обърнах се.

Сержант Бренър стоеше сред сенките.

– Изгасете лампите. Не искам да ме видят.

* * *

Седнахме един срещу друг в хола. Когато можах да огледам Бренър, видът му ме стресна. Това не беше властното и грубо ченге, което познавах. Беше съвсем различен човек, който е преживял нещо съкрушително. Лицето му беше бледо и изпито. Бръчиците се бяха врязали значително по-дълбоко и се забелязваше някаква изненадваща за него отпуснатост.

– Слушай, Мансън, искам да ми кажеш истината – започна той, като сви в юмури големите си длани. – Взе ли оня филм и фотоувеличенията? И не ме лъжи.

– Не съм ги взел.

Той се отпусна в стола си.

– Голдстийн вече е разбрал, че Горди е бил изнудвач. Знае и че някой е прибрал филма.

– Ако си забъркан в същата каша като мен, предлагам ти да разкрием накрая картите си.

Той отново ме изгледа:

– Да... добре. Не се отнасяй с мен като с ченге. Бъди откровен.

– Бихме могли да си помогнем един на друг – заразсъждавах на глас аз. – Жена ми е откраднала шишенце скъп парфюм от магазина.

Била е заснета от камерата. Горди ми искаше двадесет хиляди долара, за да ми даде отрязъка от филма, на който кражбата е заснета. Каза ми, че и други съпруги са забъркани. Бях решил да му платя, но не успях да събера толкова пари. Отидох в къщата на Горди само с три хиляди долара. Открих го мъртъв. Тъкмо се канех да потърся филма из къщата, когато пристигна някаква жена. Измъкнах се, докато тя се обаждаше в полицията. Не съм го застрелял аз, но съм сигурен, че е използван pistolетът, за който имам разрешително. Бях го оставил точно тук, върху това канапенце. Според мене някой го е взел, убил е Горди и го е върнал обратно. Отървах се от pistolета. – Вторачих се в него. – Това е историята ми, Бренър. Би ли искал да ми разкажеш своята?

– Съвсем същата е. – Той отчаяно вдигна свитите си ръце. – Защо, по дяволите, го правят жените? Със заплатата, която получавам, не мога да й дам кой знае какво, но мислех, че е щастлива. И тя е попаднала в заснетото от камерата. Била е една от първите. Онази година ми поиска три хиляди, а това са пари, с каквито не разполагам. Така че започна да ми продава филма кадър по кадър за по тридесет долара седмично.

Макар и да не го харесвах, изпитах съжаление към него.

– Ако филмът се появи на бял свят – продължи той, – аз съм загубен. Голдстейн няма да ми помогне. – Прекара длан по потното си лице. – Когато отидох там, открих гилзата. Познах я и бях сигурен, че ти си го убил, че си взел филма и фотоувеличенията. Затова ти я дадох. Знаех, че ако Голдстейн я бе намерил щеше да стигне до тебе. Точно тогава бях решил, че не искам никой да бъде уличен в убийството на Горди. Това беше глупост, разбира се. Голдстейн вече е разбрал за камерите, потърсил е филмите в магазина – безрезултатно. Но... Голдстейн е много умен. Сетил се е, че причина за убийството на Горди е изнудването и сега е започнал разследване – прави проверка на всички клиенти на магазина.

– Това все още не значи, че ще бъде в състояние да докаже нещо освен ако не разполага с филма – подхвърлих аз.

– Но той е също като добърман. Забие ли зъбите си някъде, повече няма пускане.

– Нека погледнем нещата от всички страни, Бренър. – Бях доволен, че разполагам със слушател, пред когото да излагам хипотезите си. – Филмът и фотоувеличенията може да са оставени на съхранение в трезора на някоя банка, може да са оставени у човек, на когото Горди е вярвал, може и да са били намерени от убицеца. Ако са в банката, Голдстейн рано или късно ще ги открие. Ако са взети от убицеца, той вече ще ги е

унищожил. – Замълчах за миг. – Но ако са у човек, на когото Горди е вървал, нас двамата все още биха могли да ни изнудват.

– Мислил съм върху всичко това. Ето защо се надявах те да са у теб. Не са дадени на съхранение в банка. Голдстейн вече провери, което означава, че или убиецът ги е взел, или...

– Коя е тази жена – Фрида Хос?

– Любовницата на Горди. Костелив орех и пиянде. Когато отидох там, я заварих да се лигави над трупа на Горди – беше се оплескала с кръв, виеше и пицеше. Тъкмо по време на нейните изпълнения забелязах гилзата. Един Господ знае дали и тя не я е видяла. Просто поех риска.

– Известно ли ти е нещо за нея?

– Виждал съм я наоколо. Пияница и уличница. Мотае се по кръчми-те и си прося пиене. Друго за нея не знам.

– Може би няма да е лошо да я попроучим. Аз не мога да го направя, но за теб не би било трудно. – После му разказах за Хърман Уебър, за версията му за откраднатото досие на Горди и за доказателствата ми, че ме е лъгал.

– Уебър! – намръщи се той. – Ако шефът ти не му беше намерил работа като частно ченге и не го бе финансирал, сега щеше да продава кибрит по улиците. Предстоеше му уволнение от полицията за подкупи, но шефът ти го отърва. Тази гадина би прерязала и гърлото на майка си за един долар.

– Добре, значи е продажен, но мене ме интересува защо твърдеше, че досието на Горди е откраднато. И какво в него той не би искал аз да видя?

Бренър кимна:

– Да... В това има нещо. Мислиш ли, че той е унищожил досието?

Свих рамене:

– Не знам. Виж какво, Бренър, аз не съм единственият подозрителен в цялата тази история. – Тогава му разказах как Франк Латимър ме бе причаквал пред къщи и как се бях натъкнал на Крийдън близо до дома на Горди. – Всеки един от тях би могъл да влезе тук, да вземе пистолета и да убие Горди. Мотивът е един и същ – и на двамата съпругите са били крадли.

– Ще послухтя насам-натам. Искам най-после да се уверя, че филмът е бил унищожен.

– А ще ми издириш ли някаква информация за Фрида Хос?

– Разбира се, но трябва да знаеш, че Голдстейн вече е проучил

всичко около нея. – Той се наведе в стола си и насочи пръст към мен. – Ако аз работя от вътрешната страна, а ти действаш отвън, може би ще успеем да открием филма преди Голдстейн. Но слушай, Мансън, всичко това си остава само между нас двамата. Отвориш ли си устата пред някого... ще го повтора – отвориш ли си устата пред когото и да било, включително и пред персонала си, ще го загазим сериозно. Така че просто не говори. Ще работим заедно, но без ничия чужда помощ... нали?

Помислих си за Джийн. Смятах да ѝ разкажа за Бренър. Обичах я и разчитах на разсъжденията и съветите ѝ, но сега, като гледах изпитото и нервно лице на Бренър, осъзнах, че не би имало смисъл да споделям с нея. Тя си имаше някой друг. За мене нямаше място в живота ѝ. Не бе нужно да я забърквам повече.

– Ясно.

Той се изправи.

– А и не трябва да ни виждат заедно, Мансън. Ако искаш да ми кажеш нещо или се налага аз да говоря с теб, ще използваме телефона. Ако пък трябва да се срещнем, аз ще идвам при тебе късно вечер, но безопасно е да не се виждаме.

След като той си тръгна, се почувствах донякъде по-малко самотен, но не кой знае колко.

* * *

Когато Сиси пристигна на другата сутрин, ѝ съобщих, че съм загубил ключовете си и че е трябвало да счупя прозореца, за да се прибера, така че ако може да извика мъжа си да го поправи. Тя се по-облещи, но лъчезарно ме увери, че ще заваря всичко тип-топ, шом се върна.

После ѝ обясних, че госпожа Мансън е заминала при майка си и я помолих да приготви два куфара с дрехи и да ѝ ги изпрати в Далас. Дадох ѝ три долара отгоре за безпокойството.

След като уредих домашните си проблеми, запалих колата и подкарах към редакцията. Изпитвах известно притеснение от срещата си с Джийн, но това се оказа излишно. Тя въртеше цялата работа по обичайния си тих начин, а и двамата веднага ни погълнаха грижите около списанието. Едва към обед се появи в кабинета ми с новите коректури и ми каза:

– Извинявай за довечера, Стийв. Има ли нещо, за което би искал да поговорим сега? Разполагаме с няколко свободни минути.

– И аз си мислех за това, Джийн. – Вдигнах глава към нея. – Ти

свърши достатъчно работа. Положението ми може да се окаже сериозно, така че не смятам да те забърквам повече. Дори единственото ти добро дело да беше изхвърлянето на пистолета, и то е достатъчно. – Насилих се да се усмихна. – Всичко ще се оправи.

– Не се плаша да се забъркам. Ако мога с нещо да бъда полезна, бих искала да помогна.

– Всичко ще бъде наред, благодаря ти за предложението. – Замълчах и после продължих: – Който и да е той, Джийн, надявам се да бъдете щастливи.

Тя леко порумения и остави коректурите на бюрото ми.

– Благодаря. Ще изляза за обяд. Няма да се бавя много.

Известно време поседях така, изпълнен със съжаление към себе си. Чудех се кой ли беше мъжът, но извънмяването на телефона ме върна към действителността. По-късно си спомних, че не бях предупредил Шърли да каже на Уоли да не говори за супермаркета „Добре дошли“.

Набрах номера ѝ вкъщи.

Когато се свързах с нея, започнах:

– Новините около Уоли са чудесни! Сигурно изпитваш огромно облекчение.

– Боже мой, да знаеш само колко си прав! – Гласът на Шърли звучеше много приповдигнато. – Ще се видя с него утре следобед. А може би и преди това. Зависи от мнението на доктор Станстед.

– Шърли... неприятно ми е, че трябва да те занимавам и с това, но от полицията ще отидат да разговарят с Уоли. Много важно е да не казва нищо за супермаркета „Добре дошли“. Би ли му предала?

– Супермаркета „Добре дошли“? Нищо не разбирам.

– Уоли се беше захванал с проучване около магазина. Не бива да говори за това на полицията.

– Но той не е правил такова нещо! – Замълча, после добави: – Поне на мен не ми е казал.

– Мисля, че го е правил. Но все още не сме готови да дадем гласност на разкритията за персонала там. Важно е той да знае това.

– Ще му кажа, разбира се. Нямаше ли някакво разследване за убийство, свързано с този магазин? Бях толкова притеснена тия дни, че почти не съм поглеждала вестниците.

– Така е. Ето защо е толкова важно Уоли да не говори нищо, докато не е приказвал с мене. Наистина е важно, Шърли. Това е и желанието на господин Чандлър.

– Добре, Стийв. Ще му предам да не говори нищо за супермаркета

„Добре дошли“... Така ли беше?

– Точно така... нищо на никого. Чандлър каза ли ти, че смята да ви изпрати на почивка в Палм Бийч, когато Уоли се пооправи?

– Каза ми. Той е чудесен шеф, Стийв.

– Да. Надявам се и аз да мога да навестя Уоли по някое време утре следобед. – Затворих телефона.

Хрумна ми да взема указателя и да потърся в него адреса на Фрида Хос. Открих го – Ийст стрийт 1189; не беше изискано място. Намираше се на самата граница с местния негърски квартал.

Все още мислех за нея, когато Макс Бери влезе по работа. От този момент чак до обедната почивка бях непрекъснато зает. Отидох да хапна в клуба си и тъкмо сяха, когато Хари Митчъл дойде на масата ми.

Поръчахме си доста оскъден бизнесменски обяд – главно маруля и домати, допълнени с тънък резен шунка.

Говорехме си за това-онова, когато Митчъл възкликна:

– Ще знаеш, Стийв, ние в Ийстлейк живеем като в аквариум за златни рибки. Удари ми един, ако говоря глупости, но хората разправят, че ти и Линда се разделяте. Хей... почакай. Ако съм изтърсил някоя щуротия, просто ми го кажи и да забравим за това, но за мен е важно.

Вторачих се в него:

– Мисля, че не те разбирам.

– Би ли могъл да потвърдиш, че ти и Линда се разделяте?

Той забодя едно доматице, после го сложи обратно в чинията си.

– Мога да го потвърдя.

– Извинявай, но на мене ми е ясно какви са причините. На Линда ѝ е нужен човек, с когото да споделя живота си. – Той ми се ухили. – Слушай, Стийв, смяташ ли да останеш в онази голяма къща? Ако мислиш да я напуснеш, имам купувач за тебе.

Облегнах се и напълно забравих за обедата си. Мисълта, че бих могъл да продължа да мъкна на гърба си къщата заедно със Сиси, бе кошмар, за който бях забравил.

– Бих могъл да дам обява за нея – подхвърлих предпазливо.

Той се приведе и ме потупа по китката:

– Приятелю! Имам добра новина за теб! Майка ми и баща ми от край време мечтаят да се заселят в Ийстлейк. Ние се разбираме много добре в семейството. Досега все не можех да попадна на свободна къща за тях. Ти си платил седемдесет и пет хиляди долара, нали?

– Да.

– Татко е доста добре материално. Предполагам, че би ти

предложил осемдесет и пет хиляди. Какво ще кажеш?

– Ще трябва да си помисля, Хари. Цените на недвижимите имоти нарастват от ден на ден. Да поговорим след една седмица, а?

Той побутна още малко салатата си и заяви:

– Аз вече споменах за това на баща ми. Подлудя по къщата ти. Виж, той вече притежава две жилища и не му се занимава с обзавеждане на още едно. А аз познавам дома ти. Обзаведен е с вкус. Би ли продал всичко както си е – с мебелите, спалното бельо и така нататък? Би ли го направил?

Поех дълбоко дъх.

– Възможно е, само че ми идва малко изведнъж.

Той помълча, докато дъвчеше шунката си.

– Е, да. А ако оставиш мебелите й останалото обзавеждане, би ли се заинтересувал от цена като сто хиляди?

– Да кажем сто и тридесет хиляди, Хари, и да си стиснем ръцете.

Той широко се усмихна и ме тупна по рамото.

– Ах ти, стари конекрадецо! Да си стиснем ръцете! Боже мой! Колко приятно било да харчиш парите на другите хора! Кога може да се нанесат?

– Получа ли парите, веднага се изнасям.

– Ето това е мъжки разговор. – Той извади чековата си книжка, написа сумата и ми подаде чека.

– Добре. Значи се изнасям в края на седмицата.

– Случаят трябва да се полее. Твоето какво да бъде?

Тръснах глава, бутнах назад стола си и се изправих.

– Чака ме списанието, Хари. Предай на родителите си, че ако искат, могат да се нанесат следващия понеделник. – Потупах го по рамото и си тръгнах, като оставих по-голямата част от обяда си непокътната.

* * *

Когато се върнах в редакцията, разказах на Джийн за сделката.

– Направо е фантастично! – възкликнах накрая. – Сто и тридесет хиляди! Без да си блъскам главата как да се отърва от мебелите и как да не ме застрелят в Ийстлейк!

– Това е много хубаво – съгласи се тя, – но ще останеш без покрив. Разполагаш само с пет дена, за да се преместиш.

Въодушевен, че ще получа толкова много пари и ще се отърва от къщата, не бях помислил за това.

– Ще отида на хотел.

– В центъра ли ти се иска да живееш?

– Така ми се струва. Пощурявам от това непрекъснато пътуване.

– Ще ти намеря служебен апартамент. Не е проблем. Ако успееш да събереш всичко, което искаш да запазиш, в една стая, ще уредя да дойдат хора да го опаковат и пренесат в апартамента.

Зяпнах я. Да можех да имам такава жена!

– Това е чудесно, Джийн! Наистина ли ще го направиш?

– Разбира се. Затова все пак ми се плаща. – Усмихна ми се, за да залечи грубостта на изреченото, и си тръгна с думите: – Ще го уредя.

Излязох от редакцията малко след 18.00 часа. Бях тръгнал към колата си, когато Франк Латимър се появи от сградата, където се намираще офиса му.

– Хей, Стийв! Какво чувам... щял си да напускаш Ийстлейк?

Знаех, че ще ми се наложи да чуя много такива забележки, затова скъсих максимално отговора си.

– Така е. Линда и аз се разделяме. А само за мен тази къща е прекалено голяма.

– Съжалявам. – Той поклати глава. – Когато Хари ми съобщи, просто не ми се вярваше. Все пак сте направили доста добра сделка с него. Баща му трябва наистина да е много богат, за да може да плати такава сума. Но на нас ще ни липсваш. Защо не се отбиеш за вечеря?

– Трябва да стягам багажа си... Благодаря все пак.

– Е, може и да напускаш Ийстлейк, но това не значи, че няма да се виждаме. Сали ще се разтревожи. Тя обича и двамата ви също като мене.

– Може на всекиго да се случи – подхвърлих и влязох в колата си.

Толкова се радвах, че се махам от Ийстлейк! Там всяко движение и всяка прошепната дума се научаваха от всички след секунда. Ако човек живее в центъра, поне няма постоянно да се чувства като златна рибка в аквариум.

Цялата вечер и половината нощ прибирах личните си вещи и тези на Линда в кабинета. Учудих се, че са толкова малко. Сиси бе събрала повечето дрехи на Линда. Аз трябваше да прибера своите.

Имаше и книги, грамофонни плочи, някои дреболии, но почти нищо друго.

Накрая, около полунощ си легнах, но не за да спя.

Не можех да откъсна мисълта си от магнетофонната ролка, която ми бяха откраднали. Мислех си и за Джийн. А тя наистина беше прекрасна. Вярно, казала ми бе, че за онова, което върши за мен ѝ се плаща, но това не я правеше по-малко прекрасна в очите ми. Обаче нещото,

което наистина ме задържа буден до малките часове, беше мисълта, че Хари Митчъл бе дочул отгук-от-там истината и ми бе платил сто и тридесет хиляди долара за къщата. Ако изникнеше и втори изнудвач, а аз чувствах, че ще бъде така, новината за продажбата би достигнала до ушите му като сладка музика. Чудех се също дали Бренър е успял да открие нещо за Фрида Хос. Дали тя не би се оказала вторият изнудвач, ако такъв наистина се появеше.

Мислех си и за настъпващия ден. Ако ми потръгнеше, бих могъл да поговоря с Уоли. Стана ми ясно колко много разчитам той да ми помогне да се измъкна от тази бъркотия. Все пак бе разбрал за кражбите от някого, а източникът му би могъл да посочи кой е убиецът на Горди и да ме спаси.

На сутринта в редакцията казах на Джейн, че съм побрал всичките си вещи в кабинета, а тя ме увери, че ще има грижата да бъдат преместени. Дадох ѝ втория ключ от входната врата.

– Поразпитах за жилище, Стийв – продължи тя. – На Ийстърн авеню предлагат приятно обзаведен апартамент, който сигурно ще ти хареса. Би ли искал да го видиш в обедната почивка?

– Толкова бързо ли става? Тя се усмихна.

– Надявам се да ти хареса. – Остави един фиш на бюрото ми. – Тук са адресът, исканият наем и името на агенцията, която предлага апартамента. Наемът е малко височък, но се надявам да се съгласиш, че си заслужава.

– Ти видя ли го?

– Минах оттам снощи.

Погледнах я внимателно.

– Но нали ми каза за снощи, че имаш среща?

– Мога да правя по две неща едновременно. Закъснях малко, но ми се искаше ти да бъдеш добре настанен. – След това взе изходящата поща и преди да успее да ѝ благодаря, се върна в своя кабинет.

Хапнах надве-натри, после подкарах към Ийстърн авеню – приличен квартал с изглед към парка. Портiererът – едър засмян негър, чието име както ми съобщи, било Сам Уошингтън („Не сме роднини с великия господин Джордж, господин Мансън“) – ми показа апартамента. Едва ли би могло да се намери по-добро място. Имаше голяма спалня, обширен хол и всички останали удобства, включително и подходящо обзавеждане.

Казах, че ще го наема.

– Добре, господин Мансън. Вие наистина случихте.

Върнах се в редакцията и благодарих на Джийн, а тя отвърна, че ще уреди всичко с агенцията, която предлага апартамента.

Около 17.00 часа се обадих в болницата и за щастие попаднах на Станстед.

– Може ли да се видя с Уоли? – попитах го.

– Защо не го отложиш за утре сутринта, Стийв? При него вече бяха жена му и лейтенант Голдстийн. Според мене за днес му стигат тия вълнения.

– Но това е наистина важно, Хенри. Обещавам да не оставам повече от десет минути.

– Е, добре, щом е толкова важно. Но не повече от десет минути.

Казах на Джийн, че ще ходя при Уоли.

– Ще ти взема цветя за случая и ще те помоля да го поздравяш и от мене.

Пристигнах в болницата малко след 18.00 часа с букет теменужки в ръка. На главния вход се сблъскахме със Станстед, който си тръгваше.

– Как е той? – попитах го.

– По-добре, отколкото очаквах, но е нужно да се наблюдава. Окоето му ще се оправи. Има обаче някои признаци на амнезия. От полицията, изглежда, не останаха доволни.

Усмихнах се на себе си. Шърли явно бе предала съобщението ми.

Взех асансьора до третия етаж, намерих стаята на Уоли, почуках и влязох.

Видях го на леглото с бинтована глава и с превръзка върху едното око. Докато затварях вратата, рекох:

– Уоли! Радвам се да те видя!

– Здравей, Стийв. – Гласът му бе подтискащо немощен. – Хубаво е, че си дошъл.

Оставих теменужките на шкафчето му.

– От Джийн са... Поздравява те от сърце.

– Тя е чудесно момиче.

– Как си?

– Не особено добре.

Погледнах го и осъзнах колко прав бе Станстед, като го нарече прекалено дебел и прекалено отпуснат.

– Ще се оправиш, Уоли. Веднага щом се привдигнеш, ще заминете с Шърли на почивка в Палм Бийч.

– Да. – Това изглежда не го вълнуваше особено.

– Уоли... не трябва да оставам дълго. Станстед ми определи само

десет минути, но това е наистина важно. Джийн ми каза, че си разследвал супермаркета „Добре дошли“ и си попаднал на три имена – Лусила Бауър, Мейбъл Крийдън и Сали Латимър. От кого ги научи?

Дебелото му лице стана безизразно.

– Нищо не разбирам.

– Разследвал ли си супермаркета „Добре дошли“?

– Не.

Усетих студена тръпка.

– Помисли си, Уоли. Откъде би могла Джийн да научи тези имена освен от тебе?

– Нямам представа за какво говориш.

– Уоли, моля те, съсредоточи се. За мен е ужасно важно да разбера кой е източникът на сведенията ти. Знам, че ти винаги се стремиш да запазиш в тайна информаторите си, но този път, поне защото сме добри приятели, те питам откъде научи, че тия три жени са крали от магазина.

Той лежеше срещу мен – дебела отпусната грамада – и ме гледаше безучастно.

– Нямам представа за какво говориш.

– Какво имаше в чантата, която ти откраднах?

– Данните за Хамънд.

– И нищо за супермаркета „Добре дошли“?

– Изобщо не знам какво е това. Не знам дори за какво става дума.

Приведох се и колкото можех по-строго казах:

– Уоли! Стегни се! Помисли си! Работил си по тия кражби! Открил си човек, който ти е разказал. Разполагаш с имена! Уоли! Кой е този човек?

Явно се бях разпалил и бях повишил глас, защото вратата се отвори и влезе една медицинска сестра.

– Времето ви изтече, господин Мансън. – Гласът ѝ беше равен и окончателен, с какъвто сестрите често си служат.

– Уоли!

– Не знам нищо – измънка той, после хвана превързаната си глава с две ръце и започна да стене.

Сестрата, на практика ме изхвърли със сила. Тръгнах по коридора, взех асансьора и излязох в нощта.

Спрях за момент край колата си. Уоли беше голямата ми надежда. Сега имах чувството, че някаква врата бавно се затваряше под носа ми, а аз се мъчех напразно да я задържа открехната, макар натискът да бе така голям, че тя ме избутваше и не успявах да ѝ устоя.

Дали Уоли страдаше от толкова силна форма на амнезия или някой го бе уплашил така, че ме лъжеше... Както Уебър ме бе лъгал?

Отдалечих се от колата, пресякох улицата и влязох в отсрещния магазин, за да звънна на Джийн от телефонния автомат. След известно забавяне тя вдигна слушалката.

– Джийн... Стийв се обажда. Току-що бях при Уоли. Той твърди, че не е разследвал супермаркета „Добре дошли“. Имаш ли екземпляр от доклада, който си преписала на машина?

Тя помълча и отвърна:

– Не.

– Но си сигурна, че там беше споменал Лусила Бауър, Мейбъл Крийдън и Сали Латимър, нали?

– Да, напълно. Предупредих те, Стийв, че Уоли няма да иска да съобщи имената на информаторите си.

– Каза ми, че имало и други имена. Опитай се да си ги припомниш, Джийн. Това е много важно.

– Вече се опитах. Съжалявам, Стийв, не мога да си спомня нито едно от другите имена. Докладът му беше много кратък. Пишеше, че има доказателства за кражбите, извършени от жителки на Ийстлейк. После бяха посочени имената. Всичко беше надраскано в тефтерчето му. Преписах текста и му предадох и двата екземпляра.

– В тефтерчето му значи.

– Точно така.

– То може и да е у Шърли.

– Да я попитам ли?

– Не. Аз ще го направя. Е, благодаря ти, Джийн... и довиждане.

Върнах се в колата си и подкарах към дома на Уоли.

Шърли си беше вкъщи. След като поговорихме за Уоли и за радостта ѝ, че ще пътуват за Палм Бийч, подхванах:

– Шърли, Уоли използваше тефтерчета за работата си. Трябват ми. Имаш ли представа къде са?

– Разбира се. Господин Уебър ги взе всичките, когато идва у нас. Твърдеше, че господин Чандлър ги искал. Поискай ги от него... той ще ти ги даде.

– Хърман Уебър? – зяпнах я аз.

– Да, дойде при мен веднага след като се върнах. Твърдеше, че на господин Чандлър му трябвали всички тефтерчета на Уоли.

– Ясно. Ще говоря с него.

– Направи го. – Тя сбръчка хубавото си после. – Не бих казала, че

Златните рибки няма къде да се скрият

господин Уебър ми хареса особено.

– На мене също – съгласих се аз, преди да тръгна.

ГЛАВА ШЕСТА

Хърман Уебър беше едър човек с масивно телосложение, от когото просто струеше излъчването на ченге. Лицето му изглеждаше като изсечено от гранит. Сините му очички се впиваха в събеседника. Тънките му устни никога не се усмихваха и не променяха сухата си линия.

– Здравей, Стийв – рече той, без да се надига от бюрото си. – Сядай. Какво става?

Бях захвърлил всичко и бях отишъл при Уебър веднага щом прегледах сутрешната поща и издиктувах две-три неща на Джийн.

– Тефтерчетата на Уоли – подсетих го, докато сяхах. – Шърли твърди, че са у тебе.

– Аха.

Вторачих се в него.

– Какво си намислил?

– Просто го давам нахакано. – Уебър дръпна от пурата, заклещена между зъбите му и издуха пушека към мене. – Затова съм и тук – да го давам нахакано.

– Е, и?

– Оня бандит, Голдстейн, е разпитвал Уоли. Интересува го откъде Уоли е научил данните за по-високите тарифи, които Хамънд си е определил. А Уоли винаги защитава информаторите си. Знаех, че той си записва имената им в тефтерчета и минах покрай Шърли да ги взема, преди Голдстейн да се е добрал до тях.

Това звучеше правдоподобно, но течеше някак прекалено гладко.

– И така Шърли казва на Голдстейн – както каза на мен, – че тефтерчетата са у теб. Голдстейн ще дойде при теб и тогава какво ще правиш?

Уебър отново издуха дима от пурата си към мен.

– Шърли е разбрано момиче. Ще си замълчи пред Голдстейн. Нали вече ти казах – давам го нахакано.

– Добре – впих в него поглед аз. – Уоли е мой служител. Искам документацията му.

Той кимна:

– Щом я искаш, ще я получиш. – Натисна бутона на вътрешния си телефон. – Мейвис? Намери ми тефтерчетата на Митфорд. Опаковай ги, ако обичаш. Те са нужни на господин Мансън. – Обърна се отново към

мене. – Така добре ли е? Е, предполагам, че си имаш и друга работа... Аз също.

– А досието на Горди – натъртих аз. – Искам и него.

Очите му добиха малко отегчен вид.

– Вече говорихме за това – някакъв шурак ги е задигнал заедно с останалите досиета.

– Стига де! Не ме залъгвай с тия глупости! Имам основания да смятам, че при тебе не е имало никакъв взлом. Искам досието!

– Аха. – Беше твърде опитно ченге, за да даде израз на каквито и да е чувства. – За какво говориш?

– Искам досието. Знам, че е у теб и го искам.

– Казах ти, приятелю – откраднато беше. Не е у мен.

– Горди е бил убит. Наистина ли искаш да съобщи на Голдстейн, че кабинетът ти е бил обран и тъкмо досието на Горди е задигнато? Или ще получи досието му от тебе, или ще му съобщи точно това.

– Направи го. – Уебър изтърси пепелта от пурата си. Изглеждаше съвършено спокоен. – Защо би трябвало това да ме тревожи?

– Ще ти обясня защо. Голдстейн ще се интересува защо не си докладвал за взлома и защо, след като си разбрал за убийството на Горди, не си съобщил, че е задигнато тъкмо неговото досие. Не се съмнявам, че много те обича. Съвсем спокойно ще те постави на мястото ти заради това.

– Така мислиш значи! – Той се приведе над бюрото си, а очичките му изведнъж злобно ме изгледаха. – И ти самият би могъл да се окажеш в отвратително положение, ако се разплямаш пред Голдстейн. – Интонацията му на ченге действаше почти като плесница. – Не си ври зурлата в това. Предупреждавам те! – Посочи с пръст вратата. – Сега се разкарай! Имам си работа!

Изправих се:

– Ще поговоря с господин Чандлър. Време е да разбере какво се върши тук.

– Аха! – Той се облегна и тънките му устни се разтегнаха в злобна гримаса. – Първо си помисли добре. Явно главата ти не може да го побере, че аз те защитавам. Ти само замеси и шефа в това и ще разбереш какво значи да си загазил. Сега се разкарай и ме остави да си върша работата!

В този миг осъзнах, че всъщност той държеше асото, а у мене беше само дамата. Аз те защитавам. Това означаваше, че му е известно за кражбите на Линда.

Когато излязох в преддверието, Мейвис Шърман – слаба, мургава и притеснена на вид, ми подаде найлоновия плик с тефтерчетата на Уоли.

Върнах се в редакцията и ги извадих върху бюрото си. Бяха общо четиринадесет и бяха номерирани. Установих, че № 13 липсва. Не си направих труда да ги преглеждам. Бях сигурен, че там са били данните за кражбите от супермаркета „Добре дошли“. И това тефтерче бе споделило участта на досието на Горди.

Облегнах се и се замислих. Уебър ме бе предупредил да не отивам при Чандлър. Ако станех груб с Уебър, той би могъл да стане още по-груб с мене. Бях сигурен, че някой (дали е бил Уебър?) се бе опитал да спласи Уоли. Може би грешах. Уоли действително би могъл да се стресне от нанесения му побой, но не мислех, че е станало така. Бях почти сигурен, че това е било само предупреждение към Уоли, предупреждение, каквото бе отправено и към мен. Дръж си устата затворена, защото...

Реших отново да се срещна с Уоли тази вечер. Може би щеше да ми разкаже всичко, ако му се доверях, ако подходех внимателно към него, ако му разкажех за бъркотията, в която бях попаднал заради Линда.

Телефонът иззвъня и от този момент до обед работата около списанието не спря.

Следобеда Джийн влезе при мен, за да ми съобщи, че вещите ми вече са преместени в апартамента на Ийстърн авеню.

– Можеш да се нанесеш, когато искаш – допълни тя. – Всичко е готово. Поръчах да ти вземат и някои продукти – кафе, мляко, консерви.

– Ти наистина си чудесна, Джийн. – Гледах я и нещо отново ме жегна в сърцето. – Бих искал да те заведа на вечеря в някое много изискано заведение... Може ли?

– Не, благодаря.

– Но поканата се отнася и за приятеля ти. Бих искал да се запозная с него.

Тя ме изгледа сериозно:

– Виж какво, Стийв. Остави личния ми живот на мира, моля ти се. Мое задължение е да се грижа за теб, когато си в редакцията и у дома си, доколкото ми е възможно. Нека оставим нещата така. – Тя ми се усмихна някак далечно и се върна в стаята си.

Е, помислих си, беше ми казано съвсем ясно.

Имах работа до 18.00 часа, после излязох, като оставих на Джийн да заключи, и се отправих към болницата. Отидох на приемното гише и попитах дали ще мога да посетя господин Уоли Митфорд.

– Изпуснали сте го – съобщи ми момичето.

Зяпнах я:

– Изпуснал съм го? Какво искате да кажете?

– Замина заедно с жена си преди половин час с линейка.

Отново усетих студена тръпка.

– И закъде тръгна?

– Не мога да ви кажа.

– Доктор Станстед още ли е тук?

– В кабинета си е.

Станстед тъкмо се канеше да си тръгва.

– Каква е тази история с Уоли? Научих, че си е отишъл.

Той сви рамене. Изглеждаше уморен и притеснен.

– Не го одобрявам, но това е положението. Откараха го с линейка до летището, откъдето ще вземе самолета за Маями. Той самият искаше да замине и тъй като е достатъчно добре, за да пътува... замина.

– Господин Чандлър ли е уредил това?

– Сигурно. Господин Борг го беше организирал.

– И Шърли ли замина с него?

– Да. Запазено му е място в някаква клиника в Маями или в Палм Бийч.

– Но ти не знаеш коя е клиниката?

– Не. Виж какво, Стийв, имам повече работа, отколкото мога да свърша – нервно каза той. – Сигурен съм, че за Уоли ще се грижат както трябва и че слънцето ще му се отрази добре.

– Да. Е, довиждане, Хенри.

Излязох от болницата, седнах в колата си и се замислих.

Дали всичко това не беше някакъв заговор? Досието на Горди, изчезналият филм и фотоувеличенията, после ролката с магнетофонния запис, която изобличаваше Горди като изнудвач, липсващото тефтерче, а сега и заминаването на самия Уоли. Имах неприятното чувство, че нещо лошо е надвиснало и над мен. Какво да направя?

Открехнатата врата вече се бе затворила. Опитах се да овладеем обзелото ме чувство на паника. Казвах си – най-добре ще е да изчакам, с надеждата, че нищо лошо няма да се случи. Някъде дълбоко в подсъзнанието си обаче усещах, че се заблуждавам.

Подкарах към къщи. Беше просто по рефлекс. На половината път се сетих, че там няма никаква храна, така че спрях на познатия ми паркинг до хотел „Империал“. Поръчах си бифтек. Докато плащах сметката, при мен дойде портиерът.

– Господин Мансън?

– Аз съм.

– Търсят ви по телефона... кабина 5.

Изненадан тръгнах натам. Беше сержант Бренър.

– Видях колата ти – делово ми съобщи той. – Искам да поговорим. Знаеш ли пивницата „Полумесец“?

– Не.

– Намира се на Петнадесета улица, близо до големия магазин. Няма как да не я намериш. Ела обаче с такси – и без това няма къде да паркираш. Попитай портиера за Джейк. Ще се видим след половин час.

Излязох и взех такси пред хотела, като оставих колата си на паркинга.

Пивницата „Полумесец“ беше мръсна и полупразна. На бара се бяха подпрели три силно гримирани леки жени. На една от масите двама негри си пиеха бирата. Нечистоплътен младеж с коса до раменете седеше на друга маса и си чоплеше носа.

Докато отивах към бара, някакъв тлъст мъж по риза с къси ръкави избута мръсен парцал пред краката ми и започна да лъска паркета.

– Ти ли си Джейк? – попитах го.

Той ме изгледа, кимна и посочи с палец една от страничните врати. Под погледите на трите леки жени отворих вратата, изкачих няколко стъпала и отворих нова врата.

Бренър пиеше бира. Стаята беше малка – легло, маса и два стола. Пред прозореца имаше съдрана шора. Затворих вратата.

– Това прилича на сцена от долнопробен криминален филм – забелязах аз, докато се настанявах до него.

– Така е, но тук е безопасно. Джейк ми е много задължен. Бих могъл да му осигуря присъда поне за пет години. Сядай.

Издърпах стола и се настанях.

– Фрида Хос – започна Бренър. – И аз, и Голдстейн я разпитвахме. Но не казва нищо дори когато ѝ се упражни натиск. Твърди, че само от време на време спяла с Горди, но не знаела нищо за него. Уплашена е и ни лъже. Явно няма да се разприказва пред представители на закона, но на теб може и да каже нещо. Възможно е да греша, но си струва да се опита.

– Ами ако е изнудвачка? Ако филмът и фотоувеличенията са у нея? Не бих искал да се забърквам с тази жена.

– Би ме учудило. Тя не е от този тип, а аз твърдя, че познавам изнудвачите. Иди да я видиш. Виси в пивница „Синята стая“ на Двадесет

и втора улица. Можеш да я намериш там по всяко време чак до утре сутринта. Пияница е. Ако смяташ, че ще се справиш, поговори с нея. Когато някой спи с дадена жена, той рано или късно си разкрива спатиите. Почти сигурен съм, че Горди е заврял някъде филма. Възможно е да ѝ е казал. Това е единствената ни надежда, Мансън. Много е важно да вземем този филм преди Голдстейн да се е добрал до него.

Перспективата никак не ми се харесваше, но можех поне да се срещна с нея.

– Как да я позная?

– Ниска, мургава, около двадесет и пет годишна, с добро телосложение – обясни Бренар. – Няма как да я сбъркаш. Обича да носи медни гривни, които стигат чак до лактите ѝ.

– Добре, ще се срещна с нея. – После му съобщих, че се премествам в апартамент на Ийстърн авеню. Той си записа новия ми телефонен номер.

– Голдстейн говори с Крийдън, с Латимър и с останалите ти съседни – продължи Бренър. – Майсторска работа. Много учтиво, много внимателно, само опипва почвата, но го прави настоятелно. Всеки момент ще дойде и твоят ред, така че внимавай. Разпитва дали си знаел, че се краде от супермаркета. Разбира се, всички му отговорили отрицателно, но Голдстейн е страшно проникателен тип. Задава въпросите си изневиделица и винаги е готов да долови някое неочаквано мигване на очите. За сега не е стигнал доникъде, но веднъж захване ли се с някое убийство, много трудно би се отказал.

– Ще внимавам. – Запитах се дали да не му кажа за липсващата магнетофонна ролка и за тефтерчето на Уоли. Реших да не го правя. Имах чувството, че нещата ще се подредят по-добре за мен, ако занаят предговоря по-малко и положи повече усилия да се оправям сам.

– Ще отида в тази „Синя стая“ още сега. Би могъл да ми звънеш утре сутринта в редакцията. Ако имам нещо да ти съобщя, ще се срещнем отново тук.

– Да, но не ми се иска да ти се обаждам. Нека направо се срещнем – по това време утре.

– Добре.

Оставих го, слезох по стъпалата, кимнах на Джейк, който ми отвърна, и излязох на многолюдната улица да си намеря такси.

* * *

„Синята стая“ беше приземна пивница, разположена на ъгъла на

Двадесет и втора улица и Ийст стрийт; значи беше близо до жилището на Фрида Хос.

Шофьорът, който ме откара дотам, ме огледа любопитно, докато му плащах.

– Не е моя работа, приятел – подхвърли той, като видя колко голям бакшиш му оставих, – но това не е точно заведение за теб. Ако целта ти обаче е да бъдеш ограбен, тогава си избрал мястото, което ти трябва.

– Благодаря.

Отдръпнах се. Той отново ме изгледа, после сви рамене и подкара таксито си.

Като се огледах около себе си, разбрах какво е имал предвид и се поколебах. Носех деловия си костюм и когато забелязах вида на скитниците, които се мотаеха по улицата, почувствах, че бия на очи като епископ, попаднал в публичен дом.

В казармата бях преминал курс по самоотбрана. За разлика от Уоли Мидфорд винаги поддържах добрата си форма. Не се съмнявах, че ще успея да се защитя. По-добре би било, разбира се, да се бях прибрал въщи и да се бях преоблякъл в по-обикновени дрехи, но след като вече бях тук, за нищо на света не бих се върнал, за да измина цялото разстояние отново. Имаше малък неонов знак, на който пишеше:

СИНЯ СТ Я

„А“-то липсваше.

Спуснах се по дългото стълбище и докато слизах, шумът от силната музика и смрадта от немити тела непрекъснато растяха.

В миниатюрно преддверие седеше огромен негър, загледан някъде в пространството. Виждаше се само бялото на очите му.

Погледнах го втори път и разбрах – беше толкова пиян, че едва би могъл да каже дали се намира на нашата земя или на луната.

На входа имаше червена завеса и аз я открегнах, за да погледна вътре.

Голямото помещение беше изпълнено с танцуващи фигури и достатъчно тъмно, за да ги превърне в клатещи се силуети. Ревът на малкия, но силен оркестър се стовари върху тълпачетата ми. Вонята от немити крака, мръсотия и от цигари с марихуана направо ме задушаваше.

Да вляза в този ад облечен така, би означавало да предприема самоубийство. Пуснах завесата и реших да отида до жилището на Фрида

Хос, за да я изчакам там. Тъкмо тръгнах нагоре, когато двама младежи започнаха да се спускат. Спрях се, спряха се и те.

В полумрака прецених, че са около двадесетгодишни. Мръсните им коси се спускаха до раменете. Бледите им мърляви лица бяха изпити, а очичките им блестяха като на наркомани.

– Я виж кой е дошъл при нас – възкликна по-едрият от двамата. – Някакъв натрапник. А ние как постъпваме с натрапниците, Ранди?

– Стъпкваме ги – отвърна Ранди. Той леко залиташе – беше или пиян, или под въздействието на наркотик. – Да го изкараме на улицата, Хийни. Не искам да събуждаме стария Сам.

Хийни ме повика с пръст.

– Ела насам, гадино, освен ако не искаш да те наръгам. – В ръката му се появи сгъваем нож.

Тръгнах нагоре, а те бавно заотстъпваха, докато се озоваха на улицата. Оставах ми три стъпала, за да изляза и аз при тях. Взех ги с един скок, повалих Ранди със саблен удар, извъртях се към Хийни, сграбчих китката му и го запратах с хватка от джудо зад гърба си. Той се строполи на тротоара.

Завих бързо покрай ъгъла и излязох на Ийст стрийт, продължих да се движа и се ругаех за глупостта да се домъкна в такъв квартал с приличните си дрехи. Срещата с двамата наркомани ясно ми даде да разбере това. Трябваше час по-скоро да се махна оттук. Озърнах се за такси, но и такситата отбягваха Ийст стрийт.

Тогава от една странична алея изскочиха трима дългокоси младежи, които трябва да са ме гледали как идвам и ме сграбчиха. Успяха да ме за-мъкнат в алеята, тъй като бях изненадан и загубих равновесие.

Изведнъж напълно се отпуснах. Самата ми тежест ги свари неподготвени и двама от тях се срутиха заедно с мен върху смрадливия цимент. Отхвърлих ги от себе си, изритах и третия, чийто силует с вдигната бутилка в ръка се открояваше в сумрака. Уцелих го в чатала и той с писък се стовари на земята. Единият от другите успя да се вдигне и да се хвърли върху ми и двамата се строполихме на земята. Нанесох силен саблен удар във врата му и той рухна обратно. Вторият явно се уплаши и побягна.

Опрях се до стената и се опитах да поуспокоя дишането си, после пак излязох на улицата, като прескочих оня, когото бях изритал и който сега лежеше сгърчен и мяукаше като котка. Знаех, че сигурно целият съм раздърпан. Ръкавът ми беше разпран. Подушвах и полепналата по гърба ми мръсотия от улицата.

Като се придържах към сенките, тръгнах по Ийст стрийт. Още помнех номера на Фрида Хос. Когато намерих нейния жилищен блок, се изкачих по пет стъпала и се озовах в зле осветено фоайе. От надписа върху пощенската кутия разбрах, че домът ѝ е на четвъртия етаж. Асансьор нямаше. Изкачих се и минах по коридора, докато открих вратата, на която пишеше Госпожица Фрида Хос. Посещения след уговорка. Тел. Ийст 4456.

Натиснах звънеца и зачаках.

Някъде от втория етаж долетя женски писък:

– Не! Казах ти, не! Не се доближавай до мен! – Последва тишина.

Дочух как някой тежко се изкачва по стълбите, но спря на третия етаж. Надвесих се над перилото и видях едър мъж да влиза в един от апартаментите.

Отново натиснах звънеца.

Докато изчаквах, свалих самото си и изгърсих от него обелката от картоф, сухото зелево листо и останалите полепнали гадости.

Стана ми ясно, че Фрида не си е вкъщи. Това ме затрудняваше. Ако беше в „Синята стая“, би могла да танцува там до три-четири часа сутринта. Естествено, не можех да стоя в този открит коридор пет-шест часа. А ако се върнех на улицата, рискувах живота си. Трябваше да открия телефон и да повикам такси, което да ме прибере. Къде ли имаше телефон наблизко? Вдигнах очи към вратата и забодената на нея картичка. Значи тя имаше телефон. Може би вратата беше паянтова. Натиснах дръжката и се стреснах, когато вратата поддаде.

Спрях се. Студена тръпка вече се бе появила по гърба ми. Дали не минавах през втори цикъл на едни и същи събития? Щях ли да открия Фрида Хос застреляна в дома ѝ? Както си стоях така, дочух тихо стенание, което накара косъмчетата по врата ми да настръхнат. А после долетяха стъпките на някой, който се изкачваше по стълбите. Без да се колебае повече, пристъпих в тъмната стая и затворих вратата зад гърба си.

Подуших дима от наскоро пушена пура.

Някакъв неонов знак от другата страна на улицата непрекъснато светваше и гаснеше с надписа:

МОМИЧЕТА! МОМИЧЕТА! МОМИЧЕТА!

Червеният му блясък поосветяваше малката стая. Вратата срещу мене беше открената.

Тежките стъпки в коридора отвън отминаха моята площадка и

продължиха нагоре. Струйка пот се стече по лицето ми. Устните ми пресъхнаха. Сърцето ми туптеше силно.

Стенанието идваше от вътрешната стая. Стегнах се и опипом стигнах до вратата, откъдето надникнах в помещението. Различих единствено очертанията на някакво легло. Ръката ми пролази по стената и откри ключа за лампата. Поколебах се, но го завъртях.

Острата светлина откъм тавана ме накара да примигна.

Сцената, която се разкри пред очите ми, спря дъха ми. На леглото лежеше чисто гола жена. Китките ѝ бяха привързани към таблата на кревата, глезените ѝ – също. В устата ѝ бе завряно парче плат. На дясното ѝ бедро имаше синеещ пресен белег от изгаряне – такова изгаряне можеше да се предизвика единствено от допир до плътта с горящия край на запалена пура.

Знаех, че пред мен е Фрида Хос. Беше дребна, с прекрасно тяло, на около двадесет и пет. Преди година-две може и да е била хубава, но сега чертите ѝ се бяха опънали, а устата и очите ѝ бяха еднакво скосени.

Възприех всичко това само с един поглед, после се пресегнах, извадих парцала от устата ѝ, отвързах ѝ китките. Тогава се заех с глезените.

– Нещо за пиене... в кухнята – с мъка процеди тя. Открих ключа за лампата в хола, открих и кухнята, отворих хладилника. В него имаше големи запаси от джин и тоник. Попаднах на една мръсна чаша, изплакнах я над умивалника, налях в нея солидна доза джин и само капка тоник. Бързо се върнах и като видях как се тресат ръцете ѝ, повдигнах главата ѝ и ѝ налях течността направо в устата.

Тя жадно отпи със затворени очи и впити в китката ми пръсти.

– Още!

– Това ти стига засега – внимателно казах аз. – Ти...

– Още! Чуваш ли ме, гадино! Още! – В гласа ѝ се чувстваше такова отчаяние, че аз се върнах и приготвих същата смес отново. Заварих я този път приседнала в леглото, със събран в скута чаршаф. Грабна чашата от ръцете ми, изпи я и я захвърли през стаята. Тя се разби в стената.

– Цигара!

Извадих пакета си, запалих цигара и я пяхнах между разтрепераните ѝ устни.

Остана неподвижна, с провиснали напред едри гърди, като смучеше жадно цигарата и пускаше дима през възтесните си ноздри. Отдръпнах се, без да снемam очи от нея.

След няколко минути въздействието на джина пролича. Тя обърна глава към мен и се втренчи:

– Кой си ти?

– Просто минавах от тук. Чух нещо като стенание отвътре, така че погледнах – съчиних това, защото бях сигурен, че тя още не е във форма да изслуша истинската цел на посещението ми. Кимна.

– Винаги ми е вървяло. Бях започнала да си мисля, че ще си стоя така до следващия месец. Седни някъде. Трябва да направя пиш.

Тя се заклати към банята и се затвори там. На пода край леглото легеше угарка от пура. Вдигнах я и я огледах. Дали ми говореше нещо или свързвах мириса ѝ с нещо? Нова проява на обонянието ми, помислих си и оставих угарката на нощното шкафче.

Тя се появи от банята, отвори гардероба, сложи си някаква наметка, после се отправи към кухнята. Чух клокоченето на бутилката, а после видях и нея с още една чаша в ръка.

– Е, благодаря, спасителю. Недей да дрънкаш много за това. Вече ми е добре. Сега си тръгвай, а?

– Твоят случай трябва да се съобщи на лейтенант Голдстейн – внимателно забелязах аз.

Тя отпи от чашата си, после ме изгледа с широко отворени черни очи.

– Да не би и ти да си един от ония мръсници?

– Те повече от един ли са били?

Тя седна на леглото, остана неподвижна известно време, после отпи половината от съдържанието на чашата си, потръпна и се огледа, докато пускаше фасата на пода. Взех го, загасих го в един от пепелниците, запалих нова цигара и ѝ я подадох.

– Кой си ти? – попита тя с твърд глас.

– Горди ме изнудваше.

Тя затвори очи и залюля чашата си.

– О, не... стига толкова – измърмори. – И какво се каниш да направиш? Да ме гориш? – Остави чашата да се изплъзне от ръката ѝ. Тя се търкулна по евтиния вълнен килим, където джинът и водата образуваха локвичка. После зарови глава в дланите си и застана.

Отдалечих се от нея и се отпуснах в един стол. Само я гледах, без да казвам нищо.

– По дяволите! Започнала съм да живея като прасе. – Тя сякаш говореше на себе си. После стана, вдигна чашата си и се затътри в кухнята. Върна се с толкова много пиене, че и бик би повалило, ако го погълнеше.

– Ти още ли си тук? Казах ти да се разкараш.

– Нужна ми е помощта ти.

Вторачи се в мен. После отпи от чашата си.

– Помощ?

– Точно така. Жена ми е откраднала шишенце парфюм от „Добре дошли“. – Говорех бавно и отчетливо. – Била е заснета от камерите. Горди ми искаше двадесет хиляди долара за парчето филм. Сега той е мъртъв, но филмът е в нечии ръце. Надявах се ти да ми помогнеш да го открия.

Тя постави чашата на нощното шкафче с несигурна ръка.

– Джеси беше гадина, но беше намерил някак подход към мене. – Въздействието на джина се чувстваше съвсем ясно. – Вече не помня колко пъти съм му казвала да престане с тия глупави изнудвания, но слуша ли те някой? Все му повтарях, че ще загази. Просто не ми обръщаше внимание. – Тя отново ме погледна. – Господи! Напих ли се? Махай се оттук, по дяволите! Остави ме на мира. – Пресегна се за чашата си, събори я и върху килима се появи нова локвичка.

Аз продължавах да седя неподвижен и да я гледам.

Тя изрече някои от обичайните мръсни псувни, после отново заби глава в дланите си.

Не се помръдвах.

След няколко минути вдигна глава и ме изгледа мрачно:

– Погледни това! – Дръпна наметката си и откри раната от изгаряне. – Оня мръсник пристигна тук и ме изгори. И той искаше филма. Така че давай – изгори ме и ти и виж до какво ще се добереш!

– Кой беше той? – Зададох въпроса като че ли говорех с човек токущо свестил се след тежка операция.

– Откъде да знам? Ченге. Подушвам ченгетата от цял километър. Едър копелдак със сини, втренчени очи. Ако аз бях майка му, щях да го удавя веднага след раждането.

Погледнах угарката от пура и всичко ми стана ясно. Хърман Уебър! Ченге на редовна служба едва ли би я изгорило. – А ти даде ли му филма?

Тя изведнъж се отпусна на леглото и закри с длани очите си:

– Искам да пийна.

Взех чашата ѝ и отидох в кухнята. Сипах ѝ и се върнах.

Сложих чашата на нощното шкафче, повдигнах я и подпрях главата ѝ на възглавницата.

– Вече ще започваш ли да ме гориш? – запита тя, но за първи път се усмихна.

– Склонна ли си да ми помогнеш? – погледнах я право в очите. – Или си ми дала филма?

– Обясних му къде може да го намери. – Тя пиянски се изкикоти. – Казах му, че съм го пратила по пощата на сестра си в Ню Йорк.

– А така ли е?

– Не.

– Но той е ченге, малката. Ще се обади на сестра ти, ще разбере, че не е у нея и пак ще дойде при теб.

– Тя обаче ще го потвърди, а когато отиде при нея, ще му се изсмее в лицето. Със сестра ми работим заедно.

– Но той ще се върне.

– Дотогава аз ще бъда далеч оттук.

– Този филм ми трябва. С хиляда и петстотин ще мога ли да го откупя?

Тя ме изгледа внимателно. Навярно допуснах грешка, защото от очите ѝ явно пролича каква алчна уличница всъщност беше.

– Я опитай още веднъж – подкани ме. – Колко рече?

– Хиляда и петстотин. С тях ще можеш да се измъкнеш оттук. Знаеш ли къде е филмът?

Изведнъж ме сграбчи за китката:

– Искаш да кажеш, че ще ми дадеш хиляда и петстотин за филма?

– Точно така.

Изду бузи. Джинът вече явно я бе хванал и аз за миг се запитах, дали пък няма да вземе да припадне.

– Знам къде е. Дай ми парите и ще го получиш.

Посегна към чашата си, но аз ѝ я отнех от ръката.

– Хайде да не се наливаш повече! Вече си пияна до козирката.

Тя кимна:

– Добре... дай една цигара.

Запалих ѝ нова цигара и я гледах как се опитва да се овладее.

– Къде е филмът? – настоях аз.

– Нямах търпение, а? – усмихна се тя. – Знам. Но трябва първо да ми дадеш парите, приятел. Това винаги ми го повтаряше и Джеси – първо парите.

– Парите са в банката. Не мога да ти ги дам до утре. А и няма да ги получиш, докато не ми дадеш филма. Искам го веднага!

– Тогава утре ще отидем до банката, ще приберем парите, а аз ще ти дам филма. Как ти се струва това, приятел?

– Добре, щом искаш да действаш по този начин. Но до утре може и

да си мъртва. Онова бивше ченге не е единственият човек, който търси филма. Търси го и един убиец. Чудесно, щом те привлича мисълта да бъдеш застреляна, както застреляха Горди, ще изчакаме до утре. – Вдигнах се от стола. – Може ли да позвъня оттук? Искам да си поръчам такси.

Тя също се бе изправила с разширени от ужас зеници.

– Хей! Почакай малко! Какви са тия, дете ги дрънкаш за някакъв убиец?

– У приятеля ти Горди имаше филм, чрез който множество богати жени биха могли да попаднат в затвора – обясних бавно аз. – Някакъв човек – навярно един от съпрузите – се е опитал да получи филма и е застрелял Горди. Следващия път може да бъдеш ти. Засега си имала късмет, че бившето ченге само те е изгорило. Следващият ти посетител може и да те убие.

Отидох до телефона и се обадох за такси.

Обещаха ми да изпратят кола до десет минути.

Дочух шумолене зад гърба си и като се обърнах, видях, че Фрида си облича рокля. Бързаше, като че ли щеше да изпусне влак.

– Недей така да се притесняваш, малката. Забрави да си сложиш гащичките.

– Идвам с теб! Нямам намерение да оставам тук сама!

– Няма да дойдеш с мен. Заклучи си вратата, след като изляза. Може би убиецът няма да я разбие. Хайде, довиждане. – С тези думи тръгнах към хола.

Тя се втурна след мен.

– Ще ти го дам. Честна дума! Може ли да дойда с теб?

Беше започнала да се държи като уплашено дете, което някак се е добрало до бутилка с джин.

– Добре... ела тогава. Забравила си да си сложиш обувките.

– Нали няма да избягаш?

– Сложи си обувките и гащичките. Ще те изчакам.

Изгледа ме със замъглен поглед:

– А за какво са ми гащички?

* * *

Таксито ни остави пред хотел „Империал“. Прехвърлихме се в моята кола.

Тя се опря в мен, докато палех мотора.

– Вярвам ти – прошепна ми. – Ще ти дам филма, но и ти ще ми

дадеш парите, нали?

– Обещавам ти.

Изхили се. Беше още доста пияна.

– Това ми е първият случай в живота, когато вярвам на някой мъж.

– Някои неща все някога трябва да започнат, малката.

Погледнах часовника на таблото. Беше 23.15. Макар да беше късно, не смятах да рискувам, като мина покрай къщата на Горди. Голдстийн спокойно можеше да е оставил някое ченге наоколо.

Вратите на гаража ми бяха отворени. Вкарах мъркюрито си направо вътре, излязох, затворих вратите и запалих лампите тъкмо когато Фрида беше започнала да се измъква.

– Къде се намираме? – попита тя и заби пръсти в лакътя ми.

– У нас. Хайде ела. Ще ти наляя нещо за пиене.

– Това се казва сериозен разговор.

Отключих вътрешната врата и заедно пристъпихме в хола.

– Хей! – Тя с учудване се оглеждаше. – Тук е много хубаво.

– Сядай.

Отведох я до един стол и я настаних там. Отпусна се в него, като не преставаше да се оглежда.

Дръпнах пердетата и й налях джин добре разреден с тоник.

– Да си поговорим, малката – започнах аз, след като седнах до нея.

– Отпусни се и ми разкажи за Горди.

– Какво да ти казвам за него? Той е мъртъв.

– Така е. Как се запознахте?

– Стана миналото лято. Това защо те интересува? – Отпи от чашата си, после я остави на масичката до себе си. – Тъкмо го бяха назначили за управител на магазина. Жена му го беше напуснала. Бяха му останали малко пари. А всеки мъж има нужда от жена от време на време. Сработихме се. Нещо у него ми допаднаше. Непрекъснато говореше какво би искал да направи, ако успее да се добере до голяма пара. – Тя се намръщи. – Повечето мъже говорят така. Тогава една вечер, както си бяхме в леглото, ми разказа за тая работа с камерите. Обясни ми, че с филмите би могъл да пипне към един милион долара. И двамата бяхме доста пияни, но той изглеждаше много сигурен.

– Милион долара?

– Така разправяше. Казах му, че трябва да е откачил, но той настояваше. Тогава се уплаших. Предупредих го, че може да загази. Но той си го знаеше. Твърдеше, че е заснел множество дребни рибки на филма, но сред тях има и една от най-едрите. Според него откупът би могъл да

достигне милион. Добави, че ако се съглася да му помогна, ще можем да заминем нанякъде и да заживеем заедно. – Тя ме изгледа. – Много съм се раздрънкала, нали?

– Напротив, научавам доста интересни неща. – Мисълта ми работеше бързо. Единственият човек в Ийстлейк, който би могъл да даде откуп от един милион, беше Крийдън. Милион! Множество дребни рибки, но сред тях има и една от най-едрите! Да приемем тогава, че Горди е хванал десетина дребни рибки, в това число мене и Бренър. От нас спокойно би взел към двеста хиляди. А от Крийдън би могъл да поиска осемстотин хиляди. И ако това не е добър мотив да се убие Горди, какво друго би било? – Ти с какво му помогна?

– Искаше да държи материалите на различни места. У него беше филмът, а при мен се пазеха фотоувеличенията.

– Те още ли са у теб?

– Де да беше така! Откъде можех да знам, че някой ще нахълта в жилището? Добре де, пия. И не се замислям за много неща. Но тогава не възприех всичките онези приказки за милиона на сериозно. Джеси ми даде някакъв пакет и ми поръча да го скрия. Заврях го в едно чекмедже и изобщо забравих за него. В нощта, когато той умря, случайно се сетих за пакета, потърсих го, но беше изчезнал. Принудих се да му се обадя по телефона, но никой не вдигна слушалката. Отидох до тях и го открих мъртъв. – Тя отново се намръщи и посегна към чашата си.

Това звучеше смислено. Спомних си как звъня телефонът вечерта, когато се бях навел над трупа на Горди.

– Той каза ли ти коя е голямата риба?

Тя отпи от чашата, остави я и тръсна глава:

– Не.

Изправих се:

– Ще отида да се преоблека. Ти си стой тук. Малко по-късно ще намина към къщата на Горди. – Замълчах, а после попитах с възможно най-спокойния тон:

– Къде точно се намира филмът?

Тя ме изгледа, като се опитваше да докара на фокус видяното:

– И ще ми дадеш парите, нали?

– Вече съм ти обещал.

– Ще се закълнеш ли в гроба на майка си, че ще ми дадеш парите?

– Мъжкото обещание струва повече.

Позамисли се, после кимна:

– Е... аз винаги съм си била такава. В най-долното чекмедже на

бюрото му е.

Вторачих се в нея:

– Не говори глупости, моля ти се! Полицията вече е преровила всичко там!

Тя поклати глава:

– Джеси беше хитър. Има двойно дъно. Беше се обърнал към майстор дърводелец за това. До тайника се достига чрез специален ключ под бюрото. Там ще го намериш.

Оставих я, взех един душ и се преоблякох в тъмно работно облекло.

Заслужаваше си да опитам.

Тъкмо бе минало полунощ.

Взех със себе си малко, но силно фенерче и здрава отвертка. Върнах се в хола. Тя вече спеше. Беше си изтървала чашата и на килима до нея имаше локвичка от джин и тоник.

Излязох и се запътих към къщата на Горди.

ГЛАВА СЕДМА

Приближих се до къщата на Горди крадешком, като се спирах на всеки двадесет метра, за да се послушам и да се огледам. Този път никой не разхождаше кучето си. От две от къщите, които подминах, още се чуваха телевизионни програми. Бях напрегнат и се чудех дали няма да се натъкна на ченге. Когато къщата вече се виждаше пред мен, минах встрани и застанах зад едно дърво. Наблюдавах и изчаквах. Нямах никакви признаци на живот. Но аз не бързах. Разполагах с достатъчно време. След петнадесетина минути, когато бях започнал да се убеждавам, че наоколо няма ченге, излязох от прикритието си и внимателно се приближих към къщата. Вътре не светеше нито една лампа. Дали в тъмнината на хола не се спотайваше някое ченге? С все така тихи стъпки излязох на моравата и заобиколих къщата. Там се спрях и се огледах – нямаше нищо необичайно, така че се престраших и тръгнах към задната врата. Беше заключена, разбира се. Полицията не би я оставила да зее и тъкмо заради това бях взел отвертката.

Огледах бързо бравата на светлината на фенерчето си и се убедих, че е слаба. Подпрях я леко с отвертката и натиснах. С още малко усилие резето излезе и вратата се отвори. Не се бе чуло почти нищо. Не тръгнах веднага през мрака, а останах заслушан на място. Единственият шум беше тупкането на сърцето ми. Включих фенерчето, установих, че стоя пред малка кухня, влязох и притворих вратата. С лекота отворих кухненската врата, спрях отново, за да се послушам, после насочих лъча на фенерчето си по малък коридор, в другия край на който се намиреше вратата на главния вход. Припомних си, че сега холът би трябвало да ми се пада отляво.

Тихо се спуснах по коридора и достигнах вратата на хола, която беше затворена. Поколебах се. Ако там попаднеш на някое ченге, щях да го загазя сериозно. Но както се колебаех и се потях, реших, че ще закъсам още повече, ако не се добера до филма.

Натиснах дръжката и отворих вратата. През големия прозорец струеше бледа лунна светлина. Огледах се. Никой не скочи върху ми. Не бях спрял и от сърдит полицейски глас. Вмъкнах се в стаята, затворих вратата и опипом отидох до прозореца. Дръпнах провисналото перде. Не посямах, разбира се, да запаля лампите.

Открих бюрото. Беше в единия ъгъл. Отидох до него, коленичих и

разгледах долната му част на светлината на фенерчето си. Не ми бяха необходими повече от няколко секунди, за да открия малкото дървено копче. Ако обаче Фрида не ми беше обяснила къде е, щях да го пропусна.

Издърпах долното чекмедже, което беше пълно със стари счетоводни книги и отрязъци от употребени чекове. Изсипах ги на пода, после се пресегнах под бюрото и натиснах копчето. Дъното на чекмеджето се помести с десетина сантиметра и в кухнята отдолу се появи кутия с 16-милиметров филм. Коленичих и се загледах в нея, като просто не вярвах на очите си. После я измъкнах и я поставих на бюрото. Отново натиснах копчето и затворих двойното дъно, след това внимателно прибрах пръснатите по земята ненужни хартии. С кутията в ръка бързо отидох до вратата и излязох в коридора.

Той може да е бил в къщата през цялото време или да се е крил в градината и да ме е проследил вътре. Не успях да разбера как точно е било.

Когато достигнах задния вход, стискайки кутията, дочух някакво леко прошумоляване зад гърба си. Обърнах се, но с прекалено голямо закъснение, в главата ми избухна светкавица и се строполих на ръце и колене. Долових някаква приглушена светлина и шума от отдалечавачи се тичешком стъпки.

Останах неподвижен, главата ми се пръскаше; после с усилие се привдигнах, опирайки се на стената, със затворени очи и нестихваща болка в черепа. След няколко минути страданията ми понамаляха и аз опипах тила си. Имах малка цицина. Ударът не е бил жесток, но все пак достатъчно силен.

Потърсих пипнешком фенерчето си по пода, намерих го и го включих. Убедих се, че кутията с филма я няма. После, с чувство на дълбоко отчаяние, излязох в топлата нощ.

Добрах се до края на Ийст авеню почти за двадесет минути. Постоянно губех равновесие като някой пияница. На два пъти се наложи да сядам на тревната ивица покрай тротоара, после чистият нощен въздух някак проясни съзнанието ми и вече тръгнах по права линия, но точно тогава налетях на Марк Крийдън и кучето му.

– А, кого виждам! – гръмогласно възкликна той. – Отново ли си излязъл да обмисляш някакъв проблем?

– Така си е – отвърнах с дрезгав глас. – Винаги изниква по нещо.

Той се засмя.

– Прав си. А пък аз се мъча с това псе. Виж само колко е часът! На

моята възраст – да разхождам куче след полунощ!

Опитвах се да видя изражението на лицето му, но беше прекалено тъмно. Това ли беше убиецът на Горди? Той ли ме беше ударил току-що и ми бе отнел филма?

– Чух, че се каниш да напуснеш Ийстлейк, Мансън. Съжалявам и че са разбили дома ти.

– Благодаря. – Главата ми бе започнала болезнено да пулсира. Изобщо нямах настроение за любезни приказки. – Е, аз да вървя.

Закрачих, но и той тръгна редом с мене.

– Май и на мене ми е време да се връщам.

Изминахме няколко метра в мълчание, преди той да се обади:

– Мислиш ли, че някой би могъл отново да започне да ни изнудва,

Мансън?

– Нямам представа.

– Нали все пак идиотският филм трябва да е у някого.

Ако не е у теб, помислих си.

– Да.

Последва дълга пауза, докато крачехме един до друг.

– Ти не можеш ли с многобройните си познанства, да откриеш у ко-го е?

– А ти?

– Мисля, че аз трябва да внимавам много, докато твоите възможности са повече. Аз го познавах.

– Хайде бе! Какво искаш да кажеш?

– Че правя това-онова.

– Случаят засяга и двама ни, Мансън. Нужно ни е повече от това-онова. Ако филмът попадне при Голдстейн, и двамата сериозно ще го загазим. Вече му надрънках куп лъжи. Утре ще е твоят ред.

Бяхме стигнали моята къща.

– Разбрах, че родителите на Митчъл са купили къщата ти – подхвърли Крийдън, докато отварях градинската порта.

– Така е.

– Трябва да поддържае връзка все пак. Къде смяташ да живееш?

– В момента си търся квартира. Като се настаня, ще ти звънна. – Главата беше започнала да ме боли ужасно. Единственото ми желание беше да се отърва от него.

– Непременно. И продължавай да търсиш филма, като се пазиш от Голдстейн.

– Разбира се.

Тръгнах по алеята, като го оставих до портата заедно с шпаньола му.

Докато отключвах входната врата, си спомних, че бях оставил Фрида Хос в хола си. Влязох, без да вдигам шум, заключих отново и надникнах в хола. Тя все още беше там и спеше. Отидох до кухнята, отворих една форма с ледени кубчета, завих ги в кърпа и ги притиснах до главата си. След известно време жестоката болка понамаля. Погледнах ръчния си часовник. Беше 1.10. Сега вече можех да си помисля. Странен час за човек с богатството на Крийдън да разхожда кучето си. Дали онзи е бил Крийдън? Надявах се да е така, защото бях сигурен, че Крийдън ще унищожи филма. Но дали е бил той?

Нещо прошумоля откъм хола.

– Кой е там? – Гласът на Фрида прозвуча остро.

– Аз съм.

Избърсах се, пузнах кубчетата лед в умивалника и отидох в хола.

Тя седеше сковано в един стол, очите ѝ изразяваха пълен ужас, но когато ме видя, се отпусна.

– По дяволите! Изкара ми акъла! – изстена.

– Нямах кой знае колко много акъл – пошегувах се аз.

После отидох до шкафа и си налях малко уиски.

– Искаш ли да сипя и на тебе?

– Не.

Това ме стресна. Погледнах я. Беше изтрезняла, а намръщеното ѝ изражение не вещаеше нищо добро.

– Взел си го, нали? Точно както ти казах. – Приведе се напред, без да отклонява погледа си. – Сега значи можеш да ми дадеш парите, а?

Изпих половината от уискито си и оставих чашата. Още се чувствах доста зле, но все пак ми стана съвсем ясно, че съм се изправил пред нови затруднения.

Приблжих се и седнах по-близо до нея.

– Бях там и взех филма.

– Значи и аз ще получа парите, а?

– Достатъчно трезва ли си, за да се изправиш?

Тя съсредоточено ме погледна. Пиянският ѝ поглед наистина бе изчезнал.

– Какви ги дрънкаш, по дяволите?

Изправи се и дойде при мен.

– Дай ми ръката си.

– Какво си намислил бе, приятелю?

– Дай ми ръката си.

Тя протегна ръка и аз прокарах дланта ѝ по тила си.

– Опипай мястото, но, моля ти се, внимавай. Пръстите ѝ напипаха растящата цицина, после наведе главата ми напред, за да може да види. Причиняваше ми болка, но я оставих да погледне. Тя изпусна дъх със съскане и се отдалечи от мен.

– Какво е това?

– Взех филма, но там имаше и друг човек и той здравата ме халоса. Сега филмът е у него.

Тя изпадна в ярост, каквато никога не бях виждал. Надвеси се над мен и се разпусва.

– Да ти умра на честната дума! – изкрещя накрая. – Знаех си! Ти си лъжец! Да ми дадеш парите! Чуваши ли? Хиляда и петстотин! Ще си ги получа!

Письците ѝ трябва да са се чували половин улица надолу. Не съм мислил, че която и да било жена е в състояние да вдигне толкова шум. Хрумна ми, че някой от тихите ми съседи може да реши да повика полицията.

Пресегнах се и със сила забих палеца си в корема ѝ. Письците престанаха също като при изключването на радио. Тя залитна назад с широко отворена уста, загуби равновесие и се стовари на пода с оглушителен трясък.

– Да не би да искаш да докараш полицията тук, тъпа кучко? – изръмжах аз.

Тя се държеше за корема и ме гледаше.

– А ако я докараш тук, ще го загазиш сериозно. Стани оттам, седни някъде и млъкни!

Остана си там, като се опитваше да си поеме дъх. Когато не направих каквото и да е усилие да ѝ помогна, тя някак се изправи, като се придържаше отзад.

– Гадина мръсна! Счупи ми гърба! – Гласът ѝ обаче беше тих.

Дотътри се до един стол и се стовари в него със стон. Запалих цигара и зачаках. Отне ѝ няколко минути, за да дойде напълно на себе си.

– Ти не би ме лъгал, нали? – запита ме накрая. – Някой наистина ти е взел филма?

– Да не си мислиш, че сам бих се цапардосал по главата!

Тя се замисли върху това, после кимна.

– Е, който и да те е ударил, се е добрал само до дребните рибки. Не е получил едрата риба.

– Какво искаш да кажеш?

– Имаше два филма. Оня, който са ти задигнали, не струва кой знае колко. Цената на другия обаче може и да е един милион долара. – За-мисли се. – Защо ти и аз да не работим по въпроса заедно, приятел? Ти ще вземеш една четвърт, а аз останалото. Какво ще кажеш?

В този миг на входната врата се звънна.

* * *

Сграбчих Фрида за ръката, изправих я на крака и я засилих към спалнята си.

– Не мърдай и не вдигай шум! – заръчах й аз и тръгнах към входна-та врата тъкмо когато се звънна повторно. В Ийстлейк полицейското об-служване е добро. Някой явно се бе обадил и ченгетата пристигнаха след броени минути. На прага ми беше застанал едър и непохватен по-лицай, а отвън, до портата, го чакаше по-млад и по-дебел негов колега.

– Какво става тук? – Едрото ченге ме изгледа подозрително с ръка върху кобура на пояса си. Спомних си кой е.

– Здравейте, Флин. Какво искате да кажете?

Той ме изгледа ледено:

– Обадиха ми се по телефона, господин Ман-сън. Някаква жена пищяла.

– Заповядайте – поканих го аз. – Съжалявам. Идиотското ми радио е нещо развалено. Слушах някакво нощно предаване на ужасите.

Той влезе и се насочи към хола.

– Бях в спалнята си и го бях усилил, но изведнъж му стана нещо. Звукът само дете не ме проглуши. – Насилих се да се усмихна. – Съжа-лявам, че съм обезпокоил хората.

Той ме изгледа подозрително.

– Съобщиха ни, че някаква жена е крещяла.

– Тук няма никаква жена.

– Радиото ви е било, а?

– Точно така е. Ще го занеса утре на поправка.

Погледна към приемника ми и почувствах колко силно му се иска да го изпробва, но все пак знаеше, че съм главният редактор на „Наро-ден глас“.

– Добре – кимна той. – Разтревожили сте квартала, господин Мансън.

– И аз самият се разтревожих.

– Предаване на ужасите, а?

Той, разбира се, би могъл да направи справка, но просто не виждах друг изход.

– Точно така беше.

– Доста късно е за радио, господин Мансън.

– Е, това не е забранено със закон, нали? – Погледнах го право в очите и той явно реши, че от двамата ни аз съм тежката категория, а той леката.

– Късно е все пак.

Огледа още веднъж стаята, забеляза локвичката от джин и тоник, видя недопитата ми чаша, както и празната чаша на Фрида. Това ченге не бе никак глупаво.

– Напоследък не спя добре – опитах се да обясня.

Той отново кимна и тръгна към входната врата.

– Благодаря ви, сержант, че дойдохте така бързо – обадох се аз.

Изглежда ме студено, по полицейски.

– Това ми е работата.

Наблюдавах го как си тръгва по алеята, как отива при другото ченге, как двамата си говорят. Влязоха в колата си.

Фрида се показа от спалнята ми.

– Добре го изигра това, приятел – похвали ме тя. – Вече започвам да те уважавам.

– Като че ли можеш да уважаваш някого. Съмнявам се, че ти изобщо знаеш какво е това „уважение“. Върни се в спалнята.

Тя повдигна вежди:

– На тази вълна ли си вече, приятел? Естествено, моето място е в спалнята!

Отиде в банята. Загасих лампите в хола, после повдигнах пердето и забелязах, че полицейската кола още е долу. След няколко минути потегли.

Главата ми все така пулсираше, но не ме болеше толкова, че да не мога да мисля. Два филма! Откраднатият филм би изобличил глупавите крадли – като Линда, – но другият навярно би показал човек от класата на Мейбъл Крийдън и там се криеше голямата пара. Там се криеше и мотивът за убийството – защо иначе биха убили Горди? Като си мислех за това – както си стоях на тъмно до прозореца, – осъзнах, че вторият филм, за който чрез изнудване биха могли да се вземат един милион долара, би могъл да е по-важен за мен от откраднатия. Чрез него убиецът би бил разобличен.

Запътих се към спалнята.

Изпитах странно чувство, като видях тази жена, изтегната в леглото, което известно време споделяхме с Линда. Беше се завила, а от нощната лампа в стаята имаше причудливи сенки.

– Нека забравим днешните събития, приятел – предложи тя. – Ела при мен. Да действаме.

Часовникът на нощното шкафче показваше 1.35. Главата продължаваше да ме боли и бях уморен, но не чак толкова.

Седнах в ъгъла на леглото и я погледнах:

– О, Боже! Ти просто си го търсиш! – Тя отметна завивката, за да ми покаже голото си тяло. – Защо не се съблечеш и не се отпуснеш.

Върнах завивката отгоре ѝ.

– За какъв втори филм ми говореше?

– О, по дяволите! Спи ми се. Махни се, ако не искаш да си правим компания!

– А милионът, за който спомена?

Очите ѝ светнаха.

– Това интересува ли те? Една четвърт за теб, останалите за мен, нали?

– Защо не?

– Няма да стане. Ти не си от тези. Не би се занимавал с изнудване, нали?

– А ти?

– Заради такава печалба ли? – Тя се вторачи в тавана. – За милион долара? Помисли си само какво може да се направи с тях!

Да можех да я излъжа някак да ми каже къде е филмът.

– Да... Това е сериозна сума. Какво трябва да направим?

– Филмът е у мен. Джеси се боеше да го държи при себе си. Даде ми го да го пазя. Уверяваше ме, че сам ще се оправи с дребните рибки от другия филм, но за едрата риба са необходими усилията на двама ни.

– Значи е у теб. И къде го държиш?

– Скрила съм го така, че да мога да прибера милиона.

Вдигна ръце над главата си и ми се усмихна:

– Отговорът на този въпрос ще ти донесе шестдесет и четири хиляди долара, приятел.

– Освен ако и тебе не те застрелят като Горди. Тогава никой няма да получи нищо.

– Който и да е застрелял Горди, той не е взел филма. Който и да застреля мене, също няма да го получи. Прибран е на сигурно място.

– Коя е голямата риба от филма?

– Джеси не поиска да ми каже, но я има заснета. Това поне ми съобщи. Нужно ми е единствено да го изгледам, за да я видя. – Помисли малко, после кимна: – Да, така е... Е... в тоя квартал има толкова много богати кучки.

– Но аз непременно ще я позная. Част от работата ми все пак е да познавам всички, които имат пари в този град. Няма ли да е по-умно ти и аз да работим заедно? Къде е филмът?

– Ще си помисля по въпроса. Но в думите ти има логика, приятел. Искаш ли да дойдеш при мен в леглото?

Изправих се. Часът беше 1.40. Главата все така ме болеше.

– Тази вечер не.

Това, изглежда, я облекчи.

– Тогава изчезвай. Искам да поспя. Оставих я и си легнах в спалнята за гости.

Опитах се да заспя, но мислите продължаваха да измъчват съзнанието ми. Накрая станах, отидох в банята и взех едно хапче... Беше грешка.

* * *

Звънът на телефона ме изтръгна от прегръдките на съня. Погледнах часовника на нощното шкафче. Часът за мой ужас беше 9.35. Главата ми още бе размътена, но поне не ме болеше. Вдигнах слушалката.

– Стийв? – Беше Джийн. – Да не си болен?

Опитах се да събера мислите в главата си.

– Нищо ми няма. Нещо съм се успал.

– Господин Чандлър те търсеше.

– Кажу ми, че ще дойда веднага.

– Имаш среща с Лари Хърш в десет часа. Хърш е художникът на списанието, така че не беше важно.

– Отложи я. – Надигнах се от леглото. – Как е днешната поща?

– Много е.

– Добре, Джийн. Ще се видим след малко. – Затворих телефона. После се сетих, че Фрида още ми беше на главата. Не би могла да остане тук. Днес беше денят на Сиси за почистване. Отидох в голямата спалня с мисълта, че ще я заваря все още да спи, но в леглото нямаше никого. Огледах се, после отидох в кухнята. На умивалника бе оставена използвана чаша за кафе.

– Фрида?

Не последва отговор. Обиколих къщата, но нея я нямаше. Потопих

лицето си в студена вода, обръснах се и после отидох пак в спалнята за гости. Оправих леглото. Голямата спалня можех да оставя на Сиси. Не би било добре да открива, че и в двете спални е имало по някой. Докато се обличах, се чудех къде ли е отишла Фрида. Едва ли е тръгнала към пиацата за таксита, която се намираще на около километър от къщата ми.

Разбрах какво е станало, когато слязох в гаража. Фрида беше взела минито на Линда. Върнах се горе, открих номера и звъннах. След известна пауза тя се обади.

– Аз съм – казах. – Да не споменаваме имена. Какво става?

– Опаковам си багажа и се изнасям. – Говореше задъхано.

– Взела си колата ми.

– Така е. Паркирах я на Двадесет и втора улица. Оставила съм ключовете под подовата постелка. Виж какво, приятел. Трябва ми помощ, за да се измъкна отгук. Да се срещнем довечера на отбивката от Дванадесета улица и ти да ми донесеш там хиляда и петстотин долара. Ще поговорим делово. – После затвори телефона.

Оставих слушалката и се запътих към входната врата тъкмо когато една полицейска кола спираше отпред. Замръзнах на място, като видях, че от нея излиза лейтенант Голдстийн. После, когато той се зададе по алеята, затворих вратата след себе си и я заключих.

– Имате ли една свободна минута, господин Мансън?

– Точно сега не, господин лейтенант. Успал съм се и бързам да се видя с господин Чандлър, който ме е търсил.

Той ме изгледа с леден поглед:

– Бихме могли да поговорим по пътя.

– Добре.

Отворих вратите на гаража, изкарах мъркюрито и той седна до мен. Докато се спусках по алеята, забелязах в огледалото за обратно виждане, че полицейската кола ни следва.

– Какво ви интересува, лейтенант? – попитах го, докато се движех сред сложната транспортна обстановка.

– Убийството на Горди. Някои факти ме навеждат на мисълта, че известен брой обитатели на Ийстлейк са крали от магазина. Там в последно време са били поставени камери. Главната камера, изглежда, е заснела събитията на 16-милиметрова лента. А хобито на Горди явно е било фотографията. В магазина не открихме филма, няма филм и в къщата му. Всичко това свидетелства за изнудване.

– Разбирам. – Заставих се да придам на гласа си интонация на

безразличие.

– Да. В момента разговарям с всички клиенти на магазина. Вие от клиентите ли сте?

– Не.

– А жена ви?

– Да.

След малка пауза той ме попита:

– От редовните ли?

– Мисля, че да.

Погледът ми бе прикован в пътя. Движението беше наистина натоварено. Но не ми и трябваше да го поглеждам.

– Бих искал да поговоря с нея. Може би ще ѝ дойде наум нещо полезно.

– Съмнявам се.

– Кога мога да се срещна с нея?

– В момента е в Далас.

– Е, това все пак не е на Луната. Бих се радвал, ако ми дадете адреса ѝ там.

– Струва ми се, че не е нужно да я безпокоите. Сигурен съм, че не би ви помогнала особено.

– Това е разследване на убийство, господин Мансън.

Знам си когато съм победен.

– Никак не мога да помня адреси. Имам го записан някъде. Ще ви се обадя.

– Много ще ви бъда задължен, господин Мансън.

Вече се движехме по откритата отсечка към центъра на града.

– Господин Мансън, обичам да ми се подсказват нови идеи – заяви Голдстейн. – Вие сте журналист с голям опит. Как мислите? Лично аз не мога да си представя как някоя жена би влязла в дома на Горди и би го застреляла, но мога да си представя как съпругът на някоя изнудвана крадла го прави. Как мислите вие?

– Звучи логично.

След дългото мълчание, докато навлизахме в центъра, той се обади:

– В участъка снощи е постъпило оплакване за някаква жена, която е крещяла в дома ви.

– Мисля, че изясних въпроса с дежурния полицай Флин – отвърнах.

– Радиото ми нещо не е наред.

Последва нова дълга пауза, по време на която аз наместих колата в паркинга пред офиса на Чандлър. Голдстейн отново подхвана:

– Налага ми се да давам ухо и на клюките, господин Мансън. Има ли нещо върно в слуха, че вие и жена ви се разделяте?

Обърнах се към него.

– Върно е, но не виждам това да ви влиза в работата.

– Така си е – кимна той. – Бихте ли ми дали все пак адреса й?

– Да.

Той ме изгледа с пронизателните си сиви очи.

– А може би женският писък снощи не е бил от радиото, господин Мансън?

Беше ми дошъл до гуша.

– Не се нахвърляйте така върху мен, лейтенант. Докато мой шеф е господин Чандлър, не мисля, че бихте могли да ме уплашите кой знае колко.

Повече от това не можех да кажа, но думите ми явно постигнаха целта си. Оставих го да разтърква кривия си нос и да се взира в пространството.

* * *

Още като влязох в кабинета на Чандлър, усетих, че е в лошо настроение. Между гъстите му вежди имаше дълбока бръчка, а това бе като предупредителен знак.

– Сядай. Какво чувам за тебе и Линда?

Нямах настроение да се оставя да бъда сплашен.

– Линда и аз решихме да се разведем – обясних, докато сяхах. – Такива неща се случват всеки божи ден.

Той мрачно ме изгледа.

– Бях те предупредил. Не е възможно да ръководиш това списание, след като си замесен в скандал.

Главата отново ме заболя и изведнъж ми стана все едно. Имаш сто и тридесет хиляди долара в банката. Спокойно можех да се върна в Лос Анджелис и да започна отново журналистическата си работа там.

– Да, предупредихте ме, господин Чандлър. Ще си подам оставката. Така добре ли е?

Той се приведе в стола си.

– Сериозно ли говориш, Стив?

– Напълно сериозно – уверих го аз. – Щом не мога да се разведа, без да поставям вас в неудобно положение, ще се махна оттук.

Погледът му се разведри.

– В никакъв случай. – Извади пура от кутията върху бюрото си,

срязва крайчето ѝ, запали я и продължи: – Ако напуснеш, Стийв, списанието ще пропадне. Работата ти тук е отлична. Друга жена ли се е появила?

Време беше да му кажа направо.

– Да. Има друга жена. Линда се е обвързала с една грозна лесбийка на средна възраст. Аз пък си нямам никого.

Той изду бузи, огледа пурата си и се намръщи:

– Учудваш ме, Стийв.

– А можете ли да си представите как се чувствам аз?

– Значи повдигаш камъка и откриваш под него червей, а?

– Лесно е да се гледа отстрани.

Той дръпна още веднъж от пурата и сви рамене.

– Хамънд се заканва да ни даде под съд.

– А ние тъкмо това искаме, нали?

Чандлър кимна.

– Но няма да го направи. Зарът вече е хвърлен.

– Това всичко ли е, господин Чандлър? Натрупала ми се е доста работа.

Той ме изгледа внимателно и кимна.

– Работата ти ми харесва, Стийв. Съжалявам за неприятностите ти, но искам да знаеш, че стоя зад гърба ти.

– Благодаря. – Изправих се. – Ами...

– Трябва да направим нещо за Уоли Митфорд. Искам да отиде на слънце, когато се пооправи.

Бях стигнал вече до средата на кабинета му, но се заковах на място.

– Уоли вече е в Маями.

– Така ли? – Чандлър изглеждаше изненадан. Поклати глава. – Този Борг! Винаги действа по-бързо, отколкото човек очаква. Добре. – Насочи пурата си към мен. – Върви, Стийв. И се опитай да забравиш неприятностите си. Аз самият вече съм ги забравил.

С това разговорът приключи.

Когато се върнах в редакцията, прегледах пощата, поговорихме с Джийн за материалите по статията на Рафърти, после се заех с всекидневните дреболии. Реших да не напускам бюрото си за обяд и Джийн уреди Джуди да ми поръча сандвичи. Самата Джийн имала някаква среща по обед, но щяла да се върне в 14.00. Запитах се дали ще обядва с приятеля си. И нещо отново ме бодна.

След като останах сам в пялата редакция, набрах телефонния код на Далас.

Обади се госпожа Лукас, майката на Линда. Веднага след като ѝ се представих, тя ме попита дали е разумно да разговарям с Линда, щом ще се развеждаме.

Отговорих, че наистина се налага и след известна пауза чух гласа на Линда.

– Лейтенант Голдстийн има някои въпроси към теб – съобщих аз. – А той е много упорит. Предлагам да заминете на малка обиколка из Мексико с Лусила. Гледай да не успее да те открие поне през следващите два месеца.

Преди да се окопити и да се разхленчи, бях затворил телефона. Бях сигурен, че Лусила, която е доста съобразителна, ще види опасността и до вечерта щяха да са вече на път. Майката на Линда беше достатъчно богата, за да финансира пътуването им.

Бях започнал втория си сандвич, когато влезе Макс Бери.

– Виж какво, Стийв, хрумна ми нещо – подхвана той, като се настани на стола до бюрото ми. – Какво ще кажеш да започна разследване около сенатора Лински? Този стар мошеник вече от години си пълни незаконно гушата. Попаднах на някои данни, които ще го изстрелят право на Луната.

– Добре, Макс. Виж какво може да се направи.

Той потри с длан лицето си, поколеба се и се престраши:

– Нали знаеш как става, Стийв... приказките. За Линда...

Замръзнах на мястото си – толкова бързо ли се бе разчуло, че е крадла?

– Какво за Линда?

– Ами ти и тя... – Той с неудобство разкърши рамене. – Това не е моя работа, разбира се.

– Няма нищо. – Почувствах облекчение. – Да, разделяме се. И като заговорихме за това, добре ще е да ти дам новия си адрес. – Написах адреса и телефона на един лист и му го подадох. – Нанасям се утре.

– Добре. – Той погледна първо адреса, после мен. – Борг ли те настани там?

– Борг? Не, Джийн ми го намери.

– Това е един от апартаментите на Борг.

Вторачих се в него:

– Значи Борг има апартаменти?

– Разбира се. Той никак не е глупав. Влага всичките си пари в тухли и цимент.

– Не знаех. Добре, Макс, виж какво можеш да изровиш за Лински?

Той обеща да поразучи и излезе.

Постоях няколко минути, загледан в книгата върху разхвърляното си бюро. Отново Борг? Пак ми се стори, че усещам нечий дъх във врата си.

Телефонът иззвъня и ме изтръгна от размишленията ми: следващия един час не ми остана и миг свободно време. Джийн се завърна. Попитах я дали обядът ѝ е бил приятен, а тя само кимна – явно нямаше да ми каже нищо повече. Когато започна да пише на машина, се сетих за Фрида Хос. Беше им поискала хиляда и петстотин долара. Може би щеше да ми даде филма. Написах чека и надникнах при Джийн, за да я предупредя, че отивам отсреща до банката. Изтеглих петнадесет стодоларови банкноти. Ърни се показа от кабинета си и весело подметна:

– Какво ще правиш с толкова много пари, Стийв? – Стиснахме си ръцете. – Защо не ги сложиш на влог? Дау-Джоунс⁴ дава много добри прогнози за влоговете. Сега му е времето.

– Дадено. Ще дойда при теб да поговорим за това. Би могъл да ми запишеш и някои предварителни данни.

– Съжалявам за Линда.

– Да. Е, довиждане засега.

Върнах се в редакцията.

Бях отрупан с работа до 18.00 часа, после нещата се поутоложиха. Спомних си, че трябва да се обадя в полицията. Поисках да ме свържат с лейтенант Голдстейн. Дежурният ми каза, че е излязъл. Съобщих му кой се обажда и че с жена ми могат да се свържат в Далас, Уестсайд 1113. Полицаят ме увери, че лейтенантът ще бъде уведомен. Докато Голдстейн се обади там, Линда и Лусила щяха вече да бъдат в Мексико. Този въпрос поне нямаше повече да ме тревожи.

Реших, че работата за днес ми стига. Пишещата машина на Джийн още ехтеше. Почистих малко бюрото си и влязох в нейната стая. Тя спря писането и ме погледна.

– Кога ще се нанасяш, Стийв?

– Може би довечера. Не съм видял договора. Кой е собственик на апартамента?

– Фирмата „Уестърн пропъртис“.

– Каква е тя?

4. Индекс Дау-Джоунс, показалец за относителната стойност на спестяванията, опрян на подобрени цени за деня от различни области на промишлеността, железопътните превози и стоките за широко потребление – по фамилните имена на американските финансови статистики от началото на века Чарлс Дау и Едуард Джоунс. (Бел пр.)

– Занимава се с недвижими имоти.
– Макс твърди, че апартаментът е собственост на Джо Борг.
– Така е. Той притежава и някои недвижими имоти. – Тя се облегна. – Господин Чандлър едва ли би одобрил тази му дейност, така че го пазим в тайна. Аз помагам на господин Борг да даде под наем някои от апартаментите си. Понеже знаех, че този е свободен, затова успях да те настаня така бързо.

Погледнах я. Спокойният ѝ поглед не ми казваше нищо.

– До късно ли ще останеш тая вечер? – попитах я.

– Още половин час.

– Е, аз да си тръгвам тогава. Вкъщи са останали още някои неща за подреждане.

– Лека нощ, Стийв.

– Лека нощ.

Когато се прибрах, взех душ и облякох домашни дрехи. Тръгнах из къщата. Не изпитвах никаква привързаност към нея. Вече не беше моя. След два дена тук щяха да се настанят родителите на Хари Митчъл.

Прекарах следващия час в почистване. Сиси бе подредила добре, бе изпразнила напълно и хладилника. Прибрах останалите си дрехи в куфар и го отнесох в багажника на мъркюрито.

Спомних си, че Фрида ми бе казала, че е оставила минито на Двадесет и втора улица. Обадих се за такси. Колата ме отведе до Двадесет и втора, където намерих минито. Откарах го до денонощен магазин за покупко-продажба на коли и след голям пазарлък служителят ми даде по-малко от четвърт от стойността му.

Часът вече беше 20.10. Прекарах половин час в една закусвалня, където си поръчах сандвич и двойно уиски с лед. Тогава се досетих – изглежда винаги се сещах в последния момент – за срещата си със сержант Бренър в пивницата „Полумесец“ в 21.00. Открих телефона на заведението и звъннах там.

– Джейк ли е?

– Да.

– Предай на Бренър да не ме чака преди десет.

– Добре. – Отсреща затвори телефона.

Довърших чашата си и тъй като все още имах време за убиване, реших да отида пеш до Дванадесета улица. Пристигнах в „Анекс“ десет минути преди 21.00.

„Анекс“ е от ония лъскави барове с множество огледала, високи столове край тезгяха, полутъмни сепарета, тиха музика и барман с едри

зъби, на които и кон би завидял.

Заведението беше почти празно. Имаше четири двойки, опрени на бара – млади, добре облечени, с отегчен вид. Огледах се. Фрида още я нямаше.

Барманът ми показва зъбите си. Поръчах си уиски с лед. После го отнесох до едно от сепаретата и се настаних. Оттам добре се виждаше входът.

В 21.15, тъкмо когато бях започнал да се безпокоя, Фрида се появи. Носеше лека връхна дреха върху оранжевочервена памучна рокля. През рамото си бе преметнала пътна чанта. Видя ме, пристъпи с леко залитане към сепарето и седна срещу мен. Изглежда, не беше много пияна.

– За мене чист двоен джин – поръча си тя. Барманът взе поръчката ѝ, върна се с джина и го остави пред нея.

Фрида го изчака да се отдалечи и ми съобщи:

– Омитам се, приятел. – Издиша срещу мен и ме лъхнаха алкохолните ѝ изпарения. – Какъв ден изкарах само! Търчала съм като луда досега. Когато момиче с познати като моите реши да се измъкне, има много неща за оправяне, но както и да е. – Тя се наведе над масата и ме погледна в очите. – Но въпреки цялото тичане имах време и да поразмисля. Изнудването не е работа за мен. Какво помогна то на Джеси? Защо са му на човек един милион долара, ако те ще го вкарат в затвора или ще му докарат куршум, както стана с него? Дай си ми парите и филмът е твой. Нося го у себе си.

– Ти би могла по този начин да ми продадеш какъв да е филм, разбира се.

– Нали ти давам честната си дума?

– Добре. Споразумяхме се.

– Дай тогава сухото, приятел.

Огледах се. Никой не ни обръщаше внимание. Извадих петнадесетте стодоларови банкноти от вътрешния си джоб и ги бутнах през масата. Тя бързо ги сграбчи и ги пхна в дамската си чанта. После отвори ципа на пътната си чанта и ми подаде кутия с 16-милиметров филм.

– Това е – заяви тя. – А сега аз изчезвам. И внимавай, приятел. Този филм носи единствено неприятности и мога само да се радвам, че се отървавам от него.

– Накъде си тръгнала?

– И на Луната няма да е достатъчно далече. – Тя глътна, каквото ѝ беше останало, потрепера и се измъкна от сепарето. – Ако с този филм бъде наказан мръсникът, който уби Джеси, ще бъде повече от доволна. –

Кимна делово и излезе. Това бе последният път, когато я видях.

ГЛАВА ОСМА

Пристигнах в пивницата „Полумесеца“ малко след 22.00 часа. След като Фрида си тръгна, взех такси и отидох в моята банка, където има де-нощна служба за пазене на ценности. Заради този филм вече бе отнет животът на Горди. Не смятах да се подлагам на същия риск. Поотпуснах се едва след като го бях заключил добре. Утре по някое време щях да взема 16-милиметров прожекционен апарат и да го видя. Открих Бренър застанал пред чаша бира на горния етаж. Той ме изгледа кисело още щом се показах.

– Дежурен съм от малките часове – изръмжа. – Трябва все пак да поспя. Защо се забави толкова?

Седнах на масата срещу него. Трябваше да се доверя на някого, а кой може да е по-добър слушател от незаинтересованото ченге?

И така, разказах му за Фрида и как открих филма в чекмеджето на Горди; как ме цапардоса-ха, а филмът после изчезна и как тя ми е казала за втория филм, който сега се намира в банката ми.

Той отпиваше от бирата си, пушеше, взираше се в масата и ме слушаше внимателно. Челото му се бе покрило с капчици пот, когато завършвах разказа си.

– Значи мислиш, че Крийдън може да го е взел?

– Надявам се да е той. Така поне е сигурно, че филмът ще бъде унищожен.

Помисли върху думите ми, после прокара длан по лицето си:

– Докато оня филм не бъде унищожен, и двамата ни грози опасност.

– Знам го.

Спогледахме се.

– А вторият филм? Кога смяташ да го видиш?

– Утре ще взема под наем прожекционен апарат.

– И аз искам да го видя.

– Кой не би искал? – Огледах мръсната бяла стена пред мен. – Бих могъл да донеса филма и апарата тук утре по време на обедната си почивка.

Той поклати глава:

– Не, утре съм на работа до четири часа.

– Ела тогава в новия ми апартамент.

Поклати отново глава:

– Нека ти обясня нещо, Мансън. Голдстейн те наблюдава. Така че внимавай. Възможно е и да те следи. А ако ни види двамата заедно, това ще е краят на службата ми.

– Какво да направим тогава?

Той помисли малко и отвърна:

– Мога да проверя дали те следят. Дай ми новия си телефон. Ако всичко около тебе е наред, ще ти звънна към полунощ. Ще кажа „разбрано“ и ще затворя. А ако те следят, няма да ти се обадя. При положение че всичко е наред, ще се срещнем тук утре вечер. Донеси филма и апарата... Става ли?

– О'кей.

Той запали нова цигара и се умълча за момент, после рече:

– Нека видим пак положението. Да прегледаме отново заподозрените. Ти, аз, Крийдън и Латимър. Мръсникът е бил убит с твоя пистолет, което те поставя далеч пред нас. Разсъждавам така, както би разсъждавал Голдстейн. Но ако умникът може да ти лепне убийството заради това, то вторият филм, където се крият големите пари, вече насочва нещата към Крийдън, защото само той притежава толкова пари... Нали така?

Замислих се за Крийдън. Беше богат, груб и безмилостен човек – изобщо не бе типът, който ще се поддаде на изнудване. Ако жена му е била крадла и ако Горди се е опитал да му измъкне един милион долара, Крийдън като нищо би се превърнал в убиец. Могъл е спокойно да отмъкне пистолета ми, да застреля Горди и да го върне обратно.

Но откъде е можел да знае, че имам пистолет?

Попитах Бренър за това.

– Разрешителните за оръжие в нашия град трябва да се одобрят и от действащ градски мирови съдия – обясни ми Бренър. – А Крийдън е именно такъв.

– Разрешителното не беше подписано от него.

– Той не подписва разрешителните. Всичко е само процедура. Той само казва, че не възразява, а шефът на полицията го подписва.

– Така че е можел да знае, че имам пистолет.

– Да.

– Срещнах го да се отдалечава от къщата на Горди в нощта на убийството. Попаднах на него и след като ме удариха по главата и ми открадна филма. По дяволите! По всичко личи, че е бил Крийдън.

Бренър оголи зъбите си в подигравателна усмивка:

– Опитай се да го докажеш.

Написах на едно листче новия си телефонен номер и му го подадох:

– Сега се връщам в апартамента си. Обади ми се.

– Ако не позвъня до полунощ, значи те следят.

Излязох от „Полумесец“ и трябваше да вървя чак до края на улица-та, преди да намеря такси. Казах на шофьора да ме откара до новия ми адрес и погледнах през задния прозорец да видя дали някой не ме следи. По това време имаше много коли. Всъщност единственото, което виждах зад таксито, бяха многото коли. Отново изпитах чувството, че някой диша във врата ми и отново се почувствах страшно самотен.

Когато таксито спря пред сградата, където беше новият ми апартамент, платих на човека, след това взех асансьора до жилището си. Запаших лампите и се огледах наоколо. Обстановката ми беше чужда и отново се почувствах самотен.

Хората, които Джийн бе наела да подредят нещата в апартамента, си бяха свършили добре работата. На малка масичка бе поставена дори ваза с рози, но това не успя да подобри настроението ми.

Отидох в спалнята, свалих си самото, хвърлих го върху леглото, а после измих ръцете си в банята. Такъв ли ще бъде животът ми занаяк, мислех си, докато си изтривах ръцете с кърпата. Така ли сам ще бъда? Образът на Джийн отново изплува в съзнанието ми. Ако тя беше тук, колко по-иначе би изглеждала обстановката! Колко прекрасно би било!

Безцелно се отправих обратно към хола и седнах. Сега си мислех за заключения в банката филм. Какво трябваше да направя, ако на него бе заснета Мейбъл Крийдън, докато краде? Да го дам на Голдстийн? Реших, че не би трябвало. Крийдън би ми отвърнал, като намеси и мене, а така кражбите на Линда щяха да излязат наяве. В момента Чандлър наистина ме пазеше, но ако кражбите на Линда попаднеха в новините, той със сигурност би ми посочил вратата.

Можех, разбира се, да задържа филма като предпазна мярка. Записът на разговора ми с Горди, когато ме бе изнудвал, явно се намираще у някого. У същия човек навярно се намираще и филмът, който доказва, че и Линда е крадла. Ако това беше Крийдън, той би запазил тези улики, в случай че Голдстийн се добере до него. Някой способен негов адвокат би могъл да припише убийството на мен.

Погледнах часовника си. Беше 23.30. Бих могъл спокойно да постоя така до полунощ с надеждата Бренър да се обади. Запаших цигара, опитах се да се отпусна, но мислите не ми даваха мира.

Тогава се звънна на входната врата.

Стегнах се, поколебах се и след известно бавене станах, отидох в

антрето и отворих вратата. Озовах са пред лейтенант Голдстейн. Зад него стоеше едър мъж, от когото направо лъхаше на ченге.

– Видях, че у вас свети, господин Мансън-благо подхвана Голдстейн. – Може ли да влезем? Това е сержант Хамър.

Отстъпих встрани.

– Тъкмо се канех да си лягам, лейтенант, но влезте. Ще пийнете ли нещо?

– Не, благодаря. – Той пристъпи в хола, огледа се и кимна, сякаш го одобряваше. – Не е лошо това ваше жилище.

– Току-що се нанесох. Как успяхте да ме откриете?

Той се приближи до един фотьойл и седна. Хамър пък се настани до масата.

– Разполагаме с всякакви средства и начини. – Голдстейн се усмихна със стегнатата си усмивка. – Опитах се да се свържа с жена ви, господин Мансън. Изглежда е на екскурзия в Мексико.

– Така ли? Всъщност, лейтенант, в момента уреждам подробностите по развода ми. Откровено казано, пет пари не давам къде може да е жена ми сега. Приседнах на страничната подпорка на друг фотьойл. – По този въпрос ли искахте да ме видите? – попитах след дълга пауза.

– Не... не... – Той ме изгледа продължително с изпитателните си очички. – Този ваш пистолет още ме безпокои, господин Мансън. Когато са го предали на господин Борг, с него е имало кутия с патрони... петдесет патрона. Така ли е?

Почувствах леко напрежение.

– Точно така.

– Кутията с патрони още ли е у вас?

– Да.

– Би трябвало да я върнете.

– В цялата бъркотия по преместването ми тук съм забравил за това. Ако ми кажете на кого трябва да я предам, ще го направя.

– Няма защо да ви разкарваме. Аз ще я взема сега.

– Искате да кажете, лейтенант, че сте дошли чак дотук в единадесет и половина вечерта само за да приберете кутията с патрони?

– Бих желал да ми предадете патроните! – В гласа му пролича внезапна ледена нотка, така присъща на ченгетата.

Свих рамене и отидох до шкафа. Порових малко, намерих кутията и му я подадох. Той на свой ред я предаде на Хамър, който преброи патроните.

– Липсват шест – съобщи Хамър с безизразен глас.

– Нали заредих пистолета – обясних аз. – А ако си спомняте, оръжието ми бе откраднато. Заедно с патроните.

– Така. – Голдстейн се втренчи в дланите си. – Господин Мансън, познавате ли се с Фрида Хос? – Вдигна рязко глава и очите му се впиха в моите. Беше така неочаквано, че за миг се обърках, както той явно бе очаквал.

– Да.

Успях някак да запазя спокойствие, но белята бе станала. Крийдън ме бе предупредил за Голдстейн. Беше се превъплътил в лошото ченге и бе постигнал своето.

– Кога се видяхте за последен път с нея, господин Мансън?

Реших, че е дошъл моментът да заема малко по-твърда позиция.

– А защо трябва да отговарям на този въпрос, лейтенант?

Той се приведе напред, без да откъсва поглед от мене.

– Защото са я застреляли тази вечер. До трупа са открили кутия с патрони същата като вашата. Имам основания да мисля, че тя е убита с пистолета, от който е загинал Горди и за който вие твърдите, че е откраднат от колата ви. Така че повтарям въпроса си – кога я видяхте за последен път?

* * *

В стаята се възцари продължително мълчание, докато аз се взирах в Голдстейн. По гърба ми пролази тръпка и усетих как кръвта се отдръпва от лицето ми.

И той, и Хамър ме наблюдаваха, както котка дебне мишка.

– Значи е мъртва? – успях да смутолевам накрая.

– Точно така. Мъртва е.

От работата си в скандални вестничета все пак бях придобил известен опит. Успях някак да се овладеея и да заставам съзнанието си да работи.

– За Бога! – възкликнах. – Че аз я видях само преди няколко часа!

– Видели сте я... преди два часа?

– Точно така. – Мисълта ми бе започнала да тече по-бързо. – Нека ви обясня. Още от смъртта на Горди си задавам въпроса защо на някого му е притрябвало да го убива – също като вас. Редактор съм на преуспяващо списание. Убийството на Горди естествено е важна новина за мен и бях решил да проуча версията за изнудване, която ми подсказахте. Единствената обещаваща следа беше тази жена – Фрида Хос. Чудех се дали не би казала на мен повече, отколкото на вас, и й позвъних. Беше

напласена и смяташе да замине нанякъде, но за това ѝ трябвах пари. Съобщи ми, че разполага с данни, които е склонна да ми предостави срещу хиляда и петстотин долара. Това ме заинтересува. Изтеглих сумата и се срещнах с нея в пивницата „Анекс“. Поговорихме. Тя беше полупияна и изплашена. Боеше се, че някой може да убие и нея, както е бил убит Горди. Каза ми, че у Горди имало филм, който изобличавал някои от жителките на Ийстлейк като крадли, и че той ги е изнудвал. Интересуваше се дали, ако ми съобщи къде се намира филмът, бих ѝ дал парите. Имам голям опит в интервюирането на хора и прецених, че ми говори сериозно. Дадох ѝ парите, а тя ми съобщи, че филмът е скрит в тайно дъно в едно от чекмеджетата на Горди. Имало малко копче, чрез което можело да се стигне до това дъно. Срещнахме се в девет и петнадесет и тя си тръгна с парите двадесетина минути по-късно. Имах намерение да ви съобщя всичко това утре, така че да проверите чекмеджето. Почти сигурен съм, че ще откриете филма там.

Хамър усърдно водеше бележки в бележника си. Голдстейн замислено гладеше извития си нос.

– А вие какво направихте, господин Мансън, след като се разделихте с нея в девет и четиридесет?

Внимавай, предупредих се наум, не биваше да намесвам името на Бренър.

– Отидох до пивницата „Полумесец“ – отвърнах. – Пристигнах там малко след десет часа.

– А защо отидохте?

– Защото търсех информация, Фрида Хос ми бе казала, че често се отбива на това място. Трябваше ми нещо за обстановката, в която е живяла. Разговарях с бармана, но или тя ме е лъгала, или той не искаше да говори. Нищо не научих и затова се върнах вкъщи.

Голдстейн ме изгледа за момент, после кимна.

– Но нямате намерение да ми разкажете за това, когато пристигнах, нали господин Мансън?

– А и вие не ми дадохте кой знае каква възможност, нали?

Той отново ме-изгледа и смени темата:

– Как дадохте хиляда и петстотинте долара – в брой ли?

– Да. Тя прибра парите в дамската си чанта. Освен това носеше и пътна чанта на „Пан-Ам“.

– Когато са я намерили, у нея не е имало нито дамска, нито пътна чанта.

– Ако откриете оня филм, лейтенант, всичко би се изяснило.

– Точно така. – Той потърка пак носа си и се изправи.

Тръгна към вратата. Сержант Хамър взе кутията с патроните и пое след него. Голдстейн се спря и ме изгледа:

– Господин Мансън, би било в помощ на разследването, ако бъдете откровен с мене. Горди изнудваше ли ви?

– Защо не изчакаме да откриете онзи филм, лейтенант? Ако е изнудвал мен, аз не съм бил единственият.

– Ще се видим отново, господин Мансън – завърши той и двамата излязоха.

Изчаках, докато асансьорът слезе надолу, после се отпуснах на един стол с чувството, че съм разглобен.

Голдстейн не бе говорил единствено за да чуе тембъра на гласа си, бе споменал, че pistolетът, с който е била убита Фрида, е оръжието, доставено ми от Борг. И той, както и Бренър, бе разпознал новия модел патрони. Джийн ме бе уверила, че е хвърлила pistolета в кофа за смет. И двамата бяхме решили, че оръжието е изчезнало, но може и да не е станало така. От известно време не успявах да се отърва от чувството, че усещам нечий дъх във врата си. Да допуснем, че някой ме е проследил до дома на Джийн, а после и нея до кофата за смет, след което веднага като си е отишла, е прибрал захвърленото оръжие? Това обяснение звучеше най-правдоподобно. Човекът, заснет на втория филм, сигурно се е чувствал достатъчно отчаян, за да се опита да го прибере. Със същото отчаяние той или тя е следил Фрида. След като я е видял с пътната чанта, той (тя) е решил, че в нея се намира вторият филм и я е застрелял безмилостно, както Горди преди това. С моя pistolет.

При тази мисъл по челото ми изби студена пот. Изглеждаше повече от вероятно убиецът да е човекът, нахълтал в моя дом, за да открадне магнетофонната ролка, която би ме свързала с убийството на Горди. Доста вероятно бе също така той да ме е ударил по главата, за да ми вземе първия филм.

Отново си помислих за Крийдън. Напълно отговаряше на моята представа за безмилостен убиец. Погледнах часовника си. До полунощ оставаха пет минути. Знаех, че Крийдън си ляга късно. Отидох до телефона и набрах номера му. Обади се жена му Мейбъл.

– Здравей, Мейбъл. Тук е Стийв Мансън – започнах аз. – Извинявай, че те безпокоя така късно. Марк въщи ли е?

– Марк отиде някъде в центъра. Сигурно ще се върне всеки момент. Имаше служебна вечеря. Дори не знам защо го няма още.

– Е, исках да му кажа нещо, но ще звънна утре.

– Стийв... съжалявам за Линда.

Наложи се да я оставя да ми бърбори десет минути за това, но накрая се принудих да я прекъсна.

– Намини да ни видиш някоя вечер, Стийв. – Тя се изсмя с високия си глас. – Мъжете без съпруги винаги са добре дошли.

Обещах ѝ да го направя и затворих.

Това не значеше нищо, разбира се, но поне знаех, че Крийдън е бил някъде в града по времето, когато Фрида е била застреляна.

Помислих още малко, без да стигна доникъде, видях, че е станало дванадесет и петнадесет и се сетих – Бренър трябваше да ми звънне след полунощ и да ми съобщи дали е намерил някакво доказателство, че ме следят. А щом не се бе обадил, това значеше, че две добре обучени ченгета навярно стоят на пост пред къщи.

Щеше ми се да вярвам, че във втория филм се крие ключът към всички странни събития от последните дни, но ако сега по следите ми имаше опашка, как можех да го взема, да наема прожекционен апарат и да седна да го гледам, без двете ченгета да нахлуят при мен?

Самото ми отиване до банката не би изглеждало подозрително. Трябваше да взема някаква чанта със себе си. Сетих се, че бях обещал да мина край Ърни и да поговоря с него за бъдещите си спестявания. След като свърших с него, можех да слеза на долния етаж и да прибера филма. Едва ли хората, които биха ме следили, щяха да знаят за сейфа ми там. Фреди Дънмор държеше фотографско студио. Той ни доставяше голяма част от илюстративния материал за списанието. Значи не би изглеждало прекалено подозрително. Навярно в студиото му имаше 16-милиметров прожекционен апарат. Щях някак да го придумам да ме остави в прожекционната си зала за десетина минути. Докато обмислях всичко това, реших, че друга възможност нямам, но си спомних за убийството на Горди, а сега и на Фрида и осъзнах, че бих се чувствал по-спокоен, ако утре първо се погрижех да взема пистолета, който бях забравил да предам на Макс. Вече приближаваше 1.00. Отидох в спалнята и си приготвих леглото. Взех набързо душ, облякох пижамата и се пъгнах в непознатия креват. Докато лежах и се взирах в сенките от нощната лампа, разбрах, че все пак домът ми е бил близък. Нещо, с което бях свикнал.

Само да можеше Джийн да е тук, при мене-мислех си, докато се протягах в масивното легло-колко по-различно би било всичко! Чудех се кой ли беше мъжът, на когото се е спряла, и почувствах парване от ревност. Кой знае? Може пък той да се отегчи от нея или пък тя от него

и тогава за мен би имало някаква надежда. Докато изгасях лампата, си мислех, че тя е единствената жена, която означава нещо за мен. Лежах си в тъмното и мечтаех за нея. После си спомних какво ми бе казал баща ми, когато бях хлапе. С него чудесно се разбирахме. Той беше внимателен и разумен човек. Но в живота не му бе провървяло кой знае колко. Та той ми казваше: „Стийв, ето нещо, върху което си заслужава да помислиш. Ако наистина искаш нещо, никога не го изпускай. Дръж се за него през цялото време и рано или късно, ако си упорствал достатъчно, ще го получиш.“ После се бе усмихнал и разрошил косата ми: „А моят проблем е, че никога не съм искал нещо достатъчно силно.“

Е, аз пък желяех Джийн. И като си спомних думите на баща си, реших да продължа да упорствам. Заспах с тази мисъл в главата си.

Сънувах странни неща. И в съня продължаваше да ми се струва, че не съм сам. Имах усещането, че някаква неясна фигура ме наблюдава, докато спя. Тя се движеше около мен – тъмна, разлята: нито мъж, нито жена – просто мълчалива и злокобна фигура, която, чувствах го в съня си, бе зложелателна към мен. Нещо ме стресна и се събудих. Единственият звук наоколо идваше от колите долу. Открих, че съм се изпотил. Когато чух асансьора да се спуска, погледнах будилника. Фосфоресциращите стрелки сочеха 3.40. Обърнах се на другата страна и придърпах завивките около себе си.

Тази нощ повече не заспах.

* * *

На сутринта по пътя към редакцията непрекъснато гледах в огледалото за обратно виждане, но движението беше прекалено натоварено, за да забележа дали някой ме следи.

Като знаех обаче, че ме следят, което ми създаваше неприятно чувство, реших да оставя Джийн да движи нещата в редакцията, а аз веднага след като прегледам пощата, да се отправя към банката. При добро стечение на обстоятелствата щях да знам кой е заснет на филма още до обед.

Но не стана така. Когато влязох в кабинета си, заварих там Джуди, която вече се бе захванала за работа и се извърна от пишещата машина:

– Добро утро, господин Мансън. Джийн позвъни по телефона, че не се чувства добре.

Заковах се на място.

– А ще дойде ли на работа?

– О, не, господин Мансън. На легло е. Смята, че е от нещо, което е

яла снощи.

– Толкова ли е зле?

Джуди кимна:

– Така мисля, но тя твърди, че ще може да дойде на работа утре.

Едва сега разбрах, че няма да мога да изляза от редакцията чак до 18.00 часа. Ако Чандлър звънне и разбере, че и двамата с Джийн ни няма, ще имам неприятности.

– Вече прегледах пощата, господин Мансън, а и госпожица Шели от службата за секретарки е тук, готова да ѝ се диктува.

– Добре... благодаря.

Изкарах някак сутринта. Направих добре, като реших да не рискувам да тръгна към банката, защото Чандлър влезе в редакцията малко след 11.00. Според него било време да започнем разследване около сенатора Лински. Зарадва се, когато му казах, че Макс вече се е захванал с работата.

За обяд Джуди ми донесе сандвичи. Помолих я да превключи прекия телефон към моя кабинет и я изпратих и тя да хапне. Така успях да остана сам в редакцията. Беше излязла само преди десетина минути, когато телефонът иззвъня. Чух, че от другата страна в автомата се пускат монети, а след това и гласа на Бренър:

– Виж какво, Мансън, следят те. Недей да подценяваш ония двамата. Те си разбират от работата, внимавай.

– Опиши ми ги, моля ти се – подканих го аз. – След като не ми се обади снощи, се досетих, че ме следят, но все още не съм ги видял. Добре ще е да знам с каква кола се движат и как изглеждат.

– Тъмносин мустанг ХР 55001 – отвърна Бренър. – Тейлър е висок, с тъмна, ниско подстригана коса, носи спортни дрехи. О'Хара е нисък, пълен, риж, с тъмен костюм и тъмносиня шапка. Обзалагам се обаче, че няма да забележиш нито един от двамата – професионалисти са. – След кратка пауза той продължи: – Успя ли да видиш оня филм?

– До довечера ми е невъзможно.

– Ще трябва да ми разкажеш за него. Не мога да си позволя да ни видят заедно. Знаеш ли, че си загазил? Беше ми казал, че оня пистолет е загубен.

– И аз така мислех. Бил е пуснат в кофа за смет. Някой трябва да е видял това и да го е прибрал.

Бренър изсумтя:

– Голдстейн е помислил и за този вариант. От утре ще подслушва домашния ти телефон.

Замръзнах:

– А тази линия в ред ли е?

– Да, нея не смее да я пипа. Прекалено се бои от Чандлър, за да се опита да подслушва негов телефон.

– Но той все пак не може да ме обвини в нищо, нали? – Усетих как изведнъж ръцете ми овлажняха.

– Засега не, но се е вкопчил в теб и ще трябва да се отклони вниманието му. Виж какво има в оня филм, а аз ще ти се обадя утре по същото време. – После затвори телефона.

Станах, отидох до прозореца и погледнах към многолюдната улица осем етажа под мене. Трябваше да се вирам пет минути, преди да различа Тейлър. Ако нямах описанието на Бренър, той щеше да е само безличен тип, но сега го различих – опрян на уличен пожарогасител си четеше вестника. Огледах го. Убедих се, че бих го познал навсякъде, но когато потърсих с поглед другарчето му, О'Хара го нямаше никъде. Навярно неговата задача беше да бди във фоайето.

После телефонът извънтя и отново се заех с подготвяния брой на списанието.

Към 14.15 позвъних у Джейн.

Тя ми отговори с доста далечен глас и подхванах:

– Съжалявам за онова, което ти се е случило, Джейн. Как се чувстваш сега?

– Оправям се. Но се кълна, че повече няма да вкуся мида, докато съм жива. А ти как си?

Отвърнах, че Джуди се е погрижила за всичко.

– А какво ще кажеш за едно посещение? – продължих. – Мога да мина след шест часа и да ти донеса нещо.

– Благодаря. Много си мил, но стомахът ми просто не би понесъл повече посетители.

Жегна ме разочарование.

– Сигурно. – После добавих: – Джейн, нали си спомняш, че пусна нещо в кофа за смет?

– Да.

– Някой сигурно те е проследил и го е открил.

Чух я рязко да поема дъх:

– Не сега! Линията минава през телефонния номератор. Ще поговорим утре. – И затвори.

Останах загледан задълго в апарата, после оставих слушалката. В същото време на вратата ми се почука и влезе Макс Бери.

От този момент до след 17.00 двамата работихме върху материала, който той бе изровил за сенатора Лински. Събраните данни бяха направо сензационни и аз го похвалих.

Той се захили и обеща скоро да напише статията.

Заради времето, загубено с него, се оказа, че на бюрото ми е останала повече работа, отколкото бях очаквал. Все още бях изцяло погълнат от нея, когато Джуди се показа и попита дали ще имам нещо против вече да си тръгва. Погледнах часовника си и видях, че е 18.30.

– Разбира се, тръгвай. Говорих с Джийн по телефона. Тя смята, че ще може да дойде на работа утре. Благодаря ти за помощта, Джуди.

Джуди изглеждаше доволна.

– Привършвате ли, господин Мансън?

Оставаше ми да прегледам само някои коректури.

– Имам още за около час. – Станах, заключих входната врата след нея, после се върнах на бюрото си, за да продължа работата. Завърших едва след 19.00. Звъннах на Фреди Дънмор във фотографското студио.

– Хвана ме в последния момент, Стийв – заяви той. – Страшно бързам. Жена ми дава някакво идиотско парти и аз ѝ се заклев да не закъснявам. Какво става?

– Искам да видя нещо на 16-милиметров прожекционен апарат, Фреди.

– Нищо по-лесно. Ще ти го изпратя утре сутринта. Какво ще кажеш?

– Трябва ми тази вечер.

Той изстена:

– О, добре. Ще ти го оставя при...

– Ще ми трябва и прожекционната ти зала тази вечер – прекъснах го.

Сметката на списанието при Дънмор беше значителна. Той просто не беше в състояние да ми откаже.

– Боже Господи! Добре. Ще звънна на Бети... тя ще ме убие.

– Не можеш ли да ми оставиш ключа някъде? Възможно е да се забавя. Ще изгледам филма, после ще заключа и ще върна ключа. Какво ще кажеш?

– Можеш ли да се справиш с апарата?

– Мисля, че да.

– Е, добре. Но, за Бога, не забравяй да заключиш. Тук има толкова много скъпа апаратура, която не бих искал да изчезне.

– Къде ще ми оставиш ключа?

– Над вратата. Той ми е резервният. Боже! Вече съм закъснял двадесет минути! Довиждане, Стийв. – С тези думи ми затвори телефона.

Сега ми оставаше да се изплъзна от двете ченгета.

Спомних си за предупреждението на Бренър и реших да не избързвам. Така или иначе по-голямата част от нощта беше пред мене.

Бях тръгнал към вратата, но се спрях. Двама души вече бяха убити заради филма, който се канех да взема. Не ми се щеше аз да съм третият. Отидох до шкафа и извадих пистолета, който Макс Бери така и не бе взел. Заредих го, сложих го в кобура, нагласих самото си и загасих лампите. Заключих входната врата и после с чанта в ръка взех асансьора надолу. Нисък дебел човек с рижа коса и тъмносиня шапка оглеждаше пощенските кутии. Не погледна към мен. Наистина беше професионалист. Продължаваше да ги разглежда дори когато се спрях на улицата и хвърлих едно око.

Настаних се в колата си и се вмъкнах в уличното движение. След три минути забелязах синия мустанг две коли зад мен. По-лесно е, когато знаеш от кого да се пазиш.

Спрях пред хотел „Империал“ и влязох в денонощната закусвалня. Хенри, оберкелнерът, ме познаваше добре и ме поздрави. Помолих го да ме настани на маса някъде в ъгъла и седнах там с гръб към стената и с лице към входната врата. Поръчах си специалното блюдо, запалих цигара и започнах да въртя мартинито в ръка, докато чаках.

След няколко минути Тейлър се показа на входа, огледа се сякаш без да ме забелязва, после влезе навътре. Хенри ме обслужи и тъй като нямаше особено много работа, остана при мен и ми заприказва хубави неща за списанието. Бях доволен, че той е край мен. Тейлър още веднъж се огледа, като че ли очакваше някого, после изчезна.

– Хенри – подхванах, след като довърших ястието. – Тази вечер съм по важна работа за списанието. Наистина е много важно. Двамина новинари от „Сън“ са по петите ми, защото очакват и те да понаучат нещо. – Извадих десетарка от джоба на самото си и му я мушнах в ръката. – Има ли как да се измъкна отзад?

На него това му се хареса. Очите му заблестяха:

– През служебния вход, мистър Мансън-направо отгук, няколко стъпала надолу и през вратата срещу вас. Резето е спуснато, но не е заключена. Ще излезете право на Грандсби стрийт.

– Огледай, моля ти се, фойето. Двама са-единият е висок, с ниско подстригана тъмна коса, а другият е нисък и риж. Ако ти се сторят заети с нещо друго, уверявам те, че не е така.

– Забелязах ги, господин Мансън.

Служебният изход беше на по-малко от два метра от мен. С разгуптяно сърце бутнах назад стола си и видях как Хенри нехайно се отправя към централния вход. Спря се с менюто в ръка, като че ли търсеше клиенти, после се потърка по врата. Излетях от масата и минах през служебния изход, където едва не повалих някакъв сервитьор с пълен поднос в ръце, спуснах се по стълбите, изтеглих резето и се озовах навън в горещата нощ.

Явно ми вървеше страхотно. Право към мене идваше празно такси. Мушнах се в него и заръчах на шофьора бързо да ме откара до кино „Плаза“, което беше съвсем близо до банката ми. Отпуснах се назад задъхан. В края на уличката погледнах през задния прозорец, но улицата беше съвсем пуста. Бях напълно сигурен, че съм се отървал.

А сега филмът.

* * *

Служителят в приемната ми отправи любезна усмивка, когато минах през фойето.

– Здравейте, господин Мансън. Нещо от сейфа ли ви трябва?

– Точно така. Може ли да сляза долу?

– Разбира се. Чарли е там. Той ще има грижата. – Бях тръгнал към стълбите надолу, когато служителят добави: – А, господин Мансън, за малко да забравя. Имам телефонно съобщение за вас.

Зяпнах го:

– За мене?

– Дойде преди половин час. – Подаде ми някакъв лист:

Спешно. Обади се на № 00798.

– Ако искате да позвъните сега, господин Мансън, телефонният автомат е отдясно.

Отидох до автомата, пузнах в него монети за градски разговор и зачаках.

Обади се Бренър. Попита:

– Кой е?

– Мансън. Какво има?

– Тази вечер Тейлър докладва на Голдстейн, че са те следили двама от хората на Уебър. Те са доста опитни, но Тейлър ги е забелязал. Имаш ли някаква представа защо са пуснати след тебе?

Информацията така ме стресна, че отново загубих способността си да мисля. Отново почувствах онази тръпка.

– Мансън?

– Нямам никаква представа.

– Значи след тебе вървят четирима професионалисти. Бъди по-внимателен. Изглежда, че яко си го загазил.

Насилих се да се стегна и да се съсредоточа:

– Можеш ли да ми ги опишеш?

– Естествено. Работихме заедно, преди да зарежат службата и да се хванат с Уебър. Майър е едър, на около четиридесет и пет години, с широк бял белег на лявата буза, който му остана от опита да арестува някакъв наркоман. Фрийман също е едър, около петдесетгодишен и куца. Претърпя автомобилна катастрофа.

Дали тия двамата ме бяха проследили до банката? Защо вървяха след мен?... Филмът? Почувствах се ужасно самотен, като че ли бях в непромокаемо облекло и се потях.

– Успя ли да вземеш филма? – прекъсна размислите ми Бренър.

– Не още.

– Е, внимавай! – И затвори.

Облегнах се на стената до автомата и се замислих. Бях сигурен, че съм се отървал от Тейлър и О'Хара, но нямах никаква представа дали съм се изплъзнал от хората на Уебър. Сега явно не бе моментът да рискувам. Със сигурност нямаше да тръгна по улиците с филма в ръка. Но какво можех да направя? Хрумна ми нещо след няколко секунди. Отдалечих се от автомата и се спуснах към хранилището.

Чарли – дебел, възрастен и винаги готов да послужи – се изправи, докато отивах към него.

– Окъснели сте, господин Мансън.

– Така е. Искам да отворя сейфа си.

Той тръгна заедно с мен, отвори първата ключалка със служебния си ключ, после се отдръпна, докато отключвах втората със своя. Извадих кутията с филма.

– Чарли... намира ли ти се някакъв по-голям плик за това? – Показ му кутията.

– Разбира се... ето тук. – Извади един плик. Изкарах касетата с филма от кутията, сложих я в плика и я запечатах. Някакво парче олово, което Чарли навярно използваше, за да затиска листове хартия, привлече вниманието ми.

– Искаш ли да спечелиш петдесет долара, Чарли?

Очите му едва не изскочиха.

– Ами пробвайте ме, господин Мансън.

Надрасках адреса на Макс Бери върху плика.

– Би ли могъл лично да занесеш пратката тази нощ?

Той хвърли един поглед на адреса.

– Е, разбира се, господин Мансън. Това не е особено далече от нас, но дежурството ми свършва чак в два.

– Става. Но, виж, Чарли, свръхсекретно е. Свързано е със списанието ми. Не го носи в ръка. Пъхни го някъде в самото си. Ясно ли е?

Зениците му се разшириха, но ми кимна.

– Дай да видя как ще го направиш.

Той разкопча сивото си униформено сако и пъхна плика в него.

– Добре. Дръж го там, докато не се срещнеш с господин Бери. – Подадох му петдесетдоларова банкнота. После взех оловния слитък. – А може ли да взема това?

– Е, разбира се, господин Мансън.

Пъхнах оловото в празната кутия, за да ѝ придаде тежест, после я сложих в чантата си.

– Добре, Чарли... разчитам на теб.

– Бъдете напълно спокоен, господин Мансън. Този плик... – той чукна по гърдите си – ...ще бъде у господин Бери до два и половина.

Качих се горе и се върнах при телефонния автомат. Звъннах на Макс. Той вдигна слушалката след значително забавяне, а гласът му беше сънен.

– Макс! Обажда се Стийв! Изпращам ти запечатан плик по пратеник от моята банка. Съдържанието му е направо динамит. Заради него вече са убити двама души, а според мен и Уоли го пребиха затова. Скрый го някъде у вас, където никой не може да го намери.

– Боже мой! – Макс вече явно беше свършено буден. – Какво има в него?

– Не мога да ти кажа. Но не гледай вътре. Пратеникът ми ще бъде при теб към два и половина. Пази плика, докато не ти се обадя утре от редакцията.

– Дадено, Стийв.

Преди да се отместя от автомата, опипах пистолета в кобура, уверих се, че мога да го измъкна бързо, а после – със стисната здраво под мишницата чанта – излязох в нощта.

Тръгнах бързо по улицата и се огледах нетърпеливо за такси, но този път нямах късмет.

Повече от всякога досега чувствах нечий дъх във врата си. Непрекъснато поглеждах през рамо. По това време на нощта и в централната част на града почти няма хора.

И тогава то се случи.

Дори не успях да ги видя.

Почувствах как чантата се изтръгва изпод ръката ми и усетих зашеметяващ саблен удар в тила си.

Все още лежах проснат на колене и лакти и се опитвах да избистря съзнанието си, когато чух как някаква кола запалва и отфучава.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Таксито ме караше към хотел „Империал“, а аз опипвах оголения си врат с две ръце и си правех отчет за ситуацията.

Когато хората на Уебър разберяха, че съм им пробутал нещо фалшиво – а това нямаше да им отнеме много време, – щяха да ме подгонят отново. Ясно ми бе, че не съм от тяхната класа, затова ми трябваше полицейска защита. А я имах, дори без да съм я искал! В мига, в който Тейлър и О'Хара ме надушеха, щяха да останат с мен, а сега няха никакво желание да загубя компанията им. Ако те ме наблюдаваха, хората на Уебър нямаше да поемат риска да ме нападнат.

Все още се олюлявах на краката си, но платих на шофьора и поех към мястото, където бях оставил колата си. Забелязах, че синият мустанг е паркиран през пет клетки от моята. Зад волана седеше Тейлър. От О'Хара нямаше следа.

Настаних се в колата и подкарах към апартамента си. От време на време поглеждах в огледалото за обратно виждане. Мустангът ме следваше. Оставих колата в подземния паркинг, после взех асансьора нагоре.

Преди кабинката да стигне моя етаж, извадих пистолета и го прилепих до бедрото си. Не можех да съм сигурен, че хората на Уебър вече не са открили липсата на филма и не ме причакват.

Излязох от кабинката в коридора, огледах се наляво и надясно, не забелязах нищо опасно, отключих, прекрачих прага си, влязох в антрето, затворих вратата и светнах лампата. Тогава блъснах вратата на хола, отдръпнах се, докато търсех ключа за лампата, светнах я. Нямаше никого. Върнах се да заключа входната врата и да пусна резето, после с предпазливи стъпки обиколих апартамента. Още ги нямаше. За момента бях в безопасност. Никой не можеше да влезе, освен ако не решише да разбие вратата.

Оставих пистолета на масата, отидох до бара, сипах си щедрa доза уиски и се отпуснах в един фотьойл.

Замислих се върху случилото се. Смайваше ме единствено участието на Уебър във всичко това. Преди Бренър да ме предупреди, няха никакво основание да се опасявам, че хората на Уебър са по петите ми. От колко ли време са го правели? Мисълта ми се прехвърли към Крийдън. Той имаше достатъчно пари, за да наеме Уебър. Ако жена му бе заснета

на филма, щеше да му е нужна помощ, а тъкмо Уебър би се оказал човекът за наемане.

Изпих последната си глътка, оставих чашата и се изправих. Бях убеден, че ключът към всичко това се крие във филма, който бях пратил на Макс, но беше ли го получил той? Или Уебър се бе досетил за хода ми и бе изпратил хората си по петите на Чарли?

Набрах номера на Макс.

Часът беше 3.15.

След продължително звънене Макс измърмори:

– Кой е, по дяволите?

– Стийв. Получи ли го? Отговори с „да“ или „не“ – нищо повече.

– В името на Юда! Да!

Затворих.

Отидох в самотната си спалня, съблякох се и се проснах на леглото. Вратът ме болеше, а тялото ми беше отпуснато и изтощено. Лежах си така с размътен мозък, докато най-накрая заспах.

Сутринта, все така с мустанга по петите си, стигнах до редакцията. Чувствах се много добре в компанията на двете ченгета. Те нямаше да оставят почти никакъв избор на хората на Уебър.

Джуди усмихната ме поздрави.

– Джийн каза, че ще дойде веднага след обедната почивка, господин Мансън. Гласът ѝ все още не звучеше добре. Госпожица Щели вече е тук и ви чака.

– Благодаря, Джуди.

След като се оправих с пощата и с госпожица Шели – тантуресто и сериозно на вид момиче, скрито зад огромни очила, което използваше пишещата машина в стаята на Джийн, – звъннах на Фреди Дънмор.

– Фреди... снощи не можах да сколасам. Но този прожекционен апарат ми трябва. Би ли ми го изпратил сега?

– Разбира се, Стийв.

– Увий го добре. Не бих искал някой наоколо да знае, че ми прашаш тъкмо това.

Той помълча, след което рече:

– Джеймс-Бондовски истории, а?

– Така си е. Опаковай го и ми го изпрати по-бързичко.

– Това да ти е грижата – успокои ме той и затвори телефона.

После се обадох у Макс Бери.

– Веднага донеси оня плик, Макс. Скрий го под самото си. Нали ти казах – динамит е!

– О'кей, Стийв. Тръгвам веднага.

Не ми оставаше нищо друго, освен да се надявам.

Макар и да не разполагах със свободно време, помолих Джуди да ме свърже с Джийн.

Телефонът звънна, докато ровех в купчината писма.

– Джийн! Как се чувстваш?

– Добре съм. Помолих Джуди да ти предаде, че ще се появя след обедната почивка. Малко ми се гади, но все някак ще оцелея.

– Недей да идваш, ако не се чувстваш наистина добре.

– Ще дойда.

Не можах да се сдържа:

– Липсваше ми.

– Благодаря ти. Ще дойда. – И затвори.

Баща ми ме бе посъветвал да бъда настойчив.

Не получавах никакви аванси, но я обичах, желях я, имах нужда от нея – нямаше да се предам.

Зачетох се в киностатийката на Рафърти, която бе пристигнала с пощата. Бях съсредоточен само наполовина. Изведнъж станах, отидох до прозореца и погледнах към улицата. Този път на уличния пожарогасител се беше опрял О'Хара.

Присъствието му ми подейства успокояващо. Не можех да си представя как хората на Уебър биха ме посетили, докато той е там. Тейлър навярно охраняваше фойето.

Вътрешният телефон иззвъня.

– За вас пристигна някакъв пакет, господин Мансън – съобщи Джуди. – Да го внесе ли?

– Да, ако обичаш.

Беше старателно опакованият прожекционен апарат. На малко листче Фреди ми обясняваше, че е приложил книжката с инструкциите за работа, а ако нещо ме затруднява, да му се обадя.

Пъкнах апарата в един от шкафовете и довърших статията на Рафърти. Одобрих я и я сложих при материалите за печат. Тъкмо започвах да чета някакъв материал от друг сътрудник, когато се появи Макс Бери.

– Ето го. – Остави плика върху бюрото ми. – На какво се дължи това свръхвъзбуждение, Стийв? Снощи ме вдига на два пъти. И за какъв динамит говориш?

– За момента, Макс, ще оставя това без коментар. Благодаря ти, че ми го донесе. Как върви статията за Лински?

Той ме запна:

– Боже мой, само това ли смяташ да ми кажеш?

– Само това. Как върви статията за Лински?

– Ще я имаш до утре. – Той погледна първо плика, после мен и въздъхна: – Е, ако това е всичко, да се връщам към работата си по нея.

– Действай и благодаря още веднъж.

Той си излезе с напълно недоумяващ вид.

Погледнах към плика, после към часовника върху бюрото си. Беше почти обяд. След още четвърт час Джуди трябваше да излезе в почивка и редакцията щеше да остане на мое разположение. Пъкнах плика в чекмеджето, после се опитах да се върна към четенето. Но вече ми бе невъзможно да се съсредоточа. Потях се и сърцето ми биеше лудо. Само след няколко минути щях да узная истината, освен ако Фрида не ме бе извозила. Тази възможност не биваше да се изключва, макар че замисляйки се, все още виждах сериозния ѝ поглед и чувах нейното „честна дума“, и бях сигурен, че филмът в чекмеджето ми е причинил смъртта ѝ, както и на Горди.

Минутите съвсем бавно отминаваха. Искаше ми се да стана и да помя Джуди вече да тръгва, но се въздържах.

Тя се появи чак в 12.20.

– Какво ще кажете да отскоча да обядвам, господин Мансън?

– Разбира се.

Тя лъчезарно ми кимна, а после стъпките ѝ отекнаха през съседната стая. В 12.30 я чух да излиза. Отидох до входната врата и я заключих. До завръщането на Джуди разполагах само с един час. Бързо се върнах в кабинета си, извадих прожекционния апарат и го разположих върху бюрото. Стената отсреща беше съвсем бяла. Докато отварях плика и вадех филма, усещах ръцете си несигурни. Апаратът беше автоматичен, но въпреки това зареждането му ми отне още няколко минути. Издърпах от контакта електрическия часовник и включих апарата. После спуснах шорите и дръпнах пердетата.

Връщах се към бюрото, когато телефонът из-звъня. Самият звук на кара сърцето ми да спре за миг. За известно време се поколебах, после вдигнах слушалката.

– Господин Мансън? Говорете с господин Чандлър.

Потта прокапа от брадичката ми.

– Стийв? Моля ти се, прескочи да обядваш с мен. Попаднах на нещо истински отровно, което ще постави Лински на мястото му. Искам да го обсъдим заедно.

Стоях загледан в прожекционния апарат.

– Стийв, чуваш ли ме? Ела веднага. Ще си направим тук работен обяд.

Опитах се да прозвуча по-спокойно:

– Няма да мога, господин Чандлър. Джийн е болна и не е на работа, а Джуди излезе на обяд.

– Ами заключи тогава! Редакцията няма къде да избяга. Хайде, идвай! – Слушалката отсреща щракна.

Това беше нещо, което нямаше да направя. Включих аппарата и го нагласих на фокус, когато изображението се появи върху бялата стена. Открих, че пред очите ми е една от пътеките между отрупаните с хранителни стоки рафтове на супермаркета „Добре дошли“.

Качеството на образа беше възхитително. Разчитах дори етикетите върху някои от консервите. Но нямаше посетители и това ме озадачи. След няколко мига ъгълът се промени и зърнах стенния часовник. Беше 9.03. Магазинът е бил току-що отворен. А сега камерата бе насочена към щанда със спиртните напитки. После някъде отзад, с количка пред себе си, се появи жена. Движеше се и гледаше през рамо, като че ли искаше да се убеди, че никой не я вижда. Спря до уискитата, после изгледа, без да мигне, обектива на скритата камера. Сърцето ми пропусна няколко удара и се чух как изстенвам.

Жената беше Джийн!

Пръстите ми се свиха в юмруци, а ноктите си впих в дланите. Тя се визираше в пътеката с очаквателно изражение. На човек рядко може да му се случи да види такова изражение, но аз бях попадал на него преди и го познавах. Беше изражението на любовница, която очаква партньора си.

Тогава в кадъра попадна и един мъж – висок, с масивно телосложение, с черна шапка и официален костюм. В широкия му гръб имаше нещо ужасно познато за мен. Сграбчи Джийн в обятията си, а тя склочи ръце около врата му. Целунаха се както само изгладнели за любов същества могат да се целуват. Допирът им бе кратък, но ме прониза като проврян в сърцето ми нож. После той се отдръпна и й направи предупредителен знак. Видях лицето му.

Беше Хенри Чандлър!

* * *

Телефонът иззвъня.

С трепереща ръка изключих аппарата и вдигнах слушалката.

– Господин Мансън? – Разпознах острия тембър на секретарката на

Чандлър. – Господин Чандлър ви чака.

– Предайте му, че ми е невъзможно да тръгна.

– Това няма да му хареса, господин Мансън.

– Жалко – и затворих. Върнах филма обратно в касетката, издърпах щепсела от контакта, после – движех се като робот – прибрах апарата в шкафа си, а филма в джоба си и вдигнах щорите. Отново се звънна.

Беше Чандлър и този път усетих раздразнение в гласа му:

– Какво става? Чакам те. Заради теб закъснявам с обяда си.

В този миг почувствах, че го мразя. Мисълта да обядвам с него, та дори само да го видя – при положение, че Джийн го обича, – ме отврати.

– Имам посетител, господин Чандлър. – Говорех стегнато. – Не мога да изляза.

– Кой е той? – попита властно.

– Господин Коулстън, шефът на рекламата при „Хартманс“.

От магазините „Хартманс“ списанието получаваше значителен брой от рекламите си.

Чандлър помълча малко и отвърна раздразнено:

– Е, защо не ми каза досега? Добре де, ще ти изпратя материалите за Лински веднага. Днес целият следобед ми е зает. Прочети ги и ела у нас за вечеря. Тогава ще поговорим, нали?

– Ще ги прочета и ще ви звънна, господин Чандлър. Довечера имам една среща, която уговарям отдавна. – Без да ме е грижа особено, оставах слушалката.

Погледът ми се спря върху стената, където само преди минутка се виждаха образите на прегръщащите се Джийн и Чандлър.

Тя и той! Че са били любовници беше очевидно. Трябваше само да си припомня изражението на обич и копнеж, изписано по лицето на Джийн, за да бъде сигурен в това. Как е потривал ръце Горди, когато е приbral този филм.

Хенри Чандлър, високопоставеният гражданин, известният квакер, построил градската катедрала! Чандлър, притежателят на списание, в което хората биват подлагани на критика! Чандлър, успелият да събере двеста милиона долара; човекът, който си говори на ти със самия президент – заснет в супермаркет (тъкмо там!) да целува четвъртата си секретарка! Мнението на Горди, че филмът би струвал милион долара, не е било лишено от основания. В случай че на този материал бъде дадена гласност, това би означавало краят на Чандлър!

И докато седях все така разтреперан, си спомних думите му от момента, когато приех да стана главен редактор на „Народен глас“. Те и

сега прогаряха съзнанието ми:

Ти ще се обявиш против покварените и нечестните. Не забравяй, че ще бъдеш като златна рибка в стъклен аквариум. Внимавай – не давай на никого възможност да отвърне на удара ти. Златните рибки няма къде да се скрият. Помни това. Вземи мен – аз съм квакер и се гордея с това. Вярвам в Бога. За личния ми живот не би могло да се каже нищо лошо. Никой не може да ме уличи в нищо; никой не бива да е в състояние да уличи и теб.

Лицемер мръсен, помислих си! Гаден, долен лицемер!

Представяш се за втори Господ, който би могъл да наказва покварените и нечестните, но зад светата фасада личи, че си лъжец, прелюбодеец и измамник!

Цял треперех от гняв, а по тялото ми лазеха ледени тръпки. Искаше ми се да го съсипя, да го изоблича. Възможно ми беше да го направя! Можех да накарам Дънмор да извади фотоувеличение на някой от кадрите, а аз щях да поставя снимката на корицата на „Народен глас“. А можех да я придружа и с коментар! Снимката щеше да е достатъчна, за да повали и него самия, и империята му!

Чукане на вратата ме изтръгна от тези разкъсващи мисли. След като овладях яда си, погледнах часовника – беше 13.02. С несигурни стъпки излязох в секретарската стая и отворих входната врата. Влезе Джуди.

– Обядвахте ли вече, господин Мансън? – попита ме, докато оставяше дамската си чанта на бюрото. – Ако желаете, мога да сляза за един сандвич.

Самата мисъл за ядене ме отврати.

– Всичко е наред. Само че имам много работа. – Върнах се в кабинета си и затворих вратата.

Седнах зад бюрото. Джуди, свежа и млада, някак бе разсеяла гнева ми. Започнах да мисля по-разумно. Ако, да кажем, не бе замесена Джийн, която обичах, а имаше снимка на Джуди, бих ли реагирал така? Веднага ми стана ясно, че не. За отмъстителната ми злоба имаше една причина-този богат лицемер квакер ми бе отнел Джийн. Ако бе замесена коя да е друга жена, а не Джийн, щях да се учудя, да вдигна рамене и да унищожа филма. Взех ножа за разрязване на хартия и започнах да дупча тефтера си.

Срещат се някакъв мъж и някаква жена, мислех си. Става определена химическа реакция и те изведнъж се влюбват един в друг. Кой от тях

е виновен? Наистина след доста месеци осъзнах, че тъкмо Джийн е жената, която обичам – Линда бе виновна за това объркване на чувствата ми. А Чандлър ме бе изпреварил. Когато попаднеш в химическия взрив и когато си в уязвимата позиция на златна рибка в квакерски аквариум, какво можеш да направиш? Зависи, казах си, колко голям е взривът. Ако е само неочакван сексуален импулс, би могло да му се устои, а ако е истинска любов...

Чандлър нямаше как да се разведе. Лоуис би се борила със зъби и нокти за своето. А той би трябвало да посочи мотивите си, което би го съсипало. Така че не му е оставало нищо друго, освен да се среща с Джийн по тайни места като супермаркета „Добре дошли“ и Бог знае къде другаде, за да си открадне някоя целувка.

И така – за да се запази репутацията му на светец, бяха убити две нещастни създания. Кой ли го бе направил? Със сигурност не е бил Чандлър. Когато разполагаш с неограничените му финансови възможности, никак не е трудно да си наемеш професионален убиец. Прочее с мръсните дела на Чандлър се занимаваше Борг. Той без особени усилия би намерил убиец, който да се вмъкне в дома на Горди й да го премахне.

Спрях за миг с разсъжденията, защото усетих, че съм дал прекалено голяма свобода на въображението си.

И Горди, и Фрида са били застреляни с моя пистолет. А професионалистът би използвал собствено оръжие! Така че версията за наемник бе по-скоро неправдоподобна.

Кой е бил тогава?

Притиснах длани към горещото си лице.

А какво ли ме интересува – запитах се. Много важно, че са убили някакъв изнудвач и една впиянчена уличница! Тревожеше ме обаче въпросът, че Джийн е любовница на Чандлър. Все още бях потресен от откритието си. Беше споменала, че ще дойде следобед в редакцията. Не се чувствах в състояние да застана лице в лице с нея. Ако тя се появеше, знаех, че аз ще трябва да изляза. За да привикна с новото положение, ми трябваше време.

Помолих Джуди да ми даде външна линия и звъннах у Джийн. Тя вдигна слушалката почти веднага.

– Обажда се Стийв – казах й. – Моля ти се, не идвай днес, Джийн.

– Но аз съм почти тръгнала. – Гласът й беше нисък и несигурен.

– Моля ти се, остани си къщи. Тук няма никаква работа за теб. Ела утре.

Последва дълга пауза:

– Е, добре.

Оставих слушалката тъкмо когато Джуди влизаше със запечатано послание от Чандлър.

– Джийн ще дойде на работа чак утре – осведомих я.

– Нищо чудно. Веднъж и аз се бях отровила с омари – едва не умрях.

Тя излезе, а аз оставих плика в кутията си за входяща кореспонденция. „Народен глас“ за мене бе станал символ на лицемерието и не ме интересуваше.

Придърпах компютъра и написах:

Хенри Чандлър,

Вече не мога да работя за вас. Приемете това като мое заявление за оставка с днешна дата. За следващия брой на списанието е събран достатъчно материал. Помощният персонал в редакцията ще може да го пусне.

Веднъж ми казахте, че златните рибки няма къде да се скриват. А златните рибки в квакерския аквариум още по-малко могат да се скриват.

Стийв Мансън

Пъхнах бележката си в плик, надписах го „Лично и поверително“, запечатах го, а после помолих Джуди да го изпрати на Чандлър чрез специалната поща.

– Няма да вдигам телефона и няма да приемам никого, Джуди – продължих. – Искам да остана на спокойствие. Казвай, че съм заминал и че ще бъда тук чак утре.

Тя се ококори:

– Добре, господин Мансън.

– Към хората, с които не искам да говоря, прибави и господин Чандлър. Дори той да се обади – няма ме.

Върнах се в кабинета си и заключих вратата.

През следващите два часа изпразвах бюрото и поставях в папка готовите материали, бележките и черновите за следващия брой на списанието.

Дочувах как Джуди от време на време вдига телефона. Чудно ми беше какво ли щеше да стане с нея. Не ме безпокоеше моето собствено бъдеще. Пари в банката имах, а от Линда се бях отървал – можех спокойно да се върна в Лос Анджелис и да стана журналист на свободна

практика.

Накрая, към 18.00, приключих с разчистването. Всичко беше наред. Някое умно момче от „Калифорния таймс“ би могло да поеме работата, но това не значеше, че „Народен глас“ би устоял на конкуренцията. Надявах се да бъде така.

Излязох в секретарската стая с претъпкано куфарче в ръка.

Джуди, горката, изглежда се безпокоеше от нещо:

– О, господин Мансън, господин Чандлър вече два пъти ви търси.

– Всичко е наред, Джуди. Не се тревожи. Прибери се къщи. – Усмихнах ѝ се. – Ще заключиш, нали? Аз за днес свърших.

Телефонът извънтя. Джуди го вдигна тъкмо когато излизах:

– Господин Мансън – прошепна тя. – Господин Чандлър е.

– Няма ме още – заявих и излязох навън, където без всякакво съжаление взех асансьора за последен път.

* * *

Докато се движех с колата към къщи, започнах да обмислям нещата. Към Лос Анджелис летеше и среднощен самолет. Можех да си събера багажа и да изчезна. Бях сигурен, че на привичния си терен щях да се оправя. Останалите неща като наема за апартамента и другите ми лични вещи можеха да бъдат оправени по-късно – така или иначе в момента градът ме задушаваше. Поне за четири-пет дена трябваше да се махна от него.

В огледалото за обратно виждане съзрях, че синият мустанг ме следва. Пет пари не давах за това. Чудех се обаче каква би била реакцията на ченгетата, когато видеха, че отивам на летището и се качвам на самолета за Лос Анджелис. Не биха могли да ме спрат. А и нямаше как да знаят, че не съм в командировка от списанието.

Оставих мъркюрито на паркинга и се върнах в апартамента си с мисълта, че на Тейлър и О'Хара ще им се наложи да ме чакат дълго и с отегчение.

Отключих входната врата и влязох в антрето. Вратата към хола беше полуотворена и забелязах, че лампите светят. У мене още беше пистолетът на Макс. Оставих куфарчето си, стиснах оръжието в ръка, ритнах вратата и застанах на прага.

Очаквах да се сблъскам с някого от хората на Уебър, но вместо това видях Джийн, която беше заприличала на сянка.

Снижих съвсем бавно пистолета.

Вторачих се в нея и си помислих – същото, което бях помислил,

когато поставих шишенцето „Шанел № 5“ пред Линда – това ли е жената, коя-то обичам?

Продължавах да я гледам и в това време любовта, която бях изпитвал, примигна и изгасна. Пред мен стоеше непозната жена – с бледо и изтощено лице, а навярно и опасна.

Отместих за миг поглед от нея, за да се огледам из стаята. Всичко беше съсипано. Навсякъде имаше следи от неистово търсене. Дори тапицерията на фотьойлите и канапето бе отпрана. Изгърбушените части – малки бели островчета – се въргаляха на пода. Всяко от чекмеджетата бе из-празнено, а съдържанието им разхвърляно.

Запратих пистолета връз разпаното канапе и минах в спалнята. И там всичко беше наопаки. Разрязан бе дори дюшекът. Дрехите ми бяха разхвърляни на пода. Всички чекмеджета бяха обърнати, а съдържанието им пръснато навсякъде.

Отидох отново в хола. Тя още стоеше неподвижна, опряна о стената, с очи като живи вългени.

– На Джо Борг това много ще му се хареса-спокойно забелязах аз. – Възможно е да те даде и под съд.

– Къде го криеш? – запита с дрезгав глас. Погледнах я и почувствах студена тръпка по гърба си.

– Такъв ли ужасен вид имаше, когато застреля Горди? – попитах я. – И на него ли зададе въпроса... „Къде го криеш?“ Така ли изглеждаше и когато застреля оная глупава пияна кучка?

Тя вдигна дясната си ръка и се оказа, че в нея има пистолет.

– Кажи ми или ще те убия! Къде го криеш?

Погледнах пистолета – моят пистолет. Спомних си онази история за изхвърлянето му в кофата за смет. Беше го задържала и отново бе убила с него. Като я гледах, разбрах, че в момента е умствено разстроена, и все пак не се боях от нея. Просто ми беше гадно, че съм я изгубил, че глупавите ми мечти – тя ще се отегчи от другия и двамата ще можем да бъдем заедно – са били налудничави.

Извадих *касетката* с филма от джоба си и ѝ я подадох:

– Ето го, Джейн. Защо все пак не ми се довери?

Тя не се помръдна, пистолетът все така беше насочен към мен; после погледът ѝ бавно се прехвърли върху касетката.

Изстена тихо:

– Наистина ли?

– Фрида Хос ми го продаде за хиляда и петстотин долара. Ето го, Джейн – вземи го.

Пистолетът се изгърколи от ръката ѝ. Приблужи се, взе *касетката* и я притисна към бузата си, а после падна на колене. Отново застена – този път като агонизиращо животинче.

Вдигнах пистолета и го запратих до другия върху канапето. Краката ми трепереха, а и главата беше започнала да ме боли. Всичко ми беше така гадно! Седнах върху подпорката на съсипания фотьойл и я загледах как люлее *касетката* и си мърмори. Това, помислих си, е доказателство за любов. Жалко, че Чандлър не е тук и не може да я види.

Минутите си течаха. Просто си стоях и изчаках.

Тя накрая престана да стене и да мърмори.

– Ще ти дам нещо за пиене. – Отидох до барчето и ѝ налях чаша коняк.

Тя вече се бе изправила с касетката в ръце и погледът ѝ не бе така див:

– Не го искам!

– Изпий го!

Чашата дрънна по зъбите ѝ, но тя все пак изпи коняка.

Потръпна и я остави на масата.

– Това ли е *филмът* наистина? – дрезгаво ме попита.

– Това е. *Филмът* с тебе и Чандлър. Аз си заминавам. Ако сега си тръгнеш, ще успея да събера багажа си.

Тя се отпусна върху един от съсипаните фотьойли:

– Обичам го. За мене той е идеалният мъж. Обикнах го от първия миг, когато започнах работа при него. Бих направила и направих всичко за него. – Вторачи се в мен. – Но ти едва ли знаеш какво е истинска любов. А и толкова малко хора го знаят – как се правят жертви, как се прави всичко за човека, когото обичаш. – Пак опря длани до лицето си. – Влюбих се още щом го видях, докато на него това му отне повече време. Обикнах го, защото е чудесен, великолепен мъж. Знаехме, че любовта ни трябва да е тайна, но все пак копнеехме един за друг. Беше прекалено опасно да остана при него. Наоколо имаше твърде много любопитни очи, така че – ако работехме заедно-щеше да се разбере. И той ме изпрати да работя при теб... Но не можеше да не се срещаме. – Тя затвори очи: – Ах, тези ужасни потайни места – кина, в които трябваше да го търся в тъмното, опасни и рисковани таксите, а накрая и супермаркетът „Добре дошли“. – Гласът ѝ потрепна. – Мислехме, че постъпваме умно, като отиваме рано сутринта в „Добре дошли“, но не знаехме за скритите камери. – Тя безпомощно повдигна ръце: – Друго нямаше. Само допира на устните му, погалането... Това беше всичко.

Пригади ми се от разказа ѝ:

– Спри, моля ти се. Вече взе филма, нали. Иди си. Трябва да си приготвя багажа.

– Искам да ти призная нещо. – Очите ѝ отново заприличаха на горящи въглини. – Имам да ти призная толкова много неща. Горди дойде при мен. Явно не му е достигнала смелост да отиде при Хенри. Каза ми за *филма*. Поиска един милион долара. Хилеше ми се гадно, подхвърли, че Хенри и аз сме в добра компания – спомена и имената на останалите жени, за които ти бях казала, че ги знам от Уоли. Уоли всъщност не знаеше нищо за супермаркета „Добре дошли“. Излъгах те, че той е правил разследване. Как иначе можех да те накарам да ми повярваш? Трябваша ми възможно най-много данни. Нападението над Уоли няма нищо общо с Горди. Онова си беше улично нападение. Ясно ми беше, че имам нужда от помощ – затова отидох при Уебър. Без Хенри Уебър е нищо и той много добре го знае. Освен това е единственият, който знае, че Хенри и аз се обичаме. Знаеше и че онази жена, Хос, е била близка с Горди. Отишъл в дома ѝ, открил фотоувеличенията и ги унищожил, както унищожил и досието на Горди, за да не стигне до тебе. В него имаше данни, че той е лежал десет години за изнудване. Страхувах се, че ако ти научиш това, би могъл да уплашиш Горди и той да започне да говори за Хенри и за мен. – Тя потърка с длан челото си. – След като фотоувеличенията бяха унищожени, трябваше да получа и самия филм. Беше ми нужен пистолет. Исках да стресна Горди и да го накарам да ми предаде *филма*. Знаех, че ти имаш пистолет, затова те проследих до вас, открих, че входната врата не е заключена и взех пистолета. После отидох с колата до къщата на Горди. Заплаших го, той ми се изсмя и тогава го застрелях. – Млъкна и погледна съсипаната стая с леден поглед. – Беше лудост да го направя, преди да съм взела *филма*. Хрумна ми, че полицията може да докаже, че аз съм го убила, да бъде замесен и Хенри. – Погледна ме право в очите. – Реших да припиша на теб отговорността за смъртта на Горди. За мен ти не представляваш нищо. И никога не си представлявал. Въобразяваш си, че ме обичаш. – На лицето ѝ се изписа отвращение. – За мене това е гнусна шега. Само се сравни с Хенри и ще разбереш защо. Всичко изглеждаше лесно. Бях ти взела пистолета. Хората на Уебър не те изпускаха от погледа си. Взеха и магнетофонната ролка, с която би могъл да бъдеш изобличен – от нея личи, че жена ти е крадла. Можеш да си представиш колко страдания ми причини мисълта, че вероятно има и втори *филм*. А оня полицейски лейтенант е опасен. Затова реших да те убия. – Тя млъкна, потрепера, погледна настрани. – Моля ти се,

разбери ме, всичко това ме влудяваше. Имам ключове от всички апартаменти на Борг. Оная вечер дойдох тук със записа, филма и пистолета. Ти спеше. Мислех да те застрелям, да оставя филма и пистолета до теб. Бях убедена, че полицията ще помисли, че си се самоубил. Застанах над теб с пистолета в ръка, но някак не успях да дръпна спусъка. Дълго стоях така, но нещо ме спираше, така че отчаяна си тръгнах; унищожих ролката и филма. Уебър ми каза, че си се срещнал с оная жена, Хос. Когато отидох до тях, тя тъкмо се връщаше. Носеше някаква пътна чанта и бях убедена, че *филмът* е вътре. Застрелях я. – Изражението ѝ се промени, като че ли я прониза болка. – Боже, прости ми! Тя беше толкова арогантна! Плюеше по мене... и аз я застрелях. *Филм* обаче нямаше. Затова дойдох тук... последната ми надежда. Претърсвах, претърсвах; търсех и търсех. Сега *филмът* е у мен. – Направи гримаса и се разхлипа. – Смешното е, че Хенри не знае нищо... нищо... нищо за всичко това. Няма представа и никога няма да разбере какво съм направила за него... как съм го предпазила. А той живее в прекрасната си къща с онази глупава, самовлюбена и ужасна гадина; мисли си, че съм щастлива, защото два пъти седмично може да ме целува и да докосва ръцете ми.

Станах и се замотях из съсипаната стая. Хлипането ѝ съвсем не ме трогваше. Исках единствено да се махне.

– Това е нещо, с което трябва да свикнеш да живееш, Джийн – казах ѝ. – А как ще го направиш си е твоя работа. Жалко е да мислиш, че любовта ми към теб е гнусна шега. А сега си върви, моля те.

Тя се стегна и приглуши хлипанията си.

– Разбира се. – Несигурно се изправи на крака. – Никога не би могъл да разбереш. – Стискаше *касетката* в ръце. – Ти нямаш представа какво е любовта.

Искаше ми се да я разкарам от главата си. Навярно имаше право. Сигурно нямам представа какво е любовта, но ако заради нея трябва да умрат двама души, не бих и искал да имам представа.

Отидох до входната врата и я отворих:

– Довиждане, Джийн.

Тя пристъпи, после спря и ме погледна:

– Ще направиш ли нещо за мен?

– Ако ми е възможно.

Протегна ръка с *касетката*:

– Би ли унищожил филма?

– Това си е твоя грижа, Джийн.

– Моля те... направи го... заради мен.

– Добре. – Взех касетката и я пхнах в джоба си. Тя бавно ме отмина и излезе в коридора. Обърна се и ме изгледа:

– Благодаря ти, Стийв.

И аз я погледнах. Колко странно, помислих си – някога ми се струваше, че тази жена е единствената на света. Сега гледах изпитото ѝ бледо лице, усещах цялото ѝ нещастие и ми изглеждаше непозната.

– Довиждане.

С удоволствие затворих вратата завинаги зад гърба ѝ. Помотях се няколко минути из съсипаната стая и звъннах на Борг. Когато се обади, му казах:

– Някой е нахлул в апартамента, Джо. Напълно е съсипан. След час заминавам за Лос Анджелис. Ще оправяш ли тази работа?

– В полицията обади ли се?

– Нямам време да се занимавам с полицията. Направи го ти.

– По дяволите! Ще накарам Джийн да го свърши.

– На твоето място бих се заел сам с това – отсякох и затворих телефона.

Стегнах двата си куфара, взех пистолета, отнел живота на Горди и Фрида, слязох в мазето и го пуснах в препълнената кофа за смет. А касетката с филма изгорих в печта за парното. Върнах се горе, взех си багажа, спуснах се с асансьора и отидох при колата. Разполагах с повече от два часа до полета за Лос Анджелис. Бавно подкарах към летището, защото виждах, че синият мустанг ме следва. Оставих колата на паркинга, дадох куфарите си на багаж и влязох в бара. Не ми се ядеше. Седях си в ъгъла, пиех уиски с лед и си мислех за Джийн. За думите ѝ и за желанието ми да бъде тъкмо на аерогарата, да се махна от този град.

След известно време, което ми се стори цяла вечност, обявиха моя полет и се отправих към очакващия ме самолет. Качих се, седнах, запалих цигара и се опитах да помисля какво ли крие бъдещето за мен. Но в ума ми постоянно се промъкваше споменът за Чандлър и Джийн на пътеката в супермаркета „Добре дошли“. Усещах, че още дълго време няма да се отърва от него.

Щом пристигнах, минах през чакалнята, прибрах багажа си и излязох да търся такси.

– Господин Мансън?

Обърнах се и видях висок слаб мъж, който ми се усмихваше.

– Казвам се Тери Роджърс и работя в „Холивуд рипортьър“. – Усмивката му стана още по-широка. – До мен стигна новината, че пътувате в този самолет. Господин Мансън, вярно ли е, че сте си подали

оставката от главното редакторство на „Народен глас“?

– Така е.

– Някакви разногласия с господин Чандлър ли имахте?

– Не. Реших, че работата на главен редактор не е за мене, това е. –

Понечих да продължа пътя си.

– Жалко за секретарката ви.

Спрях се и го изгледах.

– Секретарката ми?

– Госпожица Джийн Кърси. Била ви е секретарка, нали?

– Да. И какво за нея?

– Новината пристигна преди десетина минути. Сгазил я е камион.

Не почувствах нищо. Тъкмо така трябваше да свърши.

– Сериозно?

– Когато е научил, господин Чандлър е заявил, че това е много голяма загуба за списанието. Ще кажете ли нещо по този въпрос, господин Мансън?

– За всеки от нас някога идва смъртта – дори и за златните рибки. – Оставих го загледан след мене.

КРАЙ

© 1974 Джеймс Хадли Чейс
© 2000 Боян Попов, превод от английски

James Hadley Chase
Goldfish Have No Hiding Place, 1974

Сканиране, разпознаване и редакция: Р. Овч. 2007

Публикация:

Джеймс Хадли Чейс
ЗЛАТНИТЕ РИБКИ НЯМА КЪДЕ ДА СЕ СКРИЯТ

Английска. Второ издание
Формат 84×108/32. Печатни коли 14. Печатница „Балкан прес“ АД – София
Редактор Албена Попова

© ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „АЛБОР“ СОФИЯ, 2000

© АГЕНЦИЯ ЗА АВТОРСКИ ПРАВА „НИКА“
ISBN 954-8272-49-0

JAMES HADLEY CHASE
GOLDFISH HAVE NO HIDING PLACE
© LONDON, ROBERT HALE, 1974
CORGI EDITION PUBLISHED 1976

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3583>]